

Perry
Mason

Erle
Stanley
GARDNER

Người Đàn Bà Đáng Sợ!

Table of Contents

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

ERLE STANLEY GARDNER

Người Đàn Bà Đáng Sợ

The Case of the Lucky Loser, 1957

Trần văn Bình *dịch*

(Theo bản tiếng Pháp "Le Chauffeur Chanceux" - "Presse de La Cité"
Paris, 1957)

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP BÌNH ĐỊNH - 1990

GIỚI THIỆU

Ở đây, anh chàng thanh niên Ted Balfour trong “Người đàn bà đáng sợ” là con người hiền lành lương thiện, chỉ vì một vài sơ sót mà bị bọn xấu vu oan, bôi nhọ. Bọn xấu còn dựng lên hiện trường giả để đánh lạc hướng nhân viên điều tra, khiến cho vụ án trở nên rắc rối đến nỗi các vị ở tòa án cũng bị nhầm lẫn.

Nhờ sự trợ giúp đặc lực của thám tử Paul Drake và cô thư ký trung thành, tận tụy là Della Street, cùng với sự nhạy bén của một đầu óc thông minh, luôn tha thiết với công lý tưởng chừng như bế tắc, vị luật sư tài ba rất đáng yêu của chúng ta đã khám phá ra sự thật.

CHƯƠNG 1

Della Street, cô thư ký riêng của Luật sư Perry Mason, nhắc máy điện thoại lên và hỏi:

— A lô!

Một giọng trẻ trung và ngân vang của phụ nữ ở đầu dây hỏi lại:

— Ông Mason sẽ đòi bao nhiêu tiền thù lao cho một ngày làm việc ở Tòa án?

Câu trả lời của Della Street lập tức trở nên thận trọng:

— Điều đó còn tùy thuộc vào đây là loại việc gì, việc ông ấy phải làm là việc gì...

— Ông ta chỉ việc nghe chứ không làm việc gì khác.

— Bà muốn nói rằng ông ấy không phải tham gia vào việc tranh cãi chẳng?

— Không. Chỉ đơn giản là nghe người ta nói những gì và từ đấy rút ra những kết luận của mình.

— Bà là ai? Tôi muốn bà cho biết tên.

— Bà cần một cái tên để ghi vào sổ chẳng?

— Đúng như vậy.

— Nếu thế thì ghi là Cash (thanh toán ngay, bằng tiền mặt).

— Sao ạ?

— Cash!

— Tôi nghĩ tốt hơn là bà nên nói chuyện với ông Mason, - Della Street nói. - Tôi sắp xếp cho bà một cuộc hẹn nhé.

— Chúng ta không có thời gian để hẹn. Công việc mà tôi quan tâm sẽ diễn ra vào lúc 10 giờ, ngay sáng hôm nay.

— Xin bà chờ một lát, bà đừng bỏ máy nhé.

Perry Mason đang đọc báo, ngẩng đầu lên khi người thư ký bước vào phòng.

— Ông chủ, - cô nói với ông, - ông phải tự giải quyết việc này ạ. Một người phụ nữ, đoán theo giọng nói thì còn trẻ, muốn là ông nên có mặt ở Tòa án, nơi sẽ diễn ra một việc gì đó vào sáng nay. Cô ta đang đợi ông ở đầu dây.

— Tên cô ấy là gì?

— Cô ấy nói với tôi là Cash.

Mason mỉm cười và nhắc máy nói lên, trong lúc ấy thì Della Street đi nối dây vào máy.

— Vâng, - ông nói. - Perry Mason đang ở máy đây.

— Sáng nay vào lúc 10 giờ, tại phòng số 23, sẽ xét xử Balfour theo truy tố của phòng Chưởng lý, - một giọng nói thận trọng trả lời. - Tôi muốn biết là tôi sẽ phải trả bao nhiêu để ông đi dự phiên tòa ấy và rút ra những kết luận của mình.

— Tên cô là gì?

— Như đã nói với thư ký của ông, ông chỉ cần ghi là Cash vào sổ là đủ.

— Bây giờ là 9 giờ 25 phút. - Mason xem chiếc đồng hồ quả quít. - Tôi có hai cuộc hẹn vào buổi sáng và một vào buổi trưa. Tôi chỉ có thể bỏ chúng khi phải làm một công việc rất quan trọng.

— Đây là một công việc như thế.

— Nếu vậy thì tôi sẽ bỏ những cuộc hẹn đó. Khoản thù lao...

— Sẽ là bao nhiêu?

— 500 đôla. - Mason đáp lại khá khô khan.

— Ồi! Tôi... Tôi... thất vọng. Tôi không có ý... Thôi, tôi rất buồn, nhưng mà chúng ta không nói tới chuyện ấy nữa!

Cảm động vì sự hốt hoảng trong giọng nói của người đang đối thoại với mình, Mason hỏi lại:

— Cô không nghĩ là số tiền phải nhiều đến như vậy chứ gì?

— Vâng... vâng... Tôi chỉ có tiền lương và...

— Cô hiểu cho, tôi có nhiều khoản phải chi tiêu trong một ngày. Cô làm nghề gì?

— Tôi là thư ký.

— Và đơn giản là cô muốn đến để nghe xem người ta nói gì về vụ này?

— Vâng... Nhưng tôi không đủ tiền... Tôi không...

— Cô muốn rằng cô phải trả bao nhiêu?

— 100 đôla. Tôi cũng có thể trả tới 150...

— Tại sao cô lại muốn tôi đến dự phiên tòa đó? Vụ ấy có liên quan đến cô chăng?

— Không trực tiếp. Không...

— Cô có xe hơi riêng không?

— Không ạ.

— Có tiền gọi ngân hàng chứ?

— Thưa có!

— Bao nhiêu?

— Khoản trên 600 đôla.

— Thôi được! Cô đã thành công trong việc khêu gợi óc tò mò của tôi đấy. Nếu cô trả tôi 100 đôla, tôi sẽ thực hiện điều cô yêu cầu.

— Ô! Ông Mason... Ôi, rất cảm ơn ông! Tôi xin cử một người tùy phái đến gặp ông ngay... Ông hiểu cho, rất không nên để ông biết tôi là ai... Tôi không thể giải thích được, nhưng người ta sẽ mang tiền đến cho ông ngay tức khắc. Và tôi yêu cầu ông đừng nói với ai là có người nhờ ông trong vụ này. Tôi rất muốn là ông tới đây như một người đi nghe tòa xử, rằng ông không ngồi cùng chỗ với các luật sư khác.

— Nhưng nếu tôi không tìm được chỗ ngồi?

— Tôi đã nghĩ đến điều ấy. Khi tới nơi, ông nhìn về phía bên trái, ông sẽ thấy một phụ nữ tóc đỏ hoe, khoảng 40 tuổi, ngồi ở hàng ghế thứ tư tính từ cuối phòng trở lên. Bên cạnh người ấy là một phụ nữ trẻ hơn, tóc nâu sẫm, đã đặt hai chiếc áo măng tô trên ghế phía tay trái của mình. Ông chỉ cần đi đến chỗ ấy, cô ta sẽ nhấc áo nhường ghế cho ông. Chúng ta mong rằng sẽ không ai nhận ra ông... Ông đừng mang theo cặp da.

Một tiếng cạch báo cho người luật sư biết rằng đường dây đã bị cắt, và ông quay lại người thư ký của mình.

— Della, khi người tùy phái mang 100 đôla của người đàn bà đó tới, cô làm giấy biên nhận và bảo anh ta đưa lại cho người đã giao việc cho mình. Tôi đi dự phiên tòa ấy đây.

CHƯƠNG 2

Perry Mason bước vào phòng số 23 cùng lúc ông Thẩm Phán Mervin Caldwell xuất hiện. Mason tranh thủ khi mọi người đứng lên theo lệnh của viên mô tòa để đi tới hàng ghế thứ tư tính từ cuối phòng trở lên. Khi mọi người ngồi xuống, một phụ nữ trẻ liền nhắc những chiếc áo măng tô phía bên trái của mình để Mason có chỗ ngồi. Luật sư liếc nhìn những phụ nữ ngồi cạnh mình, nhưng họ đang hướng lên phía trên, không một chút chú ý đến ông.

— Bang California đang xét xử Théodore Balfour - ông Thẩm Phán ngồi ghế chánh án Caldwell tuyên bố. - Mọi đương sự đều có mặt cả chứ?

— Vâng, thưa ngài. - Ông Phó Chương lý trả lời. - Nhân chứng George Dempster ra trước tòa.

— Đúng. - Chánh án Caldwell xác nhận. - Mời anh lên.

George Dempster, một người khoảng ba chục tuổi, vâng lời làm theo.

— Hôm qua, anh đã nói với chúng tôi, - người đại diện cho tòa án kéo dài giọng, - rằng anh đã thấy một số mảnh kính vỡ bên cạnh xác chết trên đường?

— Vâng. Đúng như vậy.

— Anh đã có dịp quan sát các đèn pha của chiếc ô tô mà anh đã tìm ra trong nhà để xe của gia đình Balfour?

— Vâng, tôi đã nhận thấy kính của chiếc đèn pha bên phải bị vỡ.

— Anh đã nhận ra điều đó từ lúc nào?

— Vào lúc 7 giờ 15 phút sáng ngày 20.

— Anh có xin phép ai để quan sát chiếc xe hơi ấy không?

— Thưa không, vì chúng tôi muốn tiến hành sự quan sát đó trước khi tìm hiểu kỹ hơn.

— Phải, tôi hiểu. Anh đã tiến hành như thế nào?

— Lúc ấy, trong nhà Balfour hầu như yên ắng hoàn toàn, chỉ còn một

căn phòng phía trên nhà để xe nơi phía sau nhà là có người ở, khi chúng tôi tới nơi, một người nhìn qua cửa sổ và đi xuống. Đó là anh hầu ở tại căn phòng ấy. Chúng tôi đã nói với anh ta rằng chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi muốn xem qua nhà để xe do yêu cầu của một cuộc điều tra đang tiến hành. Tôi có hỏi người này rằng, anh ta có điều gì phản đối không, anh ta trả lời là không nên chúng tôi đã vào nhà để xe. Ở đây có một chiếc xe hơi mang biển số GMB.665, đèn pha bên phải bị vỡ, tai xe bên phải bị móp nhẹ, và ở thanh chắn trước tôi thấy những vết máu.

— Rồi anh làm gì nữa?

— Tôi nói với người hầu là chúng tôi phải giữ chiếc xe này lại và chúng tôi muốn chất vấn người chủ chiếc xe hoặc là người đã dùng xe. Anh ta trả lời với chúng tôi rằng chiếc xe hơi là của ông Guthrie Balfour nhưng người dùng nó lại là Ted Balfour, cháu ông ta.

— Xin phản đối, thưa ngài, - người luật sư biện hộ lên tiếng cắt ngang. - Không thể chỉ bằng sự nghe nói mà người ta có thể xác nhận được là ai đã lái chiếc xe đó.

— Lời phản đối có giá trị.

— Chúng tôi không xác nhận như vậy, thưa ngài. - Ông Phó Chương lý nói và quay sang người làm chứng Dempster, - anh nói cho tòa rõ là sau đây anh làm gì?

— Chúng tôi đến và đánh thức ông Balfour dậy.

— Tức là bị cáo trong vụ này?

— Vâng.

— Lúc ấy là mấy giờ?

— Thưa ngài, khoảng 8 giờ.

— Anh đã đánh thức ông ấy ra khỏi giường?

— Một người nào đó đến đánh thức ông ta. Ông ta đến phòng rửa mặt và sau đấy thì gặp chúng tôi. Chúng tôi đã nói với ông ta rằng chúng tôi là ai và chúng tôi muốn gì. Ông ta trả lời rằng ông ta không thể tiếp chúng tôi khi chưa thay quần áo và uống cà phê. Chúng tôi cố gắng đối xử nhẹ nhàng với ông ta, nhưng ông ta vẫn khăng khăng từ chối tiếp chuyện khi chưa dùng cà phê buổi sáng.

— Ai tham gia vào cuộc gặp gỡ, ngoài anh?

— Thưa, còn có người đồng sự của tôi là ông Dawson đang có mặt ở đây.

— Ngoài ra không còn ai nữa?

— Thưa không.

— Cuộc gặp gỡ đã diễn ra trong căn phòng nào của tòa nhà?

— Trong một căn buồng làm việc nhỏ cắt góc với buồng ngủ của bị cáo. Một người đầy tớ mang tới một mâm đựng tách, chén, đường, kem, với một ấm pha cà phê chạy điện và chúng tôi cùng dùng cà phê.

— Cả ba người?

— Vâng.

— Tốt. Cuối cùng anh nói gì với bị cáo và ông ấy trả lời anh như thế nào?

Ông Mortimer Dean Howland, người bào chữa cho Balfour, đứng lên.

— Tôi phản đối, thưa ngài. Tôi muốn rằng, tôi được quyền chất vấn nhân chứng trước khi anh ta nói đến việc thừa nhận, tuyên bố hoặc nhận tội của thân chủ tôi.

Perry Mason lợi dụng thời gian ông Chánh án Caldwell suy nghĩ để quan sát người phụ nữ trẻ đang ngồi phía tay phải ông. Từ lúc cô ta giữ chỗ cho ông, hẳn cũng là lúc cô ta chờ đợi ông đến. Chắc chắn cô ta chính là người đã gọi dây nói cho ông.

— Đây là chuyện gì vậy? Ông thì thầm hỏi cô.

— Chuyện một người lái xe.

— Lời phản đối không có giá trị, nhân chứng hãy trả lời câu hỏi, - cuối cùng ông Chánh án Caldwell tuyên bố.

— Ông ta đã nói với tôi rằng ông ta đã theo chú và thím của mình đến ga xe lửa, - người làm chứng tiếp tục nói, - sau đấy ông ta tham dự một cuộc gặp mặt và đã uống một vài cốc rượu.

— Khoan đã, thưa ngài, tôi yêu cầu ngài, - người bào chữa lại can thiệp. - Rõ ràng là người ta đang muốn tạo ra một sự thú nhận về phía người khách hàng của tôi, và... Họ muốn chỉ ra là họ thấy thân chủ của tôi say rượu! - Ông luật sư bào chữa khẳng khái nói.

— Nhân chứng tiếp tục trả lời, - ông chánh án quyết định.

— Bị cáo nói với chúng tôi là ông ta đã uống một vài cốc rượu trong buổi gặp mặt đó và cảm thấy như mình bị ốm. Ông ta cho rằng mình bị đầu độc vì sau đó ông ta không nhớ gì nữa cho tới khi ông ta ngồi trong xe ô tô của mình và...

— Thưa ngài! Thưa ngài! - Người luật sư biện hộ lại muốn phản đối một lần nữa.

— Xin mời ông ngồi xuống, - ông Chánh án Caldwell nói, - để cho nhân chứng trình bày xong. Nếu sau đây có việc gì tôi cảm thấy đó là công việc của tòa thì tôi giải quyết.

Người làm chứng tiếp tục nói.

— Ông ta nói trí nhớ ông ta đã chột trở lại khi ngồi trong ô tô của mình và lúc ấy có một phụ nữ ngồi nơi tay lái.

— Một phụ nữ? - Ông Chánh án Caldwell ngạc nhiên.

— Thưa ngài, vâng.

— Như vậy là không phải ông ấy lái xe?

— Không, thưa ngài, - ông Phó Chương lý nói. - Tôi cho rằng đến bây giờ tòa đã hiểu tại sao tôi yêu cầu cho tòa nghe hết.

Ông chánh án ngẩng đầu quay về phía Dempster.

— Anh hãy tiếp tục khai. Bị cáo còn nói những gì nữa?

— Ông ta nhớ rằng mình như bị ốm nặng, vì thế nên cho đến lúc nằm dài trên giường, ông ta bị khát nước ghê gớm. Đồng hồ quả quít của ông ta lúc ấy chỉ 5 giờ rưỡi, ông ta dần dần tỉnh lại nhưng cảm thấy đầu óc nặng trĩu.

— Anh có hỏi ông ta rằng người phụ nữ lái xe kia là ai không? - Ông chương lý hỏi.

— Thưa có ạ.

— Ông ấy nói sao?

— Ông ta nói không thể nhớ lại được. Ông ta không nhớ chắc chắn.

— Ông ấy nói là không nhớ hay nhớ không chắc chắn.

— Cả hai ạ.

— Rồi sao nữa.

— Tôi đã đặt cho ông ta nhiều câu hỏi tiếp, nhưng không có kết quả nào khác. Ông ta muốn biết rằng chuyện gì đã xảy ra và tôi nói với ông ta là chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng do một người lái xe gây ra, trong vụ này chiếc xe hơi của ông ta đã đóng vai trò ấy. Ông ta nói với tôi rằng, trong trường hợp như vậy, ông ta không nói gì nữa trước khi hỏi ý kiến luật sư của mình.

— Nhân chứng thuộc về bên bị cáo. - Ông chánh án nói.

Mortimer Dean Howland là luật sư của Balfour, ông ta là người nổi tiếng về sự dữ dội trong khi chất vấn. Ném một cái nhìn gườm gườm về phía người làm chứng, ông hỏi anh ta.

— Anh đến nhà Balfour để lấy những lời thú tội của bị cáo, phải không?

— Thưa, không hoàn toàn như vậy! Tôi đến để xem chiếc xe hơi của bị cáo.

— Tại sao anh lại muốn xem chiếc xe hơi của bị cáo?

— Vì những điều mà người ta đã báo cho tôi biết.

Luật sư do dự, sau đó ông muốn thay đổi chiến thuật hơn là lảng vảng trước cánh cửa mà luật pháp cho phép ông ta mở ra.

— Khi anh nhìn thấy bị cáo lần đầu tiên, anh đã đánh thức ông ấy khỏi một giấc ngủ say có phải không?

— Thưa, không phải tôi. Người đầy tớ đã làm việc ấy.

— Anh biết rằng ông ấy đang ốm?

— Ông ta hình như vừa qua một đêm không bình thường. Tôi nghĩ rằng ông ta...

— Cái mà anh có thể nghĩ không quan trọng, - Howland gắt lên. - Hãy vui lòng trả lời câu hỏi của tôi. Anh đã có thể thấy rằng bị cáo sức khỏe không được tốt, phải không?

— Tôi thấy ông ta không được tươi tỉnh. Có vẻ như ông ta có một bộ mặt ăn chơi trác táng ấy.

Một vài tiếng cười từ cuối phòng rộ lên nhưng nhanh chóng bị mất đi do tiếng nói lạnh lùng của Howland.

— Đừng tìm cách tỏ ra mình là người hay bông lơn. Sự tự do của một con người đang bị đe dọa. Anh biết rằng thân chủ của tôi không ở trạng thái

bình thường chứ?

— Tôi không hiểu thế nào là ông ta bình thường. Tôi nhắc lại, ông ta đã cho tôi cảm giác là một người đang mang bộ mặt trác táng.

— Anh đã từng trông thấy những người có bộ mặt trác táng?

— Rất nhiều.

— Và anh chưa lần nào có bộ mặt như thế chứ?

— Phản đối, thưa ngài, - ông Phó Chương lý tỏ vẻ tức giận.

— Tôi đòi hỏi rằng, - Howland lạnh lùng tiếp, - không thể tin vào lời nói của nhân chứng vì đó chỉ đơn giản là quan niệm của anh ta, không phải sự thẩm định về bản chất.

— Tôi rút lại lời phản đối, - ông Phó Chương lý nói.

— Anh có lần mang bộ mặt trác táng rồi chứ. - Howland hỏi người làm chứng.

— Không.

— Anh không uống rượu đấy chứ?

— Tôi không phải là thành viên của tổ chức những người điều độ, tôi muốn nói với ông như vậy. Thỉnh thoảng tôi cũng dùng một vài cốc. Nhưng tôi cho rằng, tôi chưa lần nào say rượu, mà chỉ mới hơi ngà ngà thôi.

— Vậy làm sao anh có thể hiểu được cái vẻ của bộ mặt trác táng?

— Vì tôi đã thấy nhiều người có bộ mặt như thế.

—Ồ! Thôi được!- Howland nói, tranh luận chẳng đi đến đâu, và quay lưng lại nhân chứng.

Dempster sắp sửa về chỗ ngồi thì Howland liền giữ anh ta lại và bắt chợt hỏi:

— Khoan đã! Bị cáo đã nói với anh rằng ông ta không còn nhớ gì nữa vào lúc mấy giờ?

— Vào khoảng 10 giờ, theo ông ta.

— A! Ông ta đã nói với anh là vào khoảng 10 giờ.

— Thưa vâng.

— Anh đã quên không cho chúng tôi biết chi tiết ấy.

— Người ta đã không hỏi tôi về điều đó.

— Người ta đã yêu cầu anh nhắc lại những gì mà bị cáo đã nói với anh,

tôi hiểu như vậy có đúng không?

— Đúng.

— Vậy tại sao anh lại tìm cách im lặng về một phần những lời nói của ông ấy.

— Tôi... Thật ra tôi cho rằng chuyện đó là không quan trọng.

— Tại sao thế?

— Vì đúng ra là tôi không tin như vậy.

— Anh có tin khi ông ấy nói với anh là có một người phụ nữ lái xe của ông ấy không?

— Không.

— Nhưng tại sao anh lại thừa nhận sự quan trọng trong lời tuyên bố của ông ấy về điểm này.

— À... Vâng. Thật là khác nhau.

— Nếu tôi hiểu đúng thì anh đã tạo ra sự khác nhau giữa những lời nói của thân chủ tôi về những điều hiển nhiên với những điều cần làm sáng tỏ? Anh nhớ loại thứ nhất và anh lại quên loại thứ hai.

— Tôi không hề quên chi tiết đó. Tôi sẽ trả lời khi có những câu hỏi chính xác đặt ra cho tôi về vấn đề ấy.

— Người ta đã giao cho anh đi điều tra về vụ tai nạn ấy vào lúc mấy giờ?

— Vào khoảng 2 giờ sáng.

— Xác người chết nằm trên đường?

— Vâng.

— Cái xác đó đã nằm chỗ ấy bao lâu?

— Cá nhân tôi thì không thể khẳng định được.

— Anh đã được báo tin tai nạn xảy ra vào lúc mấy giờ?

— 15 phút trước khi chúng tôi có mặt ở nơi xảy ra tai nạn.

— Trên con đường có nhiều người qua lại, một xác chết không thể nằm nhiều hơn 10 phút mà không có ai trình báo.

— Tôi không thể nói gì hơn.

— Đấy có phải là con đường có nhiều người qua lại không?

— Vâng.

— Và bị cáo đã trở về nhà mình lúc 22 giờ?

— Đó là điều ông ta nói.

— Và ông ấy bị ốm.

— Đó là điều ông ta nói.

— Và ông ấy đi nằm.

— Cũng vậy.

Người luật sư ngập ngừng:

— Và ông ấy đã ngủ.

— Ông ta không nói như thế, mà đơn giản là ông ta không còn nhớ gì nữa cho tới lúc 4 giờ rưỡi sáng.

— Thật là chính xác... Tuy nhiên, anh đã quên một vài điều bị cáo đã nói... những điều đó có lợi cho ông ta...

— Tôi không bao giờ quên những điều ấy.

— Không, anh chỉ đang trí nên không cho chúng tôi thấy rõ.

— Ồ, tùy ông hiểu.

— Đến đây là hết. Đã cho thấy là anh có ít nhiều thiên vị, tôi không muốn giữ anh để hỏi lâu hơn nữa.

Công việc đã xong. Nhân chứng về chỗ ngồi của mình với vẻ mặt giận dữ.

Ông Phó Chương lý nói:

— Cho gọi cô Myrtle Anne Haley!

Người phụ nữ tóc đỏ hoe, ngồi hàng đầu ghế dài cùng với Mason đứng dậy đi tới chỗ của nhân chứng, đưa tay phải lên và thề.

Mason nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh.

Cằm hếch cao, cô ta chỉ cho ông nhìn ngang bộ mặt mình, lúc này đang biểu thị một sự khinh miệt lạnh lùng đối với người phụ nữ có lương tâm kia đã bị người mua chuộc và bắt ép.

CHƯƠNG 3

Myrtle Anne Haley ngồi trên ghế dành cho các nhân chứng đang có vẻ tự hiểu tầm quan trọng trong việc làm chứng của mình.

— Cô Haley! - Ông Phó Chương lý nói, - tôi mong cô chú ý đến tấm bản đồ giao thông trong tang vật số 1 của bản cáo trạng. Cô đọc được bản đồ chứ?

— Thưa, được ạ.

— Vùng đất được thể hiện trên bản đồ quen thuộc với cô chứ?

— Vâng ạ.

— Cô hãy nhìn khu vực đường Sycamore ở vào giữa phố Chestnut và quốc lộ.

— Tôi đã thấy.

— Cô đã từng lái xe trên đoạn đường đó?

— Ồ, vâng. Nhiều lần.

— Cô cư trú ở đâu?

— Ở đường Sycamore, phía bên kia quốc lộ.

— Cô đánh một dấu thập vào nơi cô cư trú.

Nhân chứng làm theo và ông Phó Chương lý nói tiếp:

— Tôi yêu cầu cô nhớ lại đêm 19 rạng ngày 20 tháng chín năm nay. Cô đã có lúc đi trên con đường lớn kia trong thời gian ấy?

— Vâng, vào sáng ngày 20... Sớm hơn cơ.

— Vào lúc mấy giờ?

— Giữa 12 giờ 30 và 1 giờ 30.

— Buổi sáng?

— Vâng.

— Cô đi về phía nào?

— Đi về phía tây. Tôi từ phía đông đi đến phố Chestnut.

— Và cô có chú ý một điều gì đó không bình thường không?

— Có. Trước mắt tôi có một xe hơi đi theo đường chữ chi, từ mép này sang mép kia của con đường và cứ như thế.

— Cô có thể nói rõ về chiếc xe này không?

— Vâng, vì tôi đã ghi số đăng ký của nó.

— Xong cô làm gì nữa?

— Tôi đi theo chiếc xe ấy một lúc, rồi đến một đoạn đường rộng hơn dẫn tới quốc lộ, tôi đã phải cho xe chạy nhanh gấp đôi để chiếc xe ấy không có thời gian chạm phải xe tôi.

— Và tiếp theo?

— Sau đó thì tôi về nhà và đi nghỉ.

— Tôi muốn nói là tiếp ngay sau khi cô đã vượt qua chiếc xe ấy.

— Tôi đã nhìn qua chiếc gương chiếu hậu.

— Và cô đã thấy ở đó có điều gì đặc biệt?

— Tôi thấy chiếc xe hơi vẫn như lúc nãy, lúc thì quẹo về bên trái, lúc thì quẹo về bên phải và bất chợt một vật gì màu đen che các đèn pha, hình như đèn pha bên phải bị tắt.

— Hình như?

— Vâng, vì một lúc sau đấy thì tôi lại trông thấy như vậy.

— Và điều đó xảy ra ở đường Sycamore, giữa phố Chestnut và quốc lộ?

— Vâng.

— Cô cho biết là cái gì làm cho cô có cảm giác rằng chiếc đèn pha bị tắt.

— Lúc ấy thì không, còn bây giờ thì tôi thấy như vậy.

— Vì sao?

— Phản đối, thưa ngài! - Howland kêu lên. - Câu hỏi ấy muốn dẫn nhân chứng đi đến một kết luận.

— Lời phản đối có giá trị. Người làm chứng, hãy trả lời những gì mình đã trông thấy.

— Nhưng thưa ngài, - ông Phó Chương lý khiếu nại. - Chắc chắn là nhân chứng có thể giải thích những gì mình đã trông thấy.

— Không, cái đó là do tòa.

Ông Phó Chương lý suy nghĩ một lát rồi nói:

— Rất tốt. Bây giờ đến lượt chất vấn nhân chứng.

— Cô đã ghi số đăng ký của chiếc xe hơi đó? - Howland hỏi

— Vâng.

— Trong một cuốn sổ tay nhỏ?

— Vâng.

— Cuốn sổ tay ấy cô thường để ở đâu?

— Trong túi xách tay của tôi.

— Lúc ấy cô đang lái xe?

— Vâng.

— Có ai ngồi cùng xe với cô không?

— Không.

— Cô đã lấy sổ tay từ trong túi xách tay?

— Vâng.

— Và cùng với một chiếc bút chì?

— Không phải bút chì mà là bút máy.

— Và cô đã ghi số đăng ký của chiếc xe đó vào sổ tay?

— Vâng.

— Số đăng ký đó là thế nào?

— GMB.665

— Cô có mang theo cuốn sổ tay đó chứ?

— Thưa, có.

— Tôi muốn xem qua một chút.

Ông Phó Chương lý tươi cười trước tòa.

— Không có lời phản đối nào.

Lại gần nhân chứng. Howland cầm lấy luôn cuốn sổ và mở ra.

— Đây là cuốn sổ tay cô dùng để ghi chép những việc cần lưu ý?

— Tôi phải làm vậy để dễ nhớ.

— Tôi cam đoan là sổ ghi chép này GMB.665, là ghi chép mới nhất của cô

— Rất đúng, vào ngày 20 tháng chín.

— Tại sao sau đó cô không ghi chép điều gì?

— Vì sau khi biết tin vụ tai nạn đăng trên báo, tôi tìm đến cảnh sát và họ đã giữ cuốn sổ này. Sau đấy, họ trả lại và bảo tôi phải giữ gìn nó cẩn thận vì

nó có thể là một chứng cứ.

— Tôi đã thấy, - Howland trả lời bằng một giọng khác thường, - và cảnh sát đã giữ sổ này trong bao lâu?

— Ôi! Tôi không rõ... Trong một khoảng thời gian.

— Và khi nào thì họ trả lại nó cho cô?

— Nó lại được chuyển tới văn phòng chương lý khu...

— A! Cảnh sát đã đưa nó cho ông chương lý khu?

— Tôi không muốn. Tất cả những điều tôi biết là cuốn sổ đã được ông chương lý trả lại cho tôi.

— Khi nào?

— Sáng nay.

— Sáng nay? - Howland nhắc lại với một giọng cố ra vẻ vừa nghi ngờ, vừa châm biếm. - Và tại sao ông phó chương lý lại trả lại cuốn sổ cho cô vào sáng nay?

— Để tôi có nó khi làm chứng.

— A! Tôi hiểu rồi! Để cô có thể nói rằng cô có cuốn sổ tay ấy ở bên mình.

— Đúng là như vậy. Vâng.

— Cô nhớ số đăng ký của chiếc xe đó chứ?

— Chắc chắn là như vậy. Như tôi đã nói với ông, đó là GMB.665.

— Cô đọc con số ấy lần cuối cùng vào lúc nào?

— Sáng nay.

— Vào lúc mấy giờ sáng nay?

— Khoảng 9 giờ.

— Và cô mất bao nhiêu thời gian để nhìn con số ấy vào lúc 9 giờ sáng hôm nay?

— Tôi... Tôi không biết. Tôi không thấy có gì khác nhau...

— Cô nhìn con số ấy có mất đến nửa giờ không?

— Chắc chắn là không.

— Mười lăm phút?

— Cũng không.

— Vậy thì mười phút?

- Có thể là vậy.
- Nói một cách khác, cô đã học thuộc lòng nó vừa sáng hôm nay.
- Có gì là không đúng trong việc làm như vậy?
- Tại sao mà cô biết là cùng một số?
- Vì đó là chữ viết của tôi, vì tôi đã viết nó trong lúc ấy.
- Khi cô viết, cô trông thấy được tấm bảng số của chiếc xe chạy trước mặt?
- Chắc chắn là như vậy.
- Trong suốt thời gian cô ghi?
- Vâng.
- Không phải là cô nhìn thấy con số rồi dừng xe lại, lấy cuốn sổ từ trong túi xách ra và...
- Chắc chắn là không phải như vậy. Tôi làm đúng như tôi đã nói với ông. Tôi vừa lái xe vừa lấy sổ ra ghi.
- Cô viết bằng tay phải chứ?
- Vâng.
- Cô cầm vòng tay lái bằng một tay?
- Vâng, bằng tay trái.
- Và viết bằng tay phải?
- Vâng.
- Cô có chiếc bút máy thường hay là bút bi?
- Một bút máy thường.
- Mà nắp bút phải vặn xoáy ra chứ?
- Vâng.
- Cô đã vặn nắp bút chỉ bằng một tay thôi?
- Vâng.
- Cô có thể làm việc đó bằng một tay?
- Đúng thế. Ông có thể cầm thân bút máy bằng hai ngón tay cuối và ông vặn nắp bằng ngón tay cái và ngón tay trỏ.
- Sau đó cô làm gì?
- Tôi đặt cuốn sổ tay lên đầu gối, và ghi số xe, tôi đập nắp bút lại và cho tất cả vào túi xách tay.

— Khoảng cách giữa xe của cô và chiếc xe kia trong lúc cô ghi số xe là bao nhiêu?

—Ồ! Không xa lắm.

— Cô có thể trông rõ các con số trước mặt?

— Vâng.

— Cô trông thấy rất rõ ràng?

— Vâng.

— Cô đã ghi số xe trong bóng tối?

— Không.

— Không, vì thật ra các con số được viết rất rõ ràng. Cô phải dùng đèn?

— Vâng, tôi đã bật chiếc đèn ở trần xe để xem những con số đã ghi.

— Nhưng, - Howland bất chợt kéo dài giọng, - nếu sáng nay cô đã có thể học thuộc lòng các con số ấy sau khi ông phó chương lý trả lại cho cô cuốn sổ thì trước đó hẳn cô không biết con số ấy là bao nhiêu?

—Ồ! Ông không thể mong muốn có một người nào đấy nhớ được các con số trong một thời gian dài.

— Cô không nhớ các con số ấy là bao nhiêu trước khi nhận lại cuốn sổ?
- Howland ngập ngừng.

— Vâng.

— Và cô đã báo cho cảnh sát?

— Đúng như thế. Tôi đã nói với ông rồi.

— Cô đã báo vào lúc nào?

— Muộn hơn.

— Sau khi đọc báo thấy viết về vụ tai nạn?

— Vâng.

— Tức là sau khi đọc về một xác chết được tìm thấy trên đường?

— Vâng.

— Không phải là trước đấy?

— Không.

— Tại sao cô lại ghi số xe?

Đôi mắt của người làm chứng sáng lên vì thỏa mãn.

— Vì tôi biết người lái xe đó rất say, nên không thể lái xe mà không

nguy hiểm.

— Và biết điều đó khi cô ghi số xe vào sổ tay?

— Vâng.

— Và cô ghi lại số xe là để mình có thể ra làm chứng chống lại người ấy?

— Để có thể làm bốn phận của tôi.

— Cô muốn nói rằng, để báo cho cảnh sát.

— Tôi thấy rằng bốn phận của tôi là phải ghi số xe ấy lại nếu trường hợp người lái xe gây ra tai nạn.

— Để có thể làm chứng?

— Để có thể báo cho cảnh sát, vâng.

— Nhưng cô đã không báo cho cảnh sát trước khi cô đọc báo đăng tin về một xác người nằm trên con đường ấy.

— Không.

— Cô không cho rằng đó là lúc cần báo cho cảnh sát?

— Không.

— Trước khi đọc báo về việc người ta thấy một xác chết?

— Không.

— Sau đó, khi cô đã về nhà, cô cũng không nghĩ là có một vụ tai nạn à?

— Tôi biết là sẽ xảy ra một việc gì đó. Tôi cứ tự hỏi là cái gì đã che khuất đèn pha?

— Cô không nghĩ rằng đã xảy ra một vụ tai nạn?

— Tôi biết rằng đã xảy ra một điều gì đó.

— Cô có nghĩ hay không nghĩ rằng đã xảy ra một tai nạn?

— Vâng. Cuối cùng thì tôi đã hiểu.

— Cô hiểu ra khi nào?

— Khi tôi về đến nhà.

— Và cô đã ghi con số đó cuối cùng để có thể báo cho cảnh sát trường hợp xảy ra một vụ tai nạn?

— Tôi đã ghi các con số đó vì tôi nghĩ rằng đây là bốn phận của tôi phải làm. Vâng.

— Vậy tại sao cô lại không báo cho cảnh sát?

— Hình như câu ấy đã được đặt ra rất nhiều lần, và cũng được trả lời rồi, thưa ngài, - ông Phó Chưởng lý can thiệp.

— Đó cũng là ý nghĩ của tôi, - ông Chánh án Caldwell nói.

— Thưa ngài, tôi xin ngài nên lưu ý rằng những hành động mâu thuẫn với những lời nói và các lý lẽ đưa ra lại mâu thuẫn với hành động của nhân chứng.

— Ông có thể xem xét điều đó bằng cách đưa ra những nhận xét theo quan điểm riêng của mình. Bây giờ tôi cho rằng những điều ông muốn hỏi trong phần chất vấn nhân chứng đã xong.

Howland làm một cử chỉ cho nhân chứng về chỗ ngồi:

— Tôi đã chất vấn xong.

— Đã xong, cô Haley. - Ông Phó Chưởng lý xác nhận.

Khi về đến chỗ ngồi, Haley thì thào vào tai người phụ nữ ngồi bên cạnh Mason.

— Tôi làm tốt đấy chứ?

Người phụ nữ công nhận trong khi ông Chánh án Caldwell nhìn đồng hồ treo tường, cho phiên tòa được nghỉ đến 2 giờ sau buổi trưa.

CHƯƠNG 4

Cho tới lúc 3 giờ rưỡi, tòa chỉ còn việc nghe ý kiến trình bày của bên kết tội và bên bào chữa.

Ngắn gọn và chính xác, ý kiến của ông Phó Chương lý là phải thực hiện một hình phạt.

Mortimer Dean Howland, một luật sư của trường phái cũ, không tiếc những lời châm biếm chua cay đối với Myrtle Anne Haley mà ông gọi là “người phụ nữ duy nhất lái xe mà không cần trông đường đi”.

— Thật vậy, thưa quý bà, thưa quý ông, cô ta đã lái xe mà không cần trông đường khi lấy số tay và bút máy trong túi xách. Sau đó, cô ta mở số và ghi số xe vào đấy. Và xin các ngài chú ý, cô ta không mở một cách ngẫu nhiên và ghi vào bất cứ chỗ nào. Không. Cô ta đã ghi chép kè ngay vào nơi ghi chép sau cùng. Xin các vị nhìn đây, ông đưa cuốn sổ cho các đại diện của tòa. Các vị có thể ghi chép các con số rõ ràng được như vậy nếu các vị phải nhìn đường và lái xe không? Chắc chắn là không! Và càng là không đối với Myrtle Anne Haley. Cô ta đã viết các con số bằng cách trông vào trang giấy chứ không phải trông vào đường đi.

Chắc hẳn các ngài còn nhớ rằng, tôi đã hỏi là có phải cô ta đã viết trong bóng tối không, cô ta trả lời là cô ta đã bật đèn trần lên để nhìn cái cô ta đã viết. Cô ta không nhìn xe ô tô đi đâu, không thể vì ánh sáng đèn trần ngược lại làm khó khăn cho việc nhìn đường. Cô ta lại cho xe mình chạy nhanh hơn xe đằng trước, vì cô ta đã nói với chúng ta là đã phải cho xe chạy nhanh gấp đôi, và lúc ấy cô ta không trông đường đi.

Và nếu có ai lúc ấy đã cán chết người trên con đường ấy, đối với các ngài thì đây là một tai nạn xe hơi. Ai là người gây ra tai nạn? Người lái xe mang số GMB.665 hay là người phụ nữ mà ta vừa biết, đã tuyên thệ, đã cho xe chạy hết tốc độ trên con đường ấy, trong khi đang nhìn vào trang giấy của cuốn sổ tay của mình?

Và ai là người lái chiếc xe mà Myrle Anne Haley đã cẩn thận ghi số? Bên luận tội đã hỏi cô ấy số đăng ký của chiếc xe nhưng cố giữ gìn không hỏi ai là người đã ngồi trước tay lái! Họ cũng không hỏi có phải là một người đàn ông lái xe hay không? Từ những cái chúng ta đã biết, nếu câu hỏi ấy được đặt ra thì ra có thể cô ta sẽ trả lời là một phụ nữ ngồi trước tay lái.

— Thưa ngài, - ông Phó Chương lý nói, - nếu bên luận tội có thiếu điểm đó, chúng tôi yêu cầu tòa tiếp tục làm việc để những câu hỏi thêm được đặt ra với nhân chứng Myrle Anne Haley.

— Bên bào chữa có thấy cần phản đối không? - Ông Chánh án Caldwell hỏi.

— Chắc chắn là có, thưa ngài. Đây là một mưu mẹo cũ kỹ để ngắt đoạn lập luận của bên bào chữa bằng những quyết định phụ thêm. Điều đó làm giảm sự chú ý của tòa và làm rối loạn thêm cho buổi xét xử.

— Lời yêu cầu bị bác bỏ, - ông Chánh án Caldwell nói.

Lại quay tiếp về phía tòa, Howland dang hai tay lên trời, tươi cười.

— Các vị đã thấy, thưa quý bà, thưa quý ông, do đâu mà chúng ta thấy mình bị vướng vào vụ này? Tôi nghĩ rằng không cần phải nói với các ngài về điều đó nhiều hơn nữa. Tôi cảm thấy tôi có thể bình tâm hoàn toàn đưa lại cho các vị một phán quyết công bằng, chỉ một phán quyết hợp công lý, chỉ có nó mới làm cho các ngài có cái tình cảm là hoàn thành bốn phận một cách có lương tâm. Không phạm tội!

Khi tòa nghỉ, Mason đứng lên cùng với những người dự phiên tòa nhưng ông đã bị Howland bắt gặp.

— Này, này, đồng nghiệp thân mến của tôi. Ai dẫn ông tới đây?

— Ý muốn học hỏi thêm về việc tiến hành các vụ kiện thôi.

Howland cười nhưng mắt vẫn soi mói nhìn Mason.

— Ông học hỏi thêm được gì trong chuyện này, ông bạn thân mến? Hình như ông đã chứng kiến từ sáng hôm nay... Ông có thấy gì thú vị trong vụ này không?

— Đó là một vụ án thú vị.

— Tôi muốn nói thú vị về mặt nghề nghiệp.

—Ồ! Về mặt nghề nghiệp, chắc chắn là như vậy. - Mason trả lời và tìm

cách chơi chữ. - Tôi không quen người nào trong vụ án này. Thật ra thì ai bị chết?

— Người ta không thể biết rõ căn cước của nạn nhân. Những vân tay đã được gửi tới cơ quan cảnh sát liên bang, nhưng chúng không có trong hồ sơ. Đầu đập xuống đường mạnh đến nỗi sọ bị vỡ nát như một vỏ trứng, rồi bánh xe ô tô lại cán lên mặt khiến cho mặt không còn hình thù là con người nữa.

— Quần áo?

— Quần áo thuộc loại tốt, nhưng tất cả các nhãn hiệu đều bị xé mất. Điều đó cho phép chúng ta nghĩ rằng nạn nhân có thể đã có tiền án. Nhưng, như tôi đã nói, những dấu tay của nạn nhân không có trong bất cứ hồ sơ nào.

— Có phải số đăng ký ghi trong sổ tay ở ngay dưới những ghi chép khác? - Mason tìm hiểu.

— Ông hãy đến và nhìn. - Howland thân mật nói, và khoát tay Mason. - Tôi rất hài lòng biết được quan điểm của ông về vấn đề này.

Mason nghiên cứu các chữ cái và các con số viết nhỏ, đều đặn ghi vào cuối trang cuốn sổ mà người mô tả đưa cho xem.

— Người phụ nữ ấy không thể viết được như vậy mà vẫn nhìn đường. - Howland nhấn mạnh.

— Ông có chắc chắn, tôi giả định, là đèn pha bên phải của xe hơi không bị vỡ không? - Mason hỏi.

Howland nháy mắt với Mason.

— Chúng ta điều hiểu rõ sự việc và rất dễ dàng sửa lại chiếc đèn pha.

— Quan điểm của ông về vụ này như thế nào, ông Mason? Các quan tòa sẽ phải làm gì, theo ông?

— Họ không thể làm gì được cả?

Giọng nói của ông Howland trở nên thì thầm:

— Bí mật, ông ta nói, đó là cái mà tôi muốn tìm kiếm cho ra. Đó là cái tôi hy vọng hơn cả.

CHƯƠNG 5

Ngồi sau bàn giấy, Mason đang hút thuốc, suy nghĩ. Della Street đang loay hoay đóng, mở các ngăn kéo, sắp xếp lại những chiếc bút chì khiến Mason mỉm cười nói với cô.

— Nếu cô còn ở lại, Della, tại sao cô không ngồi xuống?

Cô cười thật hồn nhiên.

— Thật ra tôi chỉ đợi một vài phút nữa thôi.

— Chuông ở máy nói đang reo à?

— Vâng, từ khi Gertie về, chắc lại là trường hợp của người phụ nữ ấy...

Chuông điện thoại lại reo vang ngắt lời Della Street và Mason nói với cô:

— Vì cô còn ở đây, cô hãy nghe câu chuyện này và ghi lại nhé.

Khi người thư ký đã ngồi vào chỗ, ông cầm máy:

— A lô.

Giọng nói không thể quên được lo lắng hỏi:

— Ông Mason?

— Vâng.

— Ông đã đến tòa án như đã hứa?

— Đúng như vậy.

— Ông nghĩ thế nào?

— Về cái gì kia?

— Về vụ án ấy mà.

— Tôi nghĩ rằng vụ đó chắc chắn không thể kết luận nhanh được đâu.

— Và nhân chứng là người phụ nữ tóc hoe?

— Bà Myrtle Anne Haley?

— Vâng.

— Tôi không thể nói gì với cô được.

— Sao? - Cô ta kêu lên. - Chính về việc đó mà ông tới tòa án, mà tôi...

— Tôi không thể nói những suy nghĩ của tôi về lời khai của cô Haley đối với người không quen biết.

— Một người không quen biết? Nhưng tôi là khách hàng của ông kia mà, tôi...

— Cái gì chứng tỏ cho tôi về điều ấy?

— Ông đã có thể biết qua giọng nói.

— Rất nhiều giọng nói giống nhau mà.

Một lúc yên lặng ở đầu dây bên kia, sau đấy người phụ nữ hỏi:

— Tôi có thể chứng tỏ tôi là thân chủ của ông bằng cách nào?

— Qua trung gian là tờ biên lai cô đã đưa cho người tùy phái mang đến cho tôi 100 đôla. Khi cô có tờ biên lai này, tôi sẽ biết cô là người đã gọi tôi giúp việc.

— Nhưng, thưa ông Mason, tôi không thể tự giới thiệu với ông rằng tôi là ai. Chính vì lý do ấy mà tôi mới nhờ tới người tùy phái giúp.

— Tôi chỉ có thể nói rõ ý kiến của tôi cho khách hàng vì đây là những thông tin đặc quyền được giữ kín bằng bí mật nghề nghiệp.

— Những nhận xét của ông về Haley là xấu chứ?

— Chỉ là một vấn đề thuộc về nguyên tắc thôi.

— Tôi... tôi có giấy biên nhận đây, ông Mason, người tùy phái đã đưa nó cho tôi.

— Vậy cô hãy đến gặp tôi.

Lại yên lặng.

— Tôi hết sức cẩn thận để không phải khai cả lý lịch của mình ra.

— Còn tôi, tôi cũng hết sức đề phòng để biết chắc chắn là đã làm việc với khách hàng của mình.

— Ông còn ở văn phòng đấy chứ?

— Trong 15 phút nữa. Như vậy có đủ thời gian hay không?

— Vâng.

— Tốt, cô hãy gõ cửa bên nhé.

— Ôi! Tôi khó có cảm tình với ông đấy. Đó không phải là việc tôi muốn chút nào. Người phụ nữ kêu lên và đặt mạnh máy xuống.

Mason quay về phía người thư ký đang nghe câu chuyện ở một máy

khác.

— Cô Street, tôi cho rằng cô vẫn không vội về nhà?

— Ông cố tình đuổi tôi ra khỏi đây đấy nhé.

Cô ta cười lớn và quay đi. Della nhắc miếng vải che máy chữ và treo mũ lên mắc áo. Chuông điện thoại bỗng vang lên.

Mason nhíu lông mày nói:

— Chúng ta vừa mới đặt máy xuống. Thôi, lại phải nhắc máy nữa. Nhưng khoan! Trước hết chúng ta phải biết là ai gọi đã chứ.

Della Street nhắc máy:

— A lô! Về phần ai, xin ông cho biết? ...Ở đâu ạ, ... Ông nói sao? Xin chờ một phút, yêu cầu ông... Tôi cho rằng ông ấy vừa đi, nhưng tôi không biết chắc chắn... Nếu ông vui lòng chờ..

Đặt tay lên chỗ ngắt máy, cô thư ký nói với Mason:

— Một ông Guthrie Balfour nào đấy gọi ông từ Chihuahua, Mêhicô. Ông ấy nói là công việc đặc biệt quan trọng.

— Balfour, bị cáo trong vụ này. Tôi có cảm tưởng là chúng ta đã đi quá xa với những biến cố. Della, cô cho tôi nói chuyện với ông ấy.

Một giọng đàn ông nhỏ và ở rất xa hỏi:

— Ông Mason đấy ạ? Perry Mason, luật sư?

— Vâng, tôi đang ở trước máy đây.

Một sự kích thích bất chợt đối với người nói từ xa.

— Thưa ông Mason, tôi là Guthrie Balfour. Tôi vừa đến trạm tạm trú để đi tới vùng Tarahumare, hiện tôi đang ở vùng Chihuahua. Tôi đọc trên báo thấy những tin tức rất đáng lo ngại. Théodore Balfour bị tố cáo là đã cán chết người trong khi lái xe... Chắc ông đã được nghe nói về tôi, ông Mason, hoặc ít nhất là về công ty Balfour, một xí nghiệp có nhiều quyền lợi trên thế giới.

— Tôi đã nghe nói về ông, - Mason cắt ngang, - và việc xét xử cháu ông đã được diễn ra sáng hôm nay.

— Sự phán quyết ra sao ạ? - Tiếng nói nổi lên với vẻ lo ngại.

— Theo tôi biết thì tòa chưa họp lại.

— Nhưng có thật là đã quá muộn để làm những việc cần làm chẳng?

— Có khả năng vụ đó có thể đi đến tình trạng không thể kết luận được. Nhưng vì sao lại là quá muộn?

— Ông Mason, đó là điều quan trọng hơn tất cả. Không thể để cho cháu tôi là thủ phạm, dù thế nào đi nữa.

— Nếu anh ấy bị kết tội, chắc là anh ấy được hưởng án treo. Trong vụ này có nhiều khía cạnh rất đặc biệt, nhiều điều rất phi lý.

— Chắc chắn là như vậy, có rất nhiều điều phi lý! Ông không hiểu đây là một vụ được dựng lên sao? Hoạt động ấy nhằm vào một mục đích... Ông Mason, tôi đang bị kẹt ở đây vì một công tác khảo cổ rất quan trọng, tôi gặp rất nhiều trở ngại, nhưng... Ông Mason, đây là việc tôi sắp làm. Vợ tôi sẽ đáp máy bay chuyến đêm, và từ El Paso cô ấy có thể đi đến văn phòng của ông vào đầu giờ làm việc sáng mai. Văn phòng của ông mở cửa lúc mấy giờ?

— Khoảng từ 9 đến 10 giờ.

— Nếu ông cho phép, ông cho vợ tôi một cuộc hẹn vào lúc 9 giờ sáng mai. Tôi chú ý đến những công việc ông phải hủy bỏ và xin...

— Luật sư của cháu ông là ông Mortimer Dean Howland.

— Howland! Ông ta không có gì ngoài sự lớn tiếng, mà việc này thì cần cả trí thông minh nữa. Ông Mason, đó là... Tôi không thể giải thích cho ông rõ được. Nhưng ông có thể cho vợ tôi một cuộc hẹn vào 9 giờ sáng mai chứ ạ.

— Đồng ý, nhưng có thể tôi không được tự do hành động theo những gì mình muốn.

— Tại sao?

— Tôi có một sự ràng buộc khác trong việc này và những lợi ích có thể trái ngược nhau. Bây giờ thì tôi chưa thể biết chắc... Tôi sẽ xem lại việc ấy cùng với bà nhà.

— Sáng mai, 9 giờ.

— Được rồi.

— Xin vô cùng cảm ơn.

— Đây này, - Perry Mason nói với người thư ký sau khi đã gác máy, - bây giờ thì công việc của chúng ta ngập tới cổ rồi đấy.

Luật sư ngưng nói sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa bên và Della Street ra mở cửa.

Người phụ nữ trẻ ngồi cạnh Mason ở phòng xử án số 23 bước vào văn phòng.

— Xin chào, - ông nói với cô gái. - Lúc này cô đã tỏ ra kém thân mật với tôi rồi nhé!

— Ồ, ông Mason, ông đã đặt tôi vào một tình thế... một tình thế mà tôi không muốn tí nào.

— Vì tôi sợ rằng cô cũng đặt tôi, tôi ấy, vào một tình thế mà tôi cũng không muốn.

— Thôi được, bây giờ thì ông đã biết tôi là ai.

— Tôi có thể nói là tôi mới chỉ nhìn thấy cô... nhưng tôi không nghĩ rằng tên cô là Cash.

— Tên tôi mà Marilyn Keith, nhưng xin ông đừng hỏi tôi nhiều hơn.

— Cô với Myrtle Anne Haley có những quan hệ gì?

— Đây là cuộc chất vấn nhân chứng? Ông Mason, tôi đã yêu cầu ông là ông nên rút ra cho tôi một vài nhận xét nhưng tôi không hứa gì về việc ông muốn biết rõ tôi là ai.

— Tại sao?

— Không cần thiết. Tôi rất cần phải biết sự thật... mà điều này thì có liên quan đến lời khai của Myrtle Anne Haley.

— Cô biết người chết chứ?

— Thưa không.

— Cô không ngại là đã dùng số tiền tiết kiệm 100 đôla của mình để yêu cầu tôi đến tòa án chỉ để hỏi tôi là tôi nghĩ gì về sự làm chứng của Myrtle Anne Haley?

— Không, đó là tiền tôi để dành để đi nghỉ hè. Thay vì đi Acapulco, tôi sẽ đi... Nhưng thôi, điều ấy không cần thiết.

— Cô có biên lai nhận tiền ấy chứ?

Cô gái lấy tờ giấy mỏng từ túi xách tay và đưa cho Mason. Ông nhìn qua và nói:

— Tôi nghĩ rằng Myrtle Anne Haley đã nói dối.

— Nói dối có suy nghĩ.

Mason xác nhận.

— Đừng nói câu ấy cho ai biết. Giữa chúng ta thôi, vì đây là một thông báo có tính chất đặc quyền. Nhưng nếu cô nhắc lại chỉ một phần ba những điều đó thôi, cô sẽ chuốc lấy những điều phiền phức.

— Ông có thể tin... Ông có thể tin, ông Mason, điều gì đã đưa ông tới kết luận như thế?

— Cô ta đã nhìn số xe và đã ghi nó vào sổ tay của mình đúng lúc xe đang ở quãng đường ấy, và...

— Vâng. Tôi đã nghe ý kiến của bên bào chữa. Marilyn cắt ngang. Ý kiến đó là có lý. Nhưng giả thiết rằng Myrtle đã không nhìn đường, thật ra cô ấy chỉ cần một thoáng nhìn vào cuốn sổ tay, và bảo đảm...

Mason lấy một tờ giấy và chiếc bút chì.

— Cô hãy viết vào đây con số 6, - ông nói với Marilyn Keith.

Cô gái làm theo sự hướng dẫn của luật sư.

— Bây giờ cô đứng lên, đi quanh phòng, vừa đi vừa viết con số 6 khác.

Cô gái làm theo.

— Tốt. Bây giờ cô hãy so sánh hai con số 6 ấy. - Mason nói với cô.

— Tôi thấy không có gì khác nhau cả.

— Mang tờ giấy lại đây, tôi sẽ chỉ cho cô sự khác nhau ấy. Nhưng trong khi tới đây, cô hãy viết một con số 6 nữa.

Khi đã có tờ giấy trong tay, Mason nói:

— Đây là con số 6 khi cô ngồi viết. Cô thấy rằng vòng tròn thẳng với nét đầu tiên. Cô nhìn số 6 khi vừa đi vừa viết, con số này dừng lại khi vòng tròn sắp sửa thẳng hàng với nét đầu tiên. Còn con số kia thì vòng tròn đi quá đường thẳng hàng đó. Nếu viết số 6 trong xe hơi đang lúc chạy, cô sẽ được một trong hai kết quả này. Chỉ là khi cô ngồi ngay ngắn và không cử động, cô mới có thể dùng bút viết vòng tròn của số 6 vào đúng điểm của nó. Còn nếu có dịp xem các con số GMB.665 mà cô Haley cam đoan là đã ghi trong những điều kiện như ta đã biết, thì cô sẽ thấy hai con số 6 ấy rất hoàn hảo. Chỉ có chừng một phần triệu thành công hai lần kế tiếp nhau trong một chiếc xe hơi đang chạy nhanh mà cô ấy lái bằng một tay.

— Tại sao luật sư bào chữa không nêu lên điều này?

— Có thể ông ấy chưa nghĩ đến hoặc vì ông ta thấy không cần thiết phải nêu ra.

Keith im lặng một lúc, sau đó nghi ngại

— Còn điều gì nữa...

— Còn rất nhiều điều, ngoài giác quan thứ sáu báo cho luật sư biết rằng người làm chứng nói dối, cũng còn vấn đề khoảng cách nữa. Nếu Haley đã tăng gấp đôi tốc độ so với chiếc xe kia vào chỗ cô ta nói, sau đó thì nhìn vào kính hậu như cô ta cam đoan thì xe của cô ta đã phải qua quốc lộ vào lúc đèn pha bị che khuất. Hình như cô ta đã nhìn vào gương khi đi qua quốc lộ.

— Vâng. Tôi hiểu điều ấy. Có nghĩa là bây giờ tôi đã hiểu khi ông đã làm tôi chú ý về điều ấy.

— Có điều gì đã khiến cô nghi ngờ về sự làm chứng của Haley trước vì chính cô đã gọi đây nói cho tôi về việc này. Đó là điều gì?

— Tôi không thể nói chuyện ấy với ông được.

— Tốt. - Mason nói. - Cô đã hỏi ý kiến của tôi, cô đã trả tôi 100 đôla về việc đó. Như vậy là công việc xem như đã xong.

Cô gái trẻ trở nên suy tư, sau đó cô đứng lên chìa tay cho luật sư.

— Cảm ơn, ông Mason. Ông... ông đúng là người tôi hình dung.

— Nếu không có gì bất tiện, cô có thể cho tôi địa chỉ của cô. Hoặc ít nhất là một địa chỉ nào đó cho lúc cần gặp gỡ.

— Điều đó đối với tôi là không thể được, ông Mason. Nếu người ta biết được tôi đến tìm ông, tôi sẽ bị làm khó dễ. Ông hãy tin tôi, có những lợi ích lớn lao và mạnh mẽ xen vào vụ này. Tôi chỉ mong rằng tôi đã không tạo cho ông những phiền phức mà thôi.

Mason quan sát khuôn mặt thoáng buồn của Keith.

— Cô có lý do cá nhân nào để tôi khỏi tham gia vào vụ này không?

— Tại sao ông lại có câu hỏi ấy?

— Vì có một người khác đã nhờ tôi giúp đỡ.

— Không phải là Myrtle Haley chứ?

— Không. Nếu là người liên quan tới cô ta thì tôi buộc phải từ chối.

— Vậy là ai?

— Tôi không thể nói cô ấy là ai được. Sau này, lúc nào cũng vậy, nếu cô có một lý do trái ngược lại, tôi yêu cầu cô nên báo cho tôi biết.

— Tôi muốn biết một sự thật trong vụ này. Và nếu ông tham gia vào, tôi chắc chắn là ông sẽ tìm được sự thật. Nếu việc đó do ai gây ra thì việc ấy cũng không quan trọng lắm. Dù người gây ra là ai, có liên quan với tôi hay không, ông cứ hoàn toàn tự do, ông Mason ạ.

Cô ta đi ra phía cửa, nói “Xin chào”, và đi hẳn.

— Thế nào? - Mason quay về phía Della Street hỏi.

— Cô ấy nói dối không khéo lắm.

— Cô muốn nói sao?

— Cô ấy không dành tiền dành đi nghỉ hè để chỉ nhận được kết luận về lời khai của bà Myrtle.

— Vậy theo cô thì tại sao cô ta lại làm như thế?

— Tôi nghĩ rằng cô ấy đang yêu đương và tôi đoán chắc là cô ấy đang lo sợ nữa.

CHƯƠNG 6

— Ông đã đọc báo buổi sáng hay chưa? - Della Street hỏi khi ông chủ đến.

Luật sư lắc đầu.

— Đúng là có chuyện “không thể kết luận được” trong vụ Balfour. Sáu phiếu kết tội, sáu phiếu tha bổng.

— Công việc diễn ra thế nào?

— Howland đã đi đến một thỏa thuận với bên kết tội. Tòa đã giải tán bồi thẩm đoàn và hỏi cả hai bên về thời gian của vụ xét xử mới khi Howland đứng lên nói rằng vụ này gây nhiều tổn kém của nhà nước so với tính chất ít quan trọng của nó. Ông ấy tuyên bố là sẵn sàng thỏa thuận nếu vụ án được giao lại Chánh án Caldwell xét xử mà không cần bồi thẩm đoàn với những lời làm chứng trước đây. Bên kết tội đồng ý và ông Chánh án Caldwell nhanh chóng báo tin là trong những điều kiện như vậy, ông thấy phải kết tội bị cáo nhưng cho hưởng án treo. Bộ tư pháp nói rằng, tính toán đến tiền bạc mà bên biện hộ tiết kiệm được cho nhà nước. Bộ sẵn sàng chấp nhận sự kết tội đó miễn là có một khoản tiền phạt. Thỏa thuận lập tức được thực hiện và lời tuyên án liền được đưa ra. Một tháng tù cho hưởng án treo và 500 đôla tiền phạt.

— Đó là một cách thích hợp để giải quyết công việc. - Mason nói. - Có tin tức gì về cô khách hàng hôm qua không?

— Không. Nhưng bà khách hàng hôm nay thì đang ngồi ở phòng chờ.

— Bà Balfour?

— Vâng.

— Cô có cảm tưởng gì khi gặp bà ấy không, cô Della? Hẳn bà ta đã mất ngủ cả một đêm.

— Ồ! Không, bà ta tươi cười như mọi người, mặc quần áo sang trọng và đắt tiền. Tóm lại, bà ta muốn gây ấn tượng mạnh với ông đấy, ông Perry

Mason.

— Xin đẹp chứ?

— Hẳn rồi.

— Bao nhiêu tuổi?

— Ở vào cái tuổi rất nguy hiểm, là từ 27 tới 32... không thể xác định chính xác được.

— Một phụ nữ sốt sắng với công việc.

— Rất sốt sắng... Bà Guthrie Balfour này phải nói là quá sốt sắng.

— Thôi. Mời bà ấy vào, chúng ta sẽ xem. Đây là người vợ thứ hai của ông Guthrie Balfour. Bà ấy chắc không có họ hàng gì với anh chàng Ted trẻ tuổi.

— Ông Mason, tôi muốn ông hãy cho tôi nói vài điều, được chứ ạ?

— Gì vậy?

— Bà ta sẽ cảm dỗ ông trong nháy mắt đấy.

— Nhưng bà ấy không lợi dụng cô chứ, cô ấy mà?

Thay vì trả lời, cô thư ký nhăn mặt một cách có ý nghĩa.

— Tốt thôi, dẫn bà ấy vào, - Mason cười. - Sau lời mở đầu tôi có thể sẽ bị thất vọng.

— Điều ấy sẽ là tôi ngạc nhiên.

Mason đứng lên để đón người phụ nữ vừa vào phòng.

— Chào bà Balfour. Tôi cho rằng bà đã trải qua một cuộc hành trình rất vất vả.

— Không hoàn toàn như vậy, thưa ông Mason, - bà ta nở một nụ cười thật tươi. - Tôi tới đây vào lúc một giờ sáng, sau đó thì đi đường thủy. Đây chỉ là sự nghỉ ngơi, là việc làm chứng tỏ quyết tâm của người vợ một nhà khảo cổ học.

— Xin mời bà ngồi. Chồng bà hình như rất quan tâm đến công việc của người cháu ông?

— Ít nhất là người ta có thể nói vậy.

— Hình như luật sư của anh cháu ấy đã đi đến một sự thỏa thuận với tòa án. Bà đã đọc báo buổi sáng hôm nay chưa?

— Chưa. Trong đó người ta có nói về việc này?

— Vâng. Bà cầm lấy và đọc xem.

Mason đưa cho người phụ nữ tờ báo, đánh dấu chỗ có bài viết và quan sát một cách chăm chú khi bà ta đọc. Bất chợt, bà Balfour kêu lên một cách phật ý, vò tờ báo trong tay, sau đó xin lỗi trước khi trở lại bình thường.

— Xin bà, bà đừng vội tỏ ra khó chịu, bà Balfour. - Mason nói. - Sẽ còn lắm chuyện nữa. Nhưng ai đã làm bà phản ứng mạnh mẽ đến như vậy?

— Đồ ngu xuẩn! Người ta không bao giờ nên giao công việc cho kẻ ích kỷ này một lần nữa. Hẳn ta...

— Ông Mortimer Dean Howland?

— Đúng như vậy. Ông hãy xem điều hẳn ta đã làm.

— Tôi thấy là ông ấy không phải chỉ nhận được cái tệ nhất. Thực ra thì đây là điều tốt hơn cả có thể đạt được đối với trường hợp của Ted Balfour. Đúng là điều đó không phải bao giờ cũng là cái có thể... người ta đã phải giải quyết công việc với một ông chánh án cừ khôi.

Mason đã phải giải thích công việc cho người khách hàng và bà ta nghe với vẻ chăm chú nhất, mắt không rời ông. Khi ông trình bày xong, bà ta nói.

— Có nhiều điều mà Ted Balfour không biết. Và như vậy thì luật sư của anh ấy cũng không được thông báo. Cũng như Addison Balfour.

— Là ai vậy?

— Là người giàu có nhất trong gia đình.

— Tôi tưởng người giàu có ấy là chồng bà chứ?

— Không, Guthrie rất nghèo... tôi giả thiết như vậy, vì tôi không bao giờ chú ý đến hoàn cảnh tài chính của chồng tôi. Nhìn qua một số trường hợp, những ý kiến của tôi có thể đã được xét đoán không đúng lắm. - Bà ta giải thích với nụ cười lơ đãng.

— Xin bà cứ tiếp tục cho, Addison Balfour?

— Addison Balfour đang sắp chết, và ông ấy cũng biết như vậy. Đã một năm rưỡi nay, các thầy thuốc đều nói là ông ấy chỉ sống được chừng sáu tháng nữa. Addison thực ra là một người đáng được chú ý. Rất giàu và cũng là người luôn quyết đoán với một nhân cách mạnh mẽ, rất bướng bỉnh, thường giải quyết công việc một cách bất chợt. Nhưng có một điều chắc chắn, nếu ông ấy biết rằng Ted bị kết tội vì cán chết người, hẳn ông ấy sẽ

lập tức hủy bỏ quyền thừa kế của Ted ngay.

— Ted đã được ghi trong bản di chúc?

— Tôi có lý do để nghĩ như vậy. Tôi cho rằng Ted cũng nhận được một phần lớn của thừa tự, nhưng Addison rất phản đối cái mà ông ấy gọi là “thái độ bất cần của tuổi trẻ”. Ông xem, Ted đã hoàn thành nghĩa vụ quân sự và bây giờ anh ấy có sáu tháng để nghỉ ngơi trước khi lao vào công việc kinh doanh của Công ty Balfour. Anh ấy có một ít tiền của do người cha quá cố của anh để lại, ngoài cái đó ra thì anh ấy chỉ còn một ít lợi tức bằng vốn của người khác. Ted đã lợi dụng cơ hội ấy để mua một chiếc ô tô thể thao lớn, có thể chạy được 150km/giờ và Addison đã nổ ra một cơn giận ghê gớm khi biết việc này. Ông cần hiểu là chồng tôi không có con, Addison cũng vậy, và Ted là người duy nhất phải giữ nề nếp và danh giá của dòng họ. Anh ấy là người rất quan trọng trong gia đình.

— Ted không lái chiếc xe hơi thể thao ấy trong đêm xảy ra tai nạn, - Mason nêu ý kiến.

— Không, chúng tôi có nhiều xe hơi với nhiều nhãn hiệu khác nhau. Chồng tôi là người tính tình hay thất thường lắm và không giống với số đông người chỉ dùng một mác xe hơi mà họ vừa ý. Guthrie thì luôn nghĩ đến việc thay đổi. Nhưng thôi, chuyện này đã làm chúng ta đi xa vấn đề quan trọng cần giải quyết ngay. Howland phải thôi việc này. Ông có hiểu tại sao Ted phải nhờ đến ông ta không?

Mason lắc đầu.

— Ông hiểu cho, chồng tôi và tôi phải đi Mêhicô, và tai nạn đã xảy ra vào rạng sáng ngày hôm sau. Ted đã cố gắng để chúng tôi không biết tin. Chỉ đến khi chúng tôi tới Chihuahua để nhận báo chí và đồ tiếp tế thì chúng tôi mới nhận được thư của ông Vermon, người quản lý tài sản mà Ted sẽ thừa hưởng, lúc ấy chúng tôi mới rõ mọi chuyện. Guthrie liền gọi ngay đây nói cho ông vì chồng tôi phải về gấp nơi tạm trú không được chậm trễ. Ở đấy chồng tôi có nhận một công việc khảo cổ khá nguy hiểm nhưng cũng rất hấp dẫn tại một vùng người nguyên thủy.

— Ông bà đi Mêhicô bằng xe lửa?

— Vâng, chồng tôi không thích đi máy bay. Bù lại, chồng tôi cho là

không nơi nào nghỉ ngơi và suy nghĩ tốt bằng đi xe lửa.

— Dù sao chẳng nữa, - Mason nói, - bây giờ thì công việc đã kết thúc. Tôi hoặc ai đi nữa cũng không thể là gì khác được.

— Chồng tôi thì lại suy nghĩ khác. Mặc dù việc xét xử ra sao, chồng tôi muốn ông làm sáng tỏ những ý kiến của các nhân chứng.

— Để làm gì nữa?

— Ông có thể hủy bỏ sự thỏa thuận đã đạt được và đi đến một vụ án mới.

— Rất khó.

— Nhưng ông đã có thể chứng minh được là một trong những người làm chứng đã nói dối.

— Điều ấy thì có thể. Bà nghĩ đó là trường hợp dễ đặt lại vấn đề?

— Tôi muốn là ông sẽ điều tra vụ này.

— Tôi không thể làm gì hơn khi Howland đã làm đại diện cho Ted.

— Ông ta không còn là đại diện cho Ted nữa.

— Ông ấy biết như vậy?

— Ông ta sẽ biết như vậy.

— Cũng còn một việc nữa mà bà cần biết.

— Việc gì?

— Người ta đã nhờ tôi đi dự phiên tòa hôm qua.

— Ai vậy?

— Tôi không có quyền nói người đó với bà mà thật ra thì tôi cũng không biết người đó là ai.

— Nhưng tại sao, khổ thật, ai đó lại chỉ đơn giản là người yêu cầu ông đi dự phiên tòa ấy?

— Đây cũng vấn đề tôi đang tự hỏi. Nhưng dù sao thì tôi cũng đã đi dự phiên tòa theo yêu cầu của một khách hàng. Đó là điều tôi cần báo trước cho bà.

— Và ý kiến của ông về vụ này ra sao?

— Cả điều này nữa tôi cũng phải rất thận trọng... Tôi đã đi đến kết luận là một trong hai nhân chứng đã không nói đúng sự thật.

— Một nhân chứng của bên buộc tội?

— Vâng.

— Và điều đó có thể ngăn trở việc ông giúp chúng tôi không?

— Bà hãy tự xét lấy. Cái làm cho tình hình thêm phức tạp là ông Howland có thể nghĩ là tôi đi dự phiên tòa để tranh khách của ông ấy.

— Ông lo ngại về điều ông Howland có thể nghĩ?

— Không. Tôi chỉ muốn là ông Howland hiểu rõ hoàn cảnh hơn.

— Tôi chịu trách nhiệm về việc làm cho ông ta hiểu rõ.

— Và cả Ted đã nhờ ông ấy nữa.

— Tôi cũng sẽ gặp Ted.

— Trong trường hợp như thế, bà chỉ cần gặp lại tôi khi bà đã làm rõ tình hình. Tôi không thể bắt tay vào việc khi Howland đang còn trên sân khấu...

— Đồng ý, nhưng ngay bây giờ tôi xin ứng trước tiền thù lao để mọi việc được theo đúng nguyên tắc, - bà Balfour nói và rút ra tập séc.

Bà ta ghi một tờ chi với số tiền là 10.000 đôla. Tài khoản mang tên Guthrie Balfour, bà ta ký TUQ Dorla Balfour rồi trao cho luật sư và nói:

— Công việc của ông là phải làm cho Addison thấy rõ ràng Ted không phải là người gây ra sự việc. Thực ra, nếu Addison trách mắng Ted thì ông ấy có thể giận dữ cả với Guthrie về việc đã dành quá nhiều thời gian cho công tác khảo cổ. Nói ngắn gọn lại, khi gặp Addison, ông nhớ rằng chúng tôi đã nhờ ông để bảo vệ những quyền lợi của Ted. Về việc này chúng ta sẽ gặp lại nhau, thưa ngài thân mến.

Khi cánh cửa khép lại lưng người khách, Mason quay về phía Della Street

— Thế nào?

— Đẹp, phải không ạ?

— Tôi nhận thấy rõ là bà ấy tỏ ra hết sức chú ý khi tôi giải thích sự việc.

— Bà ta muốn nuốt tươi ông bằng cặp mắt ấy.

— Nét mặt bà ấy biểu thị một sự chú ý rất linh hoạt. Hầu như lúc nào bà ấy cũng bắt buộc đầu óc mình phải hoạt động?

— Đúng như vậy thật! Khi bà đi ra cửa, biết rằng ông đang trông theo, bà ta cũng đã khiến cho cặp mắt của mình phải nhún nhảy.

— Cô cũng trông theo bà ấy?

—Ồ! Vâng, và bà ta cũng biết rõ điều đó, - Della Street đáp. - Nhưng sự phô diễn kia không chỉ để phục vụ lợi ích riêng của ông mà thôi đâu.

CHƯƠNG 7

Đúng 10 giờ rưỡi thì chuông của máy điện thoại không có số trong danh bạ kêu vang. Biết rằng chỉ riêng Della Street và Paul Drake, giám đốc hãng Drake điều tra tư nhân là biết số máy này, Mason nói với người thư ký của mình:

— Tôi tự trả lời thôi Della, - và ông nhắc máy lên nói, - A lô, Paul.

Tiếng của nhà thám tử nổi lên giống như tiếng nói của người phát thanh đọc các con số thống kê:

— Ông quan tâm đến vụ Ted Balfour hả ông Perry, có một việc mới xảy ra đây.

— Trời ạ! Tại sao anh biết là tôi quan tâm, - Mason hỏi.

— Tôi biết là ông đã đi dự phiên tòa hôm qua. Có một điều khá lạ lùng trong vụ này và nó có thể là một bước ngoặt.

— A! Anh cho tôi một điều gì cần suy nghĩ đây?

— Đã biết được tên tuổi của nạn nhân.

— Và sao nữa? Có thể có những liên quan gì?

— Có một sự liên quan rất lớn. Người này mang tên là Jackson Eagan... Ít nhất đó là cái tên người đã ghi ở khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Jackson Eagan cũng là tên người ấy dùng để dùng để thuê xe hơi trong cùng ngày.

— Tôi vẫn nghe anh nói đây.

— Những người cho nạn nhân thuê xe đã tìm được chiếc xe ấy trong 48 tiếng đồng hồ. Chiếc xe được để ở chỗ đậu xe phía trước cửa khách sạn đúng với khoảng cách quy định. Những người của hãng cho thuê xe đã nghĩ đơn giản rằng có lẽ đây là người khách ở hành tinh nào khác nên không thèm đến báo cho họ như chuyện vẫn thường xảy ra. Vì có khoản tiền ký quỹ là 50 đôla, họ bèn ghi vào sổ là tiền thuê xe trong 3 ngày và không nói gì nữa. Cảnh sát cũng không biết tin về một người tên là Jackson Eagan đã bị mất tích vì các nhân viên khách sạn chẳng ai lo đến chuyện đi báo, thật ra

thì họ đã được ứng tiền trước mà. Có một điều may mắn là cảnh sát đã tìm được căn cước của nạn nhân nhưng mặt ông ta thì đã bị nghiền nát, ông nhớ điều ấy chứ?

— Điều may mắn ra sao?

— Trong các túi áo của người chết người ta không tìm thấy gì ngoài một ít tiền lẻ và một chiếc chìa khóa. Nhưng một người nào đấy đã nhìn thấy trên chiếc chìa khóa có chữ số và một thám tử thuộc cảnh sát giao thông tuyên bố rằng đó là con số của hãng cho thuê ô tô. Tiến hành một cuộc điều tra nhỏ thì người ta được biết đó là chìa khóa của chiếc xe hơi đã hai ngày để trước khách sạn.

— Cảnh sát tìm ra điều ấy vào lúc nào?

— Sáng hôm qua, trong khi tòa đang xét xử vụ này. Người ta không báo tin ngay cho bên buộc tội vì văn phòng của phòng chưởng lý cho rằng việc ấy cũng không có gì làm thay đổi quá trình xét xử.

— Rất thú vị, - Mason xác nhận. - Có lẽ điều này giải thích tại sao bất chợt lại có nhiều người hỏi ý kiến tôi như thế. Cảm ơn Paul, và đừng quên rằng anh cần cho tôi biết những tin tức mới đấy. - Nói xong, luật sư gác máy.

Lát sau, ông nói chuyện với người thư ký:

— Tôi ngờ là có một vài điều gì mờ ám trong vụ này, ông kết luận... Người phụ nữ có tên là Haley rõ ràng là một kẻ làm chứng giả, mà không ai làm như vậy lại không có lý do.

— Và những cô gái như Marilyn Keith cũng không phải là không có lý do để bỏ cuộc nghỉ mát của mình ở Acapulco.

— Rồi những người phụ nữ như bà Guthrie Balfour không bỏ ra đến những 10.000 đôla mà lại không đòi hỏi gì. Della, tôi cho rằng ở đây có trò chơi thể thao đấy.

CHƯƠNG 8

Vào lúc 2 giờ kém 15 phút, bà Balfour quay lại văn phòng của Mason.

— Tôi đã gặp Ted, - bà ta báo tin. - Đúng là như tôi đã nghĩ. Người ta đã cho anh ấy uống rượu có bỏ thuốc mê và anh ấy không còn nhớ gì nữa. Tôi không hiểu lý do gì khiến người ta đã làm như vậy, nhưng tôi có thể cho anh biết một điều.

— Điều gì thưa bà?

— Không phải là anh ấy đã cầm tay lái. Một phụ nữ trẻ, xinh xắn, đã lái xe đưa anh ấy về nhà. Một phụ nữ, tóc nâu sẫm, người thon thả với đôi chân rất đẹp. Tôi nghĩ rằng có thể biết được người ấy bằng cách xem lại danh sách số khách được mời dự bữa tiệc do Florence Ingle đứng ra chiêu đãi.

— Làm thế nào mà bà biết được những đặc điểm của người phụ nữ ấy? - Mason hỏi.

— Một người bạn của tôi đã trông thấy người ấy lái xe của Ted, và thấy Ted ngã đầu vào vai người ấy. Họ đã rời vườn hoa bằng ô tô và nếu một người nào đó bị xe của Ted cán phải, thì chính là người phụ nữ kia chịu trách nhiệm vì chị ta cầm lái.

— Việc đó xảy ra lúc mấy giờ?

— Giữa 10 và 11 giờ.

— Khi Ted đã về tới nhà, có việc gì xảy ra không?

— Muốn biết có chuyện gì xảy ra không thì ông phải tìm người phụ nữ ấy mà hỏi. Tôi và Guthrie bấy giờ đã đi rồi, trước đó thì phải đi dự tiệc tạm biệt buổi tối ở nhà bà Florence Ingle, tôi đã nói với những người giúp việc là họ có thể về nghỉ nên không còn người nào ở trong nhà cả.

— Và buổi sáng hôm sau, Ted thấy mình ở trong phòng anh ta.

— Đúng như vậy, vâng. Anh ấy nói với tôi là anh tỉnh lại vào lúc 4 giờ rưỡi sáng. Một người nào đấy đã cởi quần áo ngoài và đặt anh ấy lên giường. Ít nhất là anh ta không thể tự mình làm việc ấy được.

— Không phải tình trạng của anh ta trước đây chứ?

— Ông không có ý kiến gì về ai là người phụ nữ mà ta đang đề cập sao?

— Không. Tôi chưa có ý kiến được. Tôi không hiểu là Ted không biết hay là không muốn nói tên người phụ nữ ấy.

— Tôi cũng đã gặp ông Howland, tôi đã đưa cho ông ta một tấm séc để trả công và giải thích cho ông ta về những gì mà chúng tôi đang quan tâm. Guthrie và tôi, chúng tôi muốn rằng ông Perry Mason là người sẽ giải quyết tiếp những công việc của vụ này.

— Và ông Howland nói sao?

— Ông ta cười và hỏi tôi: “Nếu không phải là tò mò, thưa bà Balfour, bà từ Mêhicô về hồi nào?” Tôi đã trả lời ông ta rằng điều đó chẳng có quan hệ tới việc nào cả, tôi đã về bằng máy bay lúc 12 giờ 30 đêm. Thế rồi ông ta lại cười và tuyên bố rằng nếu tôi về 24 giờ trước đó thì ông ta đã không phải bào chữa cho Ted ở tòa án.

— Ông ấy không vui lòng?

— Không, không phải như thế. Ông ta chỉ đơn giản nói với tôi là ông Mason cũng biết rõ công việc như ông ta, rằng chiến thuật của ông vào giờ cuối cùng vừa qua rất đáng chú ý, và ông ta cũng rất hài lòng để chuyển công việc sang cho ông.

— Tốt. Bà muốn tôi phải làm gì bây giờ? - Mason hỏi.

— Trước hết, mong ông hãy đến thăm Addison Balfour. Ông ấy không rời khỏi giường, nhưng như đã thỏa thuận, ông ấy sẽ tiếp ông. Chỉ cần ông gọi đây nói để hẹn. Ông ấy đã tuyên bố rằng ông ấy rất sung sướng được gặp ông Perry Mason danh tiếng.

— Này Della, - Mason quay sang nói với cô thư ký, - cô gọi điện cho phòng thư ký của ông Addison Balfour, hỏi xem ông ta có thể gặp tôi vào lúc 3 giờ hay không?

CHƯƠNG 9

Tuy bị bệnh viện bắt buộc không được rời khỏi giường, Addison Balfour vẫn luôn luôn tỏ ra là một ông già có tinh thần chiến đấu rất cao. Bệnh tật có thể phá hoại cơ thể ông, nhưng bộ óc hiểu chiến của ông thì không hề suy yếu. Bị buộc chặt ở trên giường, ông đã biến nhà riêng của mình thành văn phòng để có thể tiếp tục điều khiển công cuộc kinh doanh.

Người đầy tớ mở cửa cho Mason nói rằng ông chủ đang đợi ông và mời ông lên lầu một. Khi ông đẩy cánh cửa có dòng chữ “Phòng thư ký” vào, gian phòng trong ấy có đặt một tổng đài điện thoại và hai nhân viên đang đánh máy hồi hả, nơi một bàn giấy quay mặt ra phía cửa, Marilyn Keith đang ngồi làm việc.

— Chào cô, - ông nói với cô như là người mới gặp lần đầu tiên. - Tôi là Mason, tôi có cuộc hẹn với ông Balfour.

— Xin ông đợi cho một chút, ông Mason. Tôi đã báo trước cho ông Balfour là ông đã tới.

Một lát sau cô quay lại và tắt một loa điện có rất nhiều tiếng ồn làm cô buồn nản.

— Ông Balfour sẽ tiếp ông ngay bây giờ, thưa ông Mason. Ông ấy không được khỏe và phải nằm trên giường nhưng ông rất sợ ai hỏi đến sức khỏe của mình. Tôi muốn là ông nên đối xử bình thường như thể ông ấy đang tiếp ông ở văn phòng. Nhưng xin ông nhớ là ông ấy đang ốm nên cuộc nói chuyện cần hết sức ngắn. Ông có thể vào, - cô gái kết luận, đưa ông qua một buồng nhỏ, và đến cuối căn phòng thì cô mở một cánh cửa lớn bằng gỗ sồi.

Nhìn bề ngoài, người ngồi trên giường giống như một pho tượng nặn bằng sáp. Mặt mày hốc hác, giọng nói yếu ớt, nhưng cái cảm thì lại tỏ ra là người hay gây sự, miệng mím chặt lại.

— Xin mời ông vào, ông Mason, và mong ông ngồi xuống đây, chỗ gần

giường, - ông ta nói. - Ăn phạt Ted thế nào?

— Luật sư đại diện cho cháu ông mong rằng có thể có một kết luận thỏa hiệp với bên buộc tội.

— Và quan điểm của ông?

— Tôi chưa có một quan điểm nào cả.

— Như vậy thì ông hãy xem xét để có một quan điểm và trở lại đây gặp tôi.

— Được. - Mason nói và đứng lên.

— Xin ông cho một phút... ông đừng đi vội. Tôi còn muốn nói với ông. Ông lại gần tôi hơn, nghe tôi, và đừng ngắt lời.

Mason quỳ xuống thấp đến nỗi vai ông còn cách một vài phân thì chạm tới đôi môi mỏng và tái xanh của người ốm.

— Tôi đã nói với Dorla, vợ của Guthrie, là tôi sẽ truất quyền thừa kế của Ted nếu nó có chuyện gì phiền phức với chiếc xe hơi ấy. Đó là điều nói dối thôi. Ted là người của dòng họ Balfour và chỉ có một mình nó có thể làm rạng rỡ cho dòng họ. Thật là khó tưởng tượng nổi rằng công ty Balfour do một người nào đấy đứng đầu mà người đó lại không mang họ Balfour. Tôi muốn rằng Ted lấy vợ và có con cái để đến một ngày nào đó tôi sẽ chuyển việc kinh doanh vào tay một thanh niên cũng là người mang họ Balfour. Ông hiểu tôi chứ?

Mason xác nhận.

— Nhưng, - Addison nói tiếp, - tôi muốn rằng Ted phải hiểu đâu là những bổn phận và những trách nhiệm của một người Balfour làm chủ một hãng kinh doanh khá quan trọng.

Mason xác nhận một lần nữa. Balfour yên lặng một lúc lấy hơi rồi tiếp:

— Những người Balfour, thưa ông Mason, không phải sinh ra để thỏa hiệp mà là để đấu tranh. Vì một khi mọi người thấy ông đi vào con đường thỏa hiệp trong lúc khó khăn, họ sẽ cố tạo cho tình thế luôn luôn khó khăn. Những người Balfour thừa hưởng truyền thống của những con người đấu tranh và tôi muốn Ted là một người như vậy. Nếu tôi nói với Dorla rằng tôi sẽ truất quyền thừa kế của Ted trong trường hợp nó gây ra tai nạn xe hơi, đó là để cho người đàn bà khá quyền rũ ấy phải sợ. Ông nghĩ về người đàn bà

đó thế nào, ông Mason?

— Tôi không có tư cách để nói về điều ấy, bà ta là khách hàng của tôi.

— Không phải như vậy. Khách hàng của ông chính là Ted. Cái gì đã làm cho ông tưởng rằng bà ta là thân chủ của ông? Chính vì Ted mà bà ta tới chỗ ông và duy nhất là do Guthrie bảo bà ta phải làm như vậy. Tờ séc mà bà ta đưa cho ông được ký ra sao?

— Bà ấy ký thừa ủy quyền em trai ông.

— Đúng với điều tôi đã nghĩ. Bà ta không đưa cho ông một đồng đôla nào từ túi tiền riêng của bà ấy và chỉ có Thượng Đế mới biết được bà ta có bao nhiêu tiền vì bà ta liên tục bòn rút tiền của chồng. Nhưng chuyện ấy là việc của Guthrie. Khi người ta có tiền, ông Mason ạ, người ta có thể cưới một người đàn bà đẹp. Nhưng con người không phải là hàng hóa. Người ta phải tốn kém nhiều để có được một người vợ nhưng như vậy không có nghĩa là người ta đã có một người vợ riêng cho mình. Cá nhân tôi, tôi không tin tưởng một chút nào ở người đàn bà đó, ông Mason, ông hiểu chứ?

— Đến bây giờ thì tôi hiểu.

— Tốt! Và ông cũng cần hiểu là vừa sáng hôm nay tôi đã phải tức giận như thế nào khi xem báo. Tôi sắp sửa nói chuyện trực tiếp với ông nhưng Dorla đã gọi dây nói cho người thư ký của tôi và đưa ra những điều kiện có ích để ông bắt tay vào việc. Ông hãy đấu tranh dù chỉ còn một cánh tay trái, ông Mason, ông không nên lo ngại là công việc đó phải chi phí mất nhiều tiền. Ông đã có một tờ séc rồi phải không?

— Vâng, một tấm séc, thoát nhìn thì hình như là đủ cho công việc.

— Và bây giờ thì hình thức như thế nào, thưa ông?

— Đơn giản là đủ vì vụ này đã có một nước ngoặt.

— Tốt, một lần nữa xin ông đừng lo ngại gì về vấn đề tiền nong. Ông không giống những luật sư chỉ mong muốn có khách hàng. Tôi biết ông là người luôn xông xáo để tìm ra sự thật, cái đó làm tôi rất hài lòng. Khi một người của dòng họ Balfour phạm phải một sai lầm, người ấy phải xin lỗi và sửa chữa. Khi người đó có đủ quyền hạn trong tay thì người ấy sẽ chiến đấu. Ông hãy chiến đấu! Nhưng ông đừng nói lại với Dorla điều tôi nói với ông về truất quyền thừa kế của Ted. Và cả với Ted cũng vậy. Vì nó sắp đi

vào một phần của công cuộc kinh doanh, tôi muốn nó tập cho quen với chiến trận. Bây giờ nó chưa đúng là người của dòng họ Balfour mà chỉ là một thằng bé con. Nó thiếu kinh nghiệm. Nó chưa xông vào lửa. Cái việc không may này sẽ cho nó một ít trí khôn vào trong đầu.

Một lần nữa Addison lại ngừng nói để thở, rồi ông ta lại tiếp tục:

— Về phần Dorla, tôi nhắc lại là không nên tin vào bà ta điều gì. Và ông cũng chớ đánh giá thấp bà ấy. Bà ta rất thông minh và cũng rất tham lam. Guthrie cũng chưa hiểu ra. Chúng ta hãy để ông ấy sống với những ảo tưởng của mình, ông ta có quyền, ông ta sẽ phải trả giá đắt cho những ảo tưởng đó! Nhưng thực ra ông ta không cưới Dorla, ông ta chỉ cưới một người vợ trong trí tưởng tượng của mình. Khi ông ta tỉnh ngộ, để giải quyết việc đó, ông ta sẽ cưới Florence Ingle và ông ta sẽ thật sự sung sướng. Hiện nay, ông ta là một kẻ mộng du sống trong cơn mộng mị. Chúng ta không cần đánh thức ông ta.

Tình trạng sức khỏe của tôi không cho phép tôi dạy dỗ Ted. Khi bố mẹ nó mất thì vợ chồng Guthrie đảm đương việc ấy. Khi vợ Guthrie chết, ông ta cưới Dorla, người không có ảnh hưởng tốt đối với Ted cũng như đối với bất cứ ai. Nhưng bà ta rất xảo trá, xảo trá ghê gớm!

Như đã nói, Guthrie đã đưa cho ông một tờ séc, nhưng ông tiếp tục gửi cho ông ta bảng kê tiền thù lao nữa là không cần thiết. Tôi ra lệnh cho người thủ quỹ của tôi để người đó ứng những món tiền khi ông cần. Tôi cũng biết rõ thanh danh của ông để hiểu rằng ông sẽ không lợi dụng tôi, và ông cũng cần biết thanh danh của gia đình chúng tôi, biết đây là một vụ chơi khăm rất lớn mà ông phải làm cho rõ. Đó là tất cả. Và bây giờ, ông Mason ạ, tôi phải ngủ. Ông nói giúp với cô thư ký của tôi rằng đừng đánh thức tôi trong nửa giờ tới. Không cần bắt tay tôi, cái đó làm cho tôi mệt. Chào tạm biệt.

Đầu của Addison rơi xuống gối, đôi mi che cặp mắt xanh nhợt.

Mason rón rén bước ra.

Marilyn đã đợi ông ở cửa phòng nhỏ.

— Mời ông đi theo lối này, ông Mason, xin ông.

Mason đi theo cô đến một căn phòng khác và truyền đạt cho cô những

chỉ thị của Balfour. Marilyn chỉ cho ông chiếc máy điện thoại và nói:

— Chúng tôi được lệnh là không chuyển đường dây đàm thoại với bất cứ ai đang làm việc với ông Balfour. Nhưng cô Street đã yêu cầu gọi ông rất gấp.

Mason liền quay số, con số không có trong danh bạ, về văn phòng của mình.

— Tôi đây, Della, có việc gì thế?

— Paul đang ở đây, anh ta ấy, - cô thư ký của ông nói, - anh ta muốn chuyện với ông. Ông có một mình ở đây thôi chứ?

— Không.

— Như vậy ông chú ý về lời nói khi tiếp chuyện. Tôi đưa máy cho Paul đây.

— A lô, ông Perry, - một lát sau có tiếng của nhà thám tử.

— A lô, - Mason trả lời nhưng không nêu tên người đối thoại.

— Có nhiều chuyện biến đổi rất nhanh xung quanh vụ Balfour, ông Perry. Người ta đã có một giấy phép mổ tử thi. Chuyện xảy ra vào sáng hôm nay. Khi cảnh sát tới khách sạn lần theo dấu vết chiếc xe hơi, hình như họ biết thêm là ở đây có người đã nghe thấy tiếng súng nổ vào đêm 19. Đó là lý do của cuộc phẫu thuật xác chết. Khám nghiệm viên đã ra lệnh mổ sọ não, một việc từ trước tới nay không làm.

— Không à?

— Không. Chiếc đầu ở trong tình trạng mà bác sĩ pháp y không thể tìm thấy cái gì cần thiết. Nhưng sau cuộc khám nghiệm, người ta kết luận người chết ấy không phải bị xe hơi cán phải.

— Anh muốn nói gì?

— Người đó bị giết vì một đầu đạn cỡ nhỏ.

— Chắc chắn chứ?

— Ồ! Đúng như vậy, vì viên đạn hầy còn nằm trong sọ. Vết thương bị che khuất vì tóc làm cho bác sĩ pháp y không thấy nó khi mổ lần đầu. Hãy đặt mình ở địa vị bác sĩ, mọi người tưởng là vụ án một người bị xe cán, một tai nạn giao thông...

— Và bây giờ?

— Tôi có cần cho ông một bức tranh không? Bây giờ thì việc này trở thành một vụ cố sát trực tiếp.

— OK. Anh hãy chuẩn bị sẵn sàng.

— Ông muốn tôi phải làm gì, ông Mason?

— Tất cả. Tôi sẽ thảo luận khi gặp lại anh. Nhưng trong khi chờ đợi, hãy tiếp tục công việc.

— Đồng ý. Có giới hạn nào không?

— Không có giới hạn nào cả.

— Đủ rồi!

Mason đặt máy và quay về phía Marilyn Keith. Cô ta hỏi ngay:

— Ông đã nói về tôi với ai đấy phải không?

— Không, không nói đến cô đâu.

— Ông không bao giờ được làm như vậy.

— Nhưng vì bây giờ tôi phải đảm đương việc này.

— Tôi hiểu điều ấy.

— Và việc này càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

— Tôi cũng hiểu điều ấy...

— Và từ nay, tôi lại là người đại diện cho Ted.

— Vâng, đúng như vậy.

— Thế cô hiểu điều ấy có nghĩa là như thế nào chứ?

— Điều ấy có nghĩa là như thế nào?

— Tôi bị bắt buộc tìm ra ai là người thực tế đã điều khiển chiếc xe của Ted.

Cô ta trở nên suy nghĩ, một lát sau cô ta hếch cằm lên.

— Ông cần làm mọi việc có ích cho Ted, ông Mason. Tôi là người cầm lái chiếc xe ấy.

— Có phải có điều gì đó mà cô tìm tới tôi hay không?

— Không. Tôi tìm tới ông vì muốn có sự tốt đẹp cho Ted. Ôi! Tôi van ông, ông Mason, xin ông cố gắng để không có việc gì xảy ra với anh ấy, tôi không chỉ muốn nói về chiếc xe, nó chỉ là nguyên cớ, mà chỉ muốn nói về tất cả.

— Chẳng hạn như về việc gì?

— Ted bị những ảnh hưởng không tốt.

— Tại sao những ảnh hưởng đó lại không tốt.

— Tôi không thể nói tất cả với ông được, ông Addison là con người khác thường nhưng cũng là một ông già đau yếu. Ông ấy chưa bao giờ lấy vợ, và bây giờ ông ấy lại tiếc rằng mình không có con trai. Có lẽ vì vậy mà ông muốn làm cho Ted trở thành một Balfour thứ hai. Nhưng Ted lại còn quá trẻ, lý tưởng của anh ấy lại cao hơn lý tưởng của Addison. Anh ấy thấy cần phải học tập những cái gì đẹp và tao nhã. Điều đó trở thành một sai lầm có tính bi kịch trong việc trở thành một người chiến đấu không thể thay thế được của Addison Balfour.

— Vừa rồi cô có nói về những ảnh hưởng. Nhưng ảnh hưởng của Addison Balfour không phải là những cái duy nhất ảnh hưởng đến Ted à?

— Không, cũng còn những ảnh hưởng của Dorla.

— Cô muốn nói rằng, tuy đã lấy người chú, mắt bà ấy vẫn còn nhìn đến người cháu? - Mason tìm hiểu.

— Bà ta có cặp mắt rất sắc sảo. - Marilyn nhắc lại. - Ôi! Ông Mason, tôi hết sức mong muốn là ông cố kéo Ted ra khỏi những ảnh hưởng đó, ra khỏi cái ngõ cụt. Nếu Guthrie Balfour nghĩ rằng Ted và Dorla... Ngăn gọn lại, ông là luật sư, ông đã biết con người là thế nào.

— Sau tất cả những chuyện cô kể cho tôi nghe, cô không ngạc nhiên là vụ này đã có một bước ngoặt?

— Không, và nếu ông suy đúng như tôi nói, nếu ông biết Banner Boles.

— Là ai vậy?

— Một nhân viên của công ty Balfour phụ trách việc ngăn chặn những hạt sạn liên quan đến việc bảo vệ các lợi ích của công ty. Hẳn rất khéo xoay xở và không e ngại điều gì, khi hẳn nhúng mũi vào việc nào là hẳn xáo trộn công việc đó đến nỗi người ta không thể biết được mình đang đứng ở đâu nữa. Ôi! Ông Mason, tôi rất sợ!

— Sợ cho cô?

— Không, cho Ted ấy.

— Cô cũng không đứng ngoài vụ này, cô biết không? - Mason nói với cô bằng giọng thân mật. - Và bây giờ, tôi đại diện cho Ted, tôi có thể đòi cô ra

dự phiên tòa.

— Nếu cái đó giúp được cho Ted thì xin ông đừng ngần ngại gì khi làm.

— Ted có biết rằng cô là người đã đưa anh ta về nhà không?

— Anh ấy không tỏ ra là mình có cảm giác như vậy.

— Chuyện đó đã diễn ra như thế nào?

— Thế này ạ! Ted ở chỗ bãi đỗ xe sau nhà của Florence Ingle. Anh ấy không phải say mà là đang bị ốm, từ lúc tôi thấy anh cho xe lùi thì tôi đã nhận ra là anh không thể nào lái xe được.

— Lúc ấy cô có nói gì với anh ta không?

— Đơn giản là tôi chỉ nói với anh ấy: “Anh ngồi lùi ra”, để tôi có thể có chỗ ngồi và tôi đã lái xe đưa anh ấy về nhà. Cuối chặng đường, anh ấy thường ngã đầu vào vai tôi và tôi phải đẩy anh ấy ra để có chỗ lái xe được. Đó là lý do khiến tôi phải để xe đi kiểu chữ chi từ bên này sang bên kia đường, nhưng tôi tin rằng tôi không cán phải ai vì tôi nhìn rất rõ phía trước, và tôi cho xe chạy cũng không nhanh.

— Cô đã đặt Ted vào giường của anh ta?

— Tôi thật là đại dột vì đã đưa anh ấy vào tận phòng của anh. Ở đấy, tôi đã tháo giày cho anh và tôi cố tìm một người hầu nhưng không có ai ở trong nhà cả.

— Việc ấy xảy ra lúc mấy giờ?

— Sớm hơn giờ mà Myrle Haley đã cam đoan.

— Cô đã về nhà như thế nào? - Mason hỏi sau một lát tỏ ra nghĩ ngợi. - Nếu cô đã đi tắc xi, chúng tôi có thể tìm người lái xe và xem lúc mấy giờ...

— Tôi không đi tắc xi, thưa ông Mason, vì tôi sợ điều đó sau này có thể gây phiền phức cho Ted... Ông hiểu chứ, một phụ nữ trẻ ở trong nhà đi ra, mà chủ nhà chỉ có một mình, không có mặt những kẻ hầu hạ. Tôi đã đi bộ đến con đường lớn và từ đấy tôi đi ô tô buýt.

Mason nhìn thẳng vào mắt cô gái.

— Tôi thấy không có điều gì là tai tiếng khi một phụ nữ trẻ gọi tắc xi trước cửa nhà của Balfour vào 10 giờ rưỡi tới 11 giờ đêm.

— Ông hãy hiểu cho, ông Mason. Tôi không phải là một phụ nữ bất kỳ nào, mà là thư ký riêng của ông Addison Balfour, tôi biết nội dung bản di

chúc của ông chủ. Nếu ông ấy biết tôi có cái nhìn đến Ted... hay là đã ở trong phòng của Ted... Ôi! Ông Mason, tôi van ông, ông hãy tin tưởng ở tôi và giữ gìn cho những điều bí mật ấy. Bây giờ cần thiết tôi phải xa ông... tôi không muốn các nhân viên khác có thể bẻ xép. Tôi chỉ muốn báo cho ông chỗ gọi dây nói và người phụ trách tổng đài vốn biết ông đã gác máy bao nhiêu phút. Tạm biệt ông, ông Mason.

Ở nhà Addison ra về, Perry Mason dừng lại tại một trạm điện thoại đầu tiên và gọi cho Paul Drake:

— Paul, Perry đây. Bây giờ tôi có thể nói chuyện. Việc trước tiên là anh phải thu xếp để khám phá xem Ted Balfour hiện nay ở đâu, và giữ anh ta ở yên một chỗ. Sau khi thực hiện xong anh báo tin cho tôi, và...

— Ông Mason thân mến! Ông chậm mất rồi. Chưa đến 15 phút sau khi bác sĩ pháp y cầm máy báo cáo về chiếc đầu đạn, cảnh sát đã bắt Ted và không ai biết là họ đã giam giữ anh ta ở đâu.

— Và báo chí có nói gì không, Paul?

— Tôi để cho ông tưởng tượng, ông Perry. Đây là người thừa kế duy nhất của Addison Balfour bị khép vào tội cố sát, nguy trạng bằng tai nạn giao thông... Ông sẽ sử dụng tin này như thế nào nếu ông là tổng biên tập?

CHƯƠNG 10

Khi trở về văn phòng của mình một cách vội vàng, Mason đã lập một kế hoạch hành động xong cả trước lúc treo mũ.

— Paul, - ông nói với Drake, - tôi muốn biết rõ về ông Jackson Eagan càng sớm càng tốt.

— Tôi hiểu điều đó. Nếu cảnh sát chú ý tốt hơn vào việc này thì ngay từ đầu họ sẽ hiểu đây là một vụ cố sát.. Tôi đã nhìn các bức ảnh của xác chết, ông Perry ạ, mặt người không thể nghiền nát đến như vậy được đối với một tai nạn. Người đó có phải bị buộc vào một xe hơi và mặt người phải bị chà xát trên mặt đường. Sau đấy người ta phải làm vỡ sọ người chết bằng một cái búa thợ rèn hoặc một vật gì tương tự, chắc chắn là để mọi người không nghĩ là người đó đã bị chết bằng một viên đạn. Và đúng là sự việc đã xảy ra như vậy. Những người điều tra đã giả định rằng, người đó đã từ xe hơi rơi xuống, và sọ vỡ vì đã bị đập vào mặt đường, rằng quần áo bị vướng vào thanh chắn phía trước xe và người đó đã bị lôi đi trong một thời gian.

— Và điều ấy sao lại không xảy ra như vậy? - Mason hỏi.

— Không. Không thể xảy ra như vậy được vì đầu đạn đã nằm trong sọ. - Drake giải thích.

— Tốt, - Mason nói, - chúng ta hãy suy nghĩ bằng cái đầu của mình một chút. Cảnh sát tập trung vào Ted Balfour, cố gắng lấy ở anh ta những lời thú nhận và lập thời gian biểu của anh ta trong đêm 19 tháng 9. Họ sẽ gây sức ép để anh ta nói ra tên họ của người phụ nữ mà anh ta nhớ là đã lái chiếc xe. Nếu phân tích kỹ, chúng ta có thể tiến hành nhanh hơn cảnh sát một chút trong việc làm sáng tỏ những giả thuyết khác mà những người điều tra chưa nghĩ đến. Như việc các nhân viên của hãng cho thuê xe hơi không cho thuê xe nếu người thuê không xuất trình bằng lái xe và họ thường ghi số bằng lái xe vào sổ.

Anh hãy cử một trong những người của anh tới gặp các nhân viên của

hãng cho thuê xe hơi đang nói, để họ có thể cho ta biết con số bằng lái xe của Eagan.

Còn một điểm nữa, ở đây chúng ta có thể có một vài may mắn làm trước cảnh sát. Cảnh sát không thể vào nhà của Balfour trước khi có lệnh khám nhà hoặc trước khi Ted Balfour cho phép. Họ phải quan sát nhiều thứ trong khi khám phòng của một người đàn ông. Họ phải xem xét quần áo, các vết máu, tìm khẩu súng lục... Họ làm tất cả việc ấy trong chừng một vài phút, nếu họ chưa làm... Này, Della, gọi ngay cho bà Guthrie Balfour bằng điện thoại, và anh Paul, cho người của anh bắt tay ngay vào việc.

Nhà thám tử xác nhận.

— Việc đó sẽ làm xong trong chốc lát. Tôi về văn phòng của tôi và mong rằng không phải chiếm máy điện thoại của ông nữa.

— Phải, rất tốt. - Mason xác nhận.

Drake vừa đi khỏi thì Della Street báo tin:

— Đã có bà Balfour ở đầu dây.

— Được! - Mason reo lên. - Tôi sợ rằng ba ta đã đi... A lô! Bà Balfour đấy ạ, - ông tiếp tục nói khi cầm máy.

— Vâng, chào ông Mason, có việc gì vậy?

— Công việc mà chúng ta đang cố sức giải quyết đã chuyển sang một bước ngoặt rất rắc rối và nghiêm trọng.

— Cái gì? Ông muốn nói rằng việc... Không, tôi nghĩ...

— Cái vụ ngộ sát đã trở thành cố sát rồi đấy.

— Giết người cố ý à?

— Vâng, nhưng tôi không muốn nói chuyện này qua điện thoại.

— Tôi có thể gặp ông như thế nào đây?

— Bà hãy đợi tôi ở nhà. Dù sao thì bà cũng không nên đi ra khỏi nhà. Tôi sẽ tới đây càng nhanh càng tốt.

Perry đặt mạnh máy và nói với người thư ký:

— Ta đi, Della, nhớ mang theo sổ tay vài vài cây bút chì.

Luật sư bước những bước dài ngoài hành lang và cô thư ký phải đi gần như chạy để khỏi ngã.

— Ông có biết đường không đấy? - Della hỏi sau khi đã ngồi trong xe

Mason.

— Có. Chúng ta ra hướng quốc lộ. Khung cảnh của vụ tai nạn cách tòa nhà của Balfour khoảng một nghìn mét. Ở tòa án hôm qua người ta đã bàn tán nhiều về đoạn đường ấy nên tôi nhớ.

— Nếu là một vụ cố sát, - Della Street hỏi, - thì tại sao họ lại chứng minh được là Ted lại dính líu vào? Vì lẽ gì?

— Hiện nay họ không có khả năng ấy, ít nhất là đối với những chứng cứ được nêu ra trong phiên tòa. Điều duy nhất họ có thể xác định được là người ta đã dùng xe của Ted Balfour để gây tội ác.

— Rồi sao nữa?

— Rồi thì chúng ta đang cố gắng khám phá thêm những sự kiện mới để dành phần tiến nhanh hơn cảnh sát.

— Nhưng có phải là xóa những chứng cứ một vụ án loại như thế này là không hợp pháp không?

— Chúng ta không xóa cái gì cả. Đơn giản là chỉ theo dõi thôi. Một khi cảnh sát đã đặt tay vào những dấu vết mới, chúng ta không có khả năng để nghiên cứu chúng trước khi đưa ra xét xử.

— Và ông nghĩ rằng có thể tìm thấy những dấu vết ở đây sao?

— Tôi chưa biết gì về những dấu vết đó cả, tôi mong là không có. Chúng ta hãy chịu khó suy nghĩ một chút, người ấy đã bị giết bằng một viên đạn súng ngắn, xác chết đã bị làm nát ra để che giấu vết tích và ngăn trở việc nhận dạng. Xong, họ lại mang xác người ấy ra cạnh đường, đợi lúc xe hơi của Ted đi theo hình chữ chi đến để ném cái xác đó xuống dưới bánh xe.

— Tại sao anh lại nói là “họ”. - Della Street thắc mắc hỏi.

— Vì một người không thể nào làm được công việc ấy.

— Như thế đơn giản là người ta chỉ “lợi dụng” Ted Balfour.

— Phải, và người ta đã đầu độc anh ấy một cách cố ý.

— Còn người đàn bà theo Ted đã lái chiếc xe?

— Điều này hẳn là một sự trùng hợp. Cũng có thể là không phải như thế. Myrtle Anne Haley khi làm chứng đã nói là mình đi sau một chiếc xe đang chạy loạng choạng từ bên này sang bên kia đường. Người đại diện cho tòa án đã quên hỏi là người ngồi trước tay lái kia là đàn ông hay là đàn bà, cả

hai hay là một người đang ngồi nơi ghế trước. Và nếu có hỏi thì Myrtle Haley chắc chắn sẽ còn nói dối nhiều điều trong lời khai của mình. Những điều ấy không có nghĩa là cô ta hoàn toàn nói dối. Tôi cho rằng cô ta ghi số xe khi về tới nhà, nhưng có thể là cô ta đã đi theo chiếc xe chạy đích đặc kiểu đó.

— Trong trường hợp nào thì Ted sẽ là người lái chiếc xe ấy?

— Có thể nêu lên một giả thuyết khác. Ted có thể được dẫn về nhà và đặt nằm trên giường trong tình trạng như chúng ta biết. Tiếp theo, một người nào đấy đã lấy xe của Ted và cho xe chạy theo kiểu chữ chi đến lúc có chiếc xe khác xuất hiện mà người lái xe sau có thể ghi chép được số xe kia. Điểm ấy có thể chấp nhận, và xác của Jackson đã bị ném xuống dưới các bánh xe là để nhằm cho Ted trở thành kẻ phạm tội.

— Nhưng vì mục đích gì?

— Đó là điều mà chúng ta phải cố gắng tìm ra.

Khi Mason vừa ngừng xe thì có tiếng sỏi lạo xạo trên đường rồi cánh cổng sắt của nhà Balfour mở ra để lấy lối đi cho Dorla.

— Cảnh sát đã tới chưa? - Luật sư vừa hỏi vừa bước lên những bậc cửa thềm nhà. Della Street đi theo ông.

—Ồ! Chưa. Cảm ơn Thượng đế, - bà Balfour trả lời.

— Nhưng việc ấy sẽ diễn ra không chậm đâu. Chúng ta phải hết sức tranh thủ thời gian trong lúc này. Nào, chúng ta hãy xem qua phòng ngủ của Ted.

— Nhưng tại sao, ông Mason?

— Bà có biết một người nào đấy tên là Jackson Eagan không?

— Jackson Eagan, - Dorla nhắc lại. - Không, tôi không biết.

— Và bà có bao giờ nghe nói về người này không?

— Không. Chắc chắn là như vậy. Tại sao thế ạ?

— Vì đó là tên của người chết, ít nhất là tên của người ấy đã ghi trong sổ của khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Và người ấy đã bị giết.

— Bằng gì thế?

— Một đầu đạn vào sọ.

— Họ chắc chắn là như vậy chứ?

— Đầu đạn vẫn còn nằm trong sọ khi người ta mổ tử thi.

— Ôi! - Bà Balfour kêu lên và đi nhanh trên cầu thang bằng gỗ sến dẫn các vị khách tới thăm vào một hành lang rộng và mở một cửa buồng sang trọng nằm ở góc phía cuối hành lang.

— Chúng ta đang ở buồng của Ted, - bà ta nói.

Mason nhìn những bức ảnh đóng khung trang hoàng trên tường, những ảnh ở trường trung học và ở quân đội, ngoài ra là ảnh của các thiếu nữ gợi tình. Nơi góc phòng có một tủ kính đựng các vũ khí, ở một góc khác là một cái máng để các dụng cụ chơi gôn và hai cái vợt. Mason muốn mở tủ kính nhưng cánh cửa đã bị khóa.

— Bà có chìa khóa không? - Mason hỏi bà Balfour.

— Không, - bà ta lắc đầu trả lời. - Tôi hầu như không biết gì về đồ đạc trong căn buồng này. Và nếu cửa tủ bị khóa thì chắc chắn chỉ có Ted mới mở được.

Mason ngắm ổ khóa một lúc, rồi lấy con dao nhíp trong túi ra, ông cố mở thử.

— Tôi cần một vật gì đấy để giữ cái lò xo trong khi đẩy cái chốt.

— Một cái giữa móng tay? - Della Street vội nói và mở túi xách tay.

— Phải, một cái giữa móng tay thì có thể được đấy.

Với cái giữa và con dao nhíp, loay hoay một lúc ông đã thành công sau khi ổ khóa đã bật ra tiếng kêu tách và cánh tủ mở. Không để lỡ thời gian, luật sư vội vàng ngắm những khẩu súng có cỡ nòng nhỏ.

— Thế nào? - Della Street hỏi trong khi ông đang ngắm các nòng súng.

— Không một khẩu súng nào trong số này đã được dùng tới. Chắc chắn là người ta đã lau chùi cẩn thận.

Mở chiếc ngăn kếp phía dưới, ông thấy khoảng nửa tá súng lục. Ông lấy một khẩu súng tự động, nòng cỡ 22, đưa nòng lên mũi người.

— Khẩu này? - Bà Balfour lo ngại hỏi.

— Có thể là khẩu này, - luật sư trả lời và đặt khẩu súng trở về chỗ cũ. Ông khép cánh cửa tủ kính và khóa lại. Ông sang phòng tắm ở bên cạnh, mở tủ thuốc, rồi tủ áo xem nhiều bộ comlê được treo thành hàng.

— Có buổi tiệc cốc tai để tạm biệt ông, bà vào buổi chiều ngày 19 tháng

9, - Mason hỏi.

Bà ta xác nhận.

— Chính ở đấy mà Ted bị...

—... khó ở. - Bà ta tiếp lời bằng một giọng chắc chắn.

— Phải, - Mason nói. - Bà có biết là Ted đã mặc bộ quần áo nào vào chiều hôm đó không?

— Không, - bà ta lắc đầu. - Tôi không nhớ tới điều ấy.

— Bà đã theo ông nhà đi Mêhicô?

— Vâng. Đầu tiên, chồng tôi muốn đi một mình và tôi chỉ đi theo ông không xa hơn ga Pasadena Alhambra. Nhưng đến phút cuối, ông ấy muốn rằng tôi cùng đi với ông. Tôi bảo đảm với ông việc đó đã khiến tôi không vừa lòng tí nào. Đi mà không mang đồ dùng theo...

—Ồ! - Della Street nói xen vào. - Bà muốn nói rằng bà đi như vậy, không mang theo gì cả?

— Không có cả đến chiếc bàn chải đánh răng, thưa cô. Tôi chỉ có hộp phấn sáp trong túi xách tay và may thay là có được một ống kem nhỏ để tôi làm dịu da khi không khí nóng và khô... Tất nhiên là không kể đến quần áo đang mặc trên người. Tới El Paso tôi mới có thể mua các thứ cần dùng, và đến Chihuahua thì tôi mua một ít quần áo. Ông biết không, chồng tôi là người rất nặng tình cảm, nhất là khi ông ấy đã được nghe tiếng dương cầm của bà Ingle. Ông ấy cũng sắp thấy những khám phá mới của mình được tiến hành ở Tarahumare bên Mêhicô. Những người Tarahumare là những người thanh niên Anh điêng nguyên thủy sống ở vùng man rợ gọi là Barrancas, cách xa hàng trăm, hàng trăm kilômét.

— Cái này là cái gì vậy? - Mason hỏi khi bất chợt lấy ra từ tủ treo quần áo một vật hình khối nặng.

— Tôi không hiểu gì về vật này... Người ta bảo đây là cái máy gì đó.

— Đây là cái máy ghi âm, - luật sư tuyên bố, - và phải có cái gì nữa để dùng với vật này... Có phải Ted là người thích chơi vô tuyến điện không?

Bà Balfour lắc đầu.

— Tôi không biết, ít ra đây là sở thích mới của anh ta vì Ted không thạo âm nhạc lắm. Cái mà anh ấy thích là thể thao ngoài trời. Ted muốn theo

chồng tôi trong chuyến thám hiểm này và ông ấy chút nữa cũng đã đồng ý. Nhưng cuối cùng, người ta nói tốt hơn là nên để anh ấy ở nhà vì tình trạng sức khỏe của Addison Balfour và ông này thì cũng không muốn cho anh đi.

— Ted rất phật ý về việc này?

—Ồ! Vâng, rất chán nản.

— Thôi được. - Mason nói. - Chúng ta đang trông vào một thực tế khá phũ phàng. Bà có chứng cứ ngoại phạm không có mặt tại nơi xảy ra sự việc trong đêm 19?

—Ồ! Có chứ! Chứng cứ ngoại phạm loại tốt nhất thế giới. Tôi đang ở trong chuyến xe lửa với chồng tôi.

— Có thể người ta sẽ hỏi đến bà...

Chuông ở ngoài cửa reo vang lên ngắt lời Mason.

— Chắc hẳn đây là cảnh sát, - Mason nói. - Nhà ta có một cầu thang nào dẫn xuống nhà để xe không?

— Có, có ạ.

— Chúng ta đi lối sau. Della, cô đi xuống chỗ xe tôi đỗ và đưa nó về nhà để xe. Đừng nói với cảnh sát là tôi có mang theo cái gì, bà Balfour nhé. Bây giờ tốt nhất là bà ra tiếp họ.

Dorla nở một nụ cười rạng rỡ nói với ông:

— Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào ông, ông Mason, về tất cả đấy.

Bà ta đi ra khỏi phòng và Della Street nói qua kẽ răng:

— Bà ta không biết đi như thế nào để khỏi phô diễn đôi móng của mình.

— Bây giờ cô đừng quan tâm tới việc ấy, Della. Cô cầm lấy gói này, tôi thì cầm gói kia.

— Ông chủ, chúng ta có quyền làm như vậy không?

— Đây là theo cách nhìn nhận của tôi. Phải, tất cả, tất cả phụ thuộc vào nhìn nhận của mỗi người.

Họ đi xuống cầu thang dẫn tới nhà để xe, Mason nói với người thư ký:

— Cô đi vòng quanh với dáng điệu bình thường và tự nhiên. Nếu có một tay thám tử nào ngồi trong xe cảnh sát, cô nên gửi cho hắn một nụ cười khi đi qua đó. Nếu xe không có người, cô nên cố đi nhanh hơn. Cô đón tôi ở đây và chúng ta cùng chuẩn cho lẹ.

Della ra khỏi nhà để xe với những bước chân nhanh nhẹn và nặng nề làm sỏi trải đường kêu lạo xạo.

— Phải tự nhiên hơn nhé, - Mason nói như ra lệnh.

Cô vâng lời và đi chậm hơn.

Vài phút sau, cô quay lại, tay đặt lên vòng lái xe ô tô.

— Có đúng là cảnh sát không? - Mason hỏi khi cô dừng lại trước mặt ông.

— Đúng, một chiếc xe có máy thu thanh, nhưng không có ai bên trong cả.

— Một sự may mắn, - Mason cười.

Mở cửa sau của xe hơi, ông để chiếc máy ghi âm và một gói khác trên thảm đặt chân. Khi xong việc, ông lên ngồi cạnh người thư ký và nói. - Chúng ta đi thôi.

Della Street lượn xe thông thả và cho xe xuống dốc của lối đi chính dẫn ra cổng.

— Nhẹ nhàng, bây giờ chúng ta đi ra đường lớn, - Mason nói. - Đùng lái sang bên trái, chúng ta có thể gặp những xe cảnh sát khác. Lái xe sang bên phải, đi đến nơi cách đây khoảng một kilômét rồi rẽ phải nữa vào phố Chestnut, nó sẽ dẫn chúng ta ra quốc lộ.

Sau khi xe ra khỏi cổng, Della rẽ qua bên phải như lệnh của chủ. Perry Mason quay lại nhìn qua cửa kính phía sau, bỗng ông cúi mặt vào kính chắn gió và gục xuống ghế ngồi.

— Có chuyện gì vậy? - Della lo lắng hỏi.

— Có hai xe cảnh sát đang chạy tới. Hình như chúng ta chạy trốn rất kịp thời, cô gái thân mến ạ.

CHƯƠNG 11

Khi trở về văn phòng, Mason đã thấy Paul ngồi đấy với vẻ mặt hoan hỉ.

— Chúng ta đã đi trước cảnh sát trên mọi con đường, ông Perry ạ.

— Thế là thế nào?

— Nhân viên cho thuê xe đã ghi rõ về giấy phép lái xe của Jackson Eagan là Z.490553.

— Anh đã có thể lần ra đầu mối?

— Vâng, ở đây cũng vậy, một sự may mắn đối với chúng ta. Tôi đã gọi đây nói cho một nhân viên của tôi ở Sacramento và anh ấy đã cử người đến văn phòng cấp giấy phép lái xe. Giấy phép mang con số trên đã cấp cho Jackson Eagan, cư trú tại Chico, một thành phố phía Bắc của San Francisco, 200 kilômét trong thung lũng Sacramento.

— Anh có địa chỉ?

— Không những có địa chỉ mà còn có cả nhân dạng của Jackson Eagan chép lại trên giấy khai để xin giấy phép, - người thám tử trả lời và xem lại những ghi chép của mình. - 35 tuổi, cao 1.78m, nặng 87kg, tóc hung, mắt xanh.

— Đó là những điều sẽ giúp ích chúng ta, - Mason xác nhận. - Bây giờ thì Paul, anh có thể nói cho tôi biết cái này là cái gì, - ông nói tiếp và mở nắp chiếc máy ghi âm.

— Đây là chiếc máy ghi âm Hifi, loại mới nhất, - Drake nói, - có thể thay đổi tốc độ. Nó có thể chạy từ 4 đến 10 xăngtimét trong một giây. Với tốc độ 4 xăngtimét/giây, nó có thể chạy trong ba tiếng đồng hồ liền với cuộn băng từ dài.

— Tác dụng của những tốc độ khác nhau là gì?

— Là sự chính xác của âm thanh. Người ta dùng tốc độ 20 xăngtimét/giây cho âm nhạc, 10 xăngtimét/giây cho tiếng nói của người, nhưng người ta cũng thử được kết quả rất tốt nếu dùng tốc độ 4

xăngtimét/giây.

— Tốt, chúng ta hãy xem những gì đã được ghi trên băng từ.

Drake mở máy rồi ấn một trong các nút bấm. Cuộn dây của băng từ bắt đầu chạy chậm chạp.

— Hầu như chẳng có gì cả. - Drake nhận xét sau một hồi chú ý lắng nghe.

— Cứ mặc cho nó chạy để chúng ta biết một cách chắc chắn.

Họ ngồi nghe chăm chú một lúc lâu, không có gì. Bỗng nhiên có một giọng phụ nữ bật lên: “...tôi cũng có cái đó trên đầu. Người ta không thể chịu đựng mãi cái...” tiếp theo lại yên lặng.

Drake ấn một nút bấm khác nhưng không có kết quả gì hơn.

— Tôi không hiểu! - Anh ta nói.

— Chúng ta hãy xem có cái gì trong cái hộp kia, - Mason gợi ý.

Nhà thám tử mở cái hộp mà Mason vừa nói, cặp mắt anh chột sáng lên.

— Đây, - anh nói, - đây là cái gì?

— Cái gì vậy?

— Một cái micro gắn vào tường, nói một cách khác, một máy ghi âm rất nhạy với hệ thống khuếch đại tinh xảo. Ông đặt máy này vào sát tường, những tiếng nói chuyện ở buồng bên kia mà ông không thể nghe được bằng tai mình được khuếch đại, được thu vào tai nghe và được ghi vào máy. Sau đấy ông bỏ tai nghe ra và khi băng được chạy qua một đầu từ, ông sẽ nghe được những gì mà băng từ đã ghi. Cách vận hành là như thế, ông Perry. Cái mảnh khốe này dùng để nghe trộm và ghi lại cuộc nói chuyện. Sau đấy, người ta xóa những cái đã ghi được, nhưng vì xóa không hết nên một vài lời nói đã còn lại.

Mason trở nên suy nghĩ trong chốc lát.

— Quý thật, - ông nói, - tại sao Ted Balfour lại cần nghe trộm qua tường?

— Có thể là thích làm một trò nghịch ngợm gì đấy, - Drake gợi ý. - Hoặc cũng có thể anh ta muốn giám sát người bạn gái bé nhỏ của mình.

— Hoặc là người vợ kiểu mẫu của ông chú mình, - Mason góp lời.

— Và cái ấy kết thúc bằng một vụ giết người?

— Ít nhất là cái ấy đã kết thúc bằng một vụ giết người được đặt trên lưng của Ted.

Bỗng có tiếng gõ cửa ra vào văn phòng của Mason từ hành lang của tòa nhà.

— Chắc là người thư ký của tôi, - Drake nói. - Chúng tôi đã quy ước về cách gõ cửa.

Della Street ra mở cửa và một cô gái đưa cho Street một tờ giấy trên ấy có một đoạn tin đánh máy.

— Xin đưa giúp cho ông Drake, thưa cô!

— Lạ nhỉ! - Drake kêu lên sau khi đọc xong bức điện.

— Cái gì vậy?

— Một bức điện của cộng tác viên thân tín ở Chico. Xin ông hãy nghe: *Jackson Eagan là nhà văn, thường đi khắp nơi trên thế giới, rất quen biết đã sống ở đây. Không tìm được dấu vết ông ta. Ông ta đã có một thời gian cư trú ở Mereed, sau đấy đi Yucatan, và đã mất ở đó cách đây hai năm. Xác đã được mang về Chico mai táng với quan tài bằng chì. Hãy cho tôi chỉ dẫn bằng điện.*

Drake đưa tay vuốt mái tóc.

— Như vậy, ông Perry, chúng ta đã thấy khá rõ. Đây là vụ mà nạn nhân chết những hai lần.

— Della, - luật sư nói, - cho tôi những tài liệu cần thiết để làm một lá đơn bảo hộ người thân cho Ted Balfour. Tôi cảm thấy là tôi phải tìm ra một mưu mẹo về tư pháp để người ta không thể thấy mọi yếu tố thực sự của vụ này.

— Trời đất! Ông làm thế nào để có được hả? - Drake hỏi.

— Tôi có thể may mắn để đạt được Paul ạ, - Mason cười.

— Một phần triệu may mắn đấy.

— Tôi nói có thể là một phần trăm, và mong rằng điều ấy thành công vì tôi có cảm giác là sự thật mang một tính chất bùng nổ, phá vỡ các phản ứng một cách dây chuyền.

CHƯƠNG 12

Ông Chánh án Caldwell ngồi xuống nhìn cử tọa và nói:

— Chúng ta sẽ xem xét lá đơn bảo hộ người thân của Théodore Balfour. Tôi giả thiết rằng lá đơn này chỉ đơn giản là do một luật sư làm vì không nhận quyền liên hệ với thân chủ của mình, dùng thuật này để giành được mục đích.

Roger Farris, đại diện của phòng chưởng lý khu, đứng lên và xác nhận

— Vâng, thưa ngài, nhưng hiện nay chúng ta đang xét xử bị cáo về tội cố sát trực tiếp, cố sát có tính toán trước đối với một người có tên là Jackson Eagan. Không có gì cản trở ông Perry Mason là một luật sư biện hộ có thể tiếp xúc với khách hàng của mình.

— Kết quả, - ông Chánh án Caldwell nói và quay về phía Mason. - Tôi giả thiết rằng lá đơn này có thể coi như không có và bị cáo vẫn bị giao cho lính gác của ông quận trưởng.

— Không, thưa ngài. - Perry Mason trả lời.

— Sao? - Ông Chánh án ngạc nhiên.

— Chúng tôi không thể thỏa thuận với đề nghị ấy, - người luật sư vẫn kiên trì.

— Ông Mason, ông không thể yêu sách như vậy được khi một người bị buộc tội là cố sát trực tiếp và bị giữ về việc ấy lại có thể được trả tự do vì có lá đơn bảo hộ của người thân.

— Trong trường hợp này thì có thể được, thưa ngài.

— Ông nói sao? Hình như ông có vẻ bồn chồn với tòa chằng? Ông Mason.

— Không, thưa ngài.

— Vậy xin ông giải thích cho.

— Thưa ngài, Hiến pháp tiên liệu rằng một người không khi nào là đối tượng của hai vụ kiện trên cùng một tội. Ngài đã có dịp xét xử vụ án đưa ra đối với Théodore Balfour và đã biết anh ta là thủ phạm giết người không cố

ý.

— Việc giết người ấy là do một chiếc ô tô gây ra, - ông Chánh án Caldwell nói. - Còn bây giờ, nếu tôi không lầm, là do một vật hoàn toàn khác.

— Có thể là do một vật hoàn toàn khác, - Mason tiếp lời, - nhưng ít nhất bị cáo không còn là đối tượng của vụ kiện bị giam giữ vì đã giết Jackson Eagan.

— Xin chờ một phút, xin các ông, - ông Chánh án Caldwell nói thân mật trong khi Farris vừa đứng lên một cách hung hăng. - Để tôi giải quyết việc này, ông đại diện phòng chưởng lý khu. Ông Mason, ông ấy cho rằng vì tòa đã tưởng một người là thủ phạm một vụ vô ý giết người, phạm phải trong trường hợp người ta gọi là tai nạn xe cộ và đã bị kết tội, thì bây giờ không thể lại xử anh ta về tội cố sát, phạm phải một cách có tính toán với một khẩu súng lục... Đúng là như thế chứ, ông đại diện phòng chưởng lý khu?

— Vâng, thưa ngài, - Roger Farris nói. - Quan điểm của tôi là Jackson Eagan đã bị giết bằng một viên đạn súng lục vào đầu và chết ngay lập tức. Những bằng chứng thu được về việc này là tuyệt đối chính xác. Đầu đạn trong đầu nạn nhân tìm thấy khi mổ tử thi được các nhà chuyên môn nghiên cứu, so sánh với những vũ khí được tìm thấy trong buồng ngủ của Théodore Balfour, bị cáo trong vụ này, là vũ khí cá nhân của bị cáo. Các nhà chuyên môn khẳng định là đầu đạn gây nên cái chết của Jackson Eagan được bắn đi bằng vũ khí ấy. Hiển nhiên là người ta muốn làm cho mọi người tưởng rằng nạn nhân bị chết do tai nạn gây ra bởi người lái xe. Chúng ta quyết định, nếu ông Mason cũng đồng ý như vậy, là không xét Théodore Balfour về tội giết người không cố ý, để có thể chuyển thành tội cố sát trực tiếp.

— Tôi không muốn một sự chuyển qua như vậy. - Mason tuyên bố. - Bị cáo đã bị kết tội vì cái chết của Jackson Eagan, đã bị coi là thủ phạm, và đã bị giam giữ.

— Xin chờ một lát, xin ông, - ông Chánh án Caldwell can thiệp. - Tòa cho rằng quan điểm của bên bào chữa là không thể chấp nhận được. Một người đã bị kết tội giết người không cố ý phạm phải do một chiếc xe hơi, điều đó không thể ngăn trở việc truy xét tội cố sát trực tiếp phạm phải bằng

khâu súng lục.

— Tại sao vậy? - Mason hỏi.

— Tại sao vậy? - Ông Chánh án Caldwell kêu lên. - Vì điều ấy là phi lý và cũng buồn cười.

— Thưa ngài, theo Luật pháp học thì không một người nào bị buộc tội giết người không cố ý hoặc do cố ý được gộp cả vào khi kết tội. Nói ngược lại, nếu một người bị buộc tội giết người trực tiếp thì theo tòa cũng có thể bị kết tội là thủ phạm một vụ giết người không cố ý?

— Đó là điều sơ đẳng, ông Mason, - ông Chánh án Caldwell nghiêm khắc nói, - và ông không cần nhắc lại điều ấy trong luật pháp với tòa.

— Tôi hiểu chắc chắn điều ấy, thưa ngài. Nó liên quan tới việc nếu một người bị kết tội vì cố sát trực tiếp đã nhận tội, lại có thể bị buộc tội là ngộ sát trên cùng một nạn nhân?

— Cái đó cũng là điều sơ đẳng và tòa không có thời gian để nghe, ông Mason.

— Vậy thưa ngài, tôi muốn nhắc lại rằng, trong vụ Mac Daniels, vụ Krupa, vụ Teaner, vụ Ny Sam Chung, và những vụ khác nữa, tòa đã xác nhận rằng sự trùng hợp là có thật và nếu một người đã là đối tượng của một vụ án về tội ác nhỏ, người ấy không bị buộc tội lần thứ hai về tội ác đó, kể cả trường hợp tội này nặng hơn.

Ông Chánh án Caldwell nhú lông mày nhìn Mason một lúc, sau đó quay sang người đại diện của phòng chưởng lý khu.

— Ông có ý kiến gì không?

Roger Farris lắc đầu.

— Không, thưa ngài. Cái lý do ấy không bao giờ có trong ý nghĩ của tôi. Thật là vô lý và không thể lấy lý do đó để xem xét được.

— Đây cũng là ý kiến của tòa, - ông Chánh án Caldwell xác nhận, - tòa muốn quên đi cái ý kiến ấy hơn là tha thứ cho tội giết người một cách cố ý có thể không bị trừng phạt vì những lý do kỹ thuật của pháp luật.

— Như vậy, - Mason nói, - tôi tự cho phép nhắc tòa cần biết quan điểm của Bộ Tư pháp về vấn đề này. Nếu tòa biết bị cáo là thủ phạm của một vụ ngộ sát và tòa đã giam giữ trong nhà tù, tòa có thể tố cáo vì một tội mới về

cùng một nạn nhân và phạt một hình phạt thứ hai không?

— Chắc chắn là không. - Farris kêu lên.

— Nếu lúc đầu ông đã khép con người ấy vào tội cố sát và ông chánh án tuyên bố là có tội, ông có thể khép người ấy vào tội ngộ sát nữa không?

— Cái đó tùy thuộc... - Farris trả lời và bỗng nhiên trở nên thận trọng. - Cái đó tùy thuộc vào hoàn cảnh.

— Đúng như vậy, - Mason cười, - một khi bị cáo đã là thủ phạm và đã bị giam giữ, người đó đã nộp tiền phạt như luật quy định và người ta không thể buộc hắn nộp lần thứ hai như luật quy định.

— Tòa tạm dừng cuộc họp trong một tiếng đồng hồ, - ông Chánh án Caldwell nói, - để có thể nghiên cứu những tiền lệ kể ra bởi bên bào chữa. Mới thoát nhìn thì tôi cho rằng lập luận nêu ra hình như không thể biện hộ được. Nhưng suy nghĩ, tôi thấy nó cần được xem xét với một sự chú ý cần thiết. Bên buộc tội có nghĩ rằng, ở đây có sự phối hợp tưởng tượng ra do bị cáo để trốn tránh những hậu quả pháp luật về một vụ giết người phạm phải một cách cố ý không?

— Tôi không biết, thưa ngài, - Farris nói, - và tôi không muốn nói đến quan điểm ấy nữa. Tuy nhiên, có một sự lạ lùng đáng nghi ngờ là một trong những nhân chứng, Myrtle Anne Haley, đã bất chợt và thấy cần thiết ghi lại số xe của bị cáo. Nhân chứng đang là nhân viên của một chi nhánh của Công ty Balfour. Thực ra chúng tôi rất ngạc nhiên khi cô ta tới và mang cho chúng tôi tin đó một cách tự nguyện.

Ông Chánh án Caldwell thoáng nhăn mặt và nhìn Mason với vẻ suy nghĩ.

— Hình như chúng ta đang đứng trước một trò ảo thuật về pháp luật với một sự khéo léo tuyệt vời. Tuy nhiên, người đại diện cho bị cáo hiện nay không phải là người đại diện trong vụ người lái xe.

— Nhưng luật sư hiện nay của bị cáo đã có mặt trong phòng xử án khi việc ấy được xét xử, - Farris lưu ý, - và ông ta đã nhận được ở đây một lợi ích khá sinh động.

Ông Chánh án Caldwell một lần nữa lại nhìn Perry Mason.

— Tôi phản đối những sự ám chỉ đó, thưa ngài. Nếu bên luận tội có thể

chỉ ra là bị cáo cố ý thu xếp để có thể bị kết tội với một tội nhẹ hơn nhằm tránh mất sự kết tội với một tội nặng hơn... Nhưng bên luận tội có cái gì để chứng minh?

— Cuộc họp này ngừng lại để tòa có thể nghiên cứu tình huống thật ra rất đặc biệt này, - ông Chánh án Caldwell tuyên bố.

— Xin tòa ra lệnh để tôi có thể gặp mặt thân chủ của tôi trong khi cuộc họp nghỉ, - Mason đề nghị. - Từ khi anh ấy bị bắt giữ, tôi và cả gia đình không thể trao đổi một lời với anh ta.

— Được. - Ông Chánh án Caldwell chấp nhận. - Người mõ tòa sẽ thu xếp với sự đề phòng mà ông ta thấy cần thiết. Ông Mason được phép liên hệ với khách hàng trong thời gian bao nhiêu lâu do sự cần thiết của ông trong thời gian hội nghị tạm nghỉ. Cuộc họp nghỉ và sẽ họp lại sau một tiếng đồng hồ.

Mason đi đến một gian phòng kế bên phòng họp và nói với người mõ tòa.

— Nếu ông thấy không có gì trở ngại, tôi sẽ gặp thân chủ tôi ở đây.

— Rất tốt, thưa ông Mason.

Người mõ tòa dẫn Ted Balfour vào trong phòng luật sư đang đợi anh, quay trở ra và đóng cửa. Trong lúc ấy thì Roger Farris với bộ mặt lộ rõ sự hoảng hốt đang đi nhanh tới thư viện của tòa án.

CHƯƠNG 13

Ted Balfour là một người trẻ tuổi, to lớn, mái tóc hơi quăn và hình như anh ta không được thoải mái lắm, đang ngồi trước mặt Perry Mason phía bên kia bàn.

— Ông có nghĩ là có thể kéo tôi ra khỏi đây để tôi không phải xuất hiện trước vành móng ngựa không?

Mason xác nhận là có thể.

— Ô! Cái đó thật tuyệt diệu, thưa ông Mason.

Mason yên lặng quan sát thân chủ của mình một hồi lâu rồi nói:

— Nếu anh nói rõ sự thật đã xảy ra trong đêm 19, rạng ngày 20, tháng chín.

Balfour đặt một bàn tay lên trán.

— Ôi, trời! Tôi muốn biết nó như thế nào lắm chứ.

— Nói cho tôi nghe những điều anh biết, - Mason kiên nhẫn. - Anh không có gì để phải làm việc với cảnh sát nữa. Tôi là luật sư của anh và tôi cần biết mọi chuyện đã xảy ra.

Balfour đổi tư thế ngồi, hắng giọng và lấy tay chải mái tóc nâu rậm.

— Thế này. Chú Guthrie đi Mêhicô để tới vùng Tarahumare mà lúc trước ông chỉ mới đi lướt qua. Lần này ông dự định đi vào một vài bộ lạc rất khó tiếp xúc, người ta có thể nói là chưa có một người da trắng nào đặt chân vào đấy.

— Có thật là còn những vùng như vậy không?

— Ở vùng ấy của Mêhicô thì còn, vâng.

— Tốt, và chuyện gì đã xảy ra?

— Dorla phải đi theo ông ấy đến tận Pasadena chỉ là để xem ông đã có đủ các thứ cần thiết chưa và ông có dặn dò gì vào những phút cuối cùng không. Bà ấy phải xuống ga Alhambra Pasadena, nhưng sau rớt thì chú tôi muốn bà cùng đi với ông suốt chuyến đi này.

- Họ lấy nhau đã bao lâu rồi?
- Trên hai năm.
- Anh giải ngũ đã lâu chưa?
- Bốn tháng.
- Anh thường thấy bà Balfour chứ?
- Thường thấy, vì chúng tôi ở cùng một nhà.
- Bà ta tỏ ra thân mật với anh chứ?
- Vâng.
- Anh có cảm thấy là bà ta tỏ ra quá thân mật không?
- Ông hỏi như thế là thế nào? - Balfour ngồi thẳng lên, nét mặt tỏ ra bất bình.
- Anh hiểu điều này rất rõ ràng, vì câu hỏi đó đơn giản, và nếu anh phát ý thì tôi có thể kết luận là có một cái gì đấy về mặt này.
- Nghe thấy vậy Ted Balfour tỏ ra lúng túng.
- Nào, - Mason thúc đẩy, - anh trả lời đi. Anh có thấy là bà ta tỏ ra quá thân mật với anh không?
- Balfour thở dài.
- Tôi không biết. - Anh ta nói.
- Tại sao lại như vậy, anh không biết à? - Mason nổi cáu. - Hãy thật thà với tôi đi anh bạn trẻ.
- Tôi không biết là chú Guthrie và bác Addison đã đánh giá những câu hỏi và thái độ của ông như thế nào, ông Mason, nếu ông có thể cho phép tôi nói như vậy.
- Tôi mặc xác bác và chú của anh! Tôi đang cố gắng tránh cho anh khỏi vào phòng hơi ngạt đấy. Do đó anh hiểu vì sao tôi cần anh cho tôi rõ những cái gì mà anh biết.
- Phòng hơi ngạt? - Balfour kêu lên.
- Chắc chắn là như vậy. Anh nghĩ là người ta sẽ đối xử với kẻ giết người như thế nào? Anh tưởng rằng người ta sẽ cho nó hai cái tát và cắt một tháng tiền thưởng à?
- Nhưng tôi... tôi chẳng làm cái gì cả! Tôi cũng chẳng biết cái tay Jackson Eagan ấy là ai. Tôi không bao giờ biết hẳn ta cả, tôi không bao giờ

giết hẳn, không giết hẳn, không giết ai cả!

Mason nhìn thẳng vào mặt người trẻ tuổi.

— Có phải Dorla đã tỏ ra quá thân mật với anh không?

Ted Balfour thờ dãi.

— Thực thà mà nói, ông Mason, tôi không thể trả lời ông về câu hỏi đó được.

— Tại sao anh không thể trả lời được?

— Bởi vì tôi không biết gì cả. Một đôi lần tôi nghĩ... nhưng về phía khác, bà ta... không, thật vậy, tôi không thể trả lời ông câu hỏi này được.

— Một đôi lần Dorla làm gì?

— Bà ta đã vào buồng ngủ của tôi mà không báo trước... cái đó rất lạ vì bà ta là thím tôi, còn nếu như giữa chúng tôi không phải là họ hàng ruột thịt... một đôi lần... đó chỉ là một cảm giác và tôi không biết nói như thế nào.

— Anh đã không thử xem đấy là cái gì à? Bằng những bước đi trước bà ta.

— Trời, không! Tôi bao giờ cũng coi bà ta như thím. Và không bao giờ tôi... Nhưng một đêm, chú Guthrie vắng nhà, bà ta cho rằng có tiếng động đáng ngờ ở nhà dưới và đi đến phòng ngủ của tôi xem tôi có thấy gì không. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, bà ta chỉ mặc một bộ đồ ngủ trong suốt vì quá mỏng... Bà ta nói với tôi là bà ta sợ.

— Và anh đã làm gì?

— Tôi trấn an bà ta rằng đó là do thần kinh yếu và khuyên bà nên trở về buồng ngủ, khóa chặt cửa lại vì sự yên ổn trong gia đình chúng tôi luôn được bảo đảm tốt.

— Chú anh không bao giờ tỏ ra là ghen?

— Với tôi.

— Phải.

— Trời, không!

— Ông ta có được hạnh phúc không?

— Tôi không bao giờ hỏi chú tôi về điều ấy, hơn nữa chú tôi hầu như cũng không nói với tôi về những chuyện riêng tư. Khoa học khảo cổ đã

chiếm nhiều thời gian của ông.

— Và anh có bao giờ thấy ông ấy tỏ ra ghen tuông với một người nào đó không?

— Tôi không biết, không. Chú tôi không phải là người hay biểu lộ tình cảm.

— Ông ta có lúc nào nhờ anh chú ý đến Dorla không?

— Trời! Điều đó cũng chẳng bao giờ là ý nghĩ của chú tôi.

— Ted, anh có một máy ghi âm kèm theo một tai nghe đặc biệt, nó có thể nghe được tiếng nói bên kia tường. Tại sao vậy?

Ted nhìn ông với một vẻ hết hoảng.

— Nào, anh trả lời đi. Anh lấy ở đâu ra cái máy đó?

— Tôi, tôi không có cái máy ấy, ông Mason, kể cả cái gì giống cái máy ấy.

— Đừng nói những chuyện ngớ ngẩn như thế. Cái máy ấy đã được giấu trong tủ áo của anh và tôi đã lấy đi.

— Như vậy là có một người nào đó đã để ở đây vì tôi không có.

— Anh biết tôi là luật sư của anh chứ?

— Vâng.

— Vậy anh không được nói dối tôi.

— Tôi không nói dối ông. Tôi nói đúng sự thật.

— Nào, chúng ta hãy trở lại đêm 19. Cái gì đã xảy ra?

— Vậy là, chú tôi muốn Dorla đi cùng với ông. Ông ấy vẫn như thế, đột nhiên ham muốn, đột nhiên thay đổi ý kiến.

— Kể cả chuyện vợ con?

— Tôi biết khi thím Martha mất, cả gia đình mong đợi sớm hay muộn chú Guthrie cũng sẽ cưới bà Florence Ingle. Đó là một người đàn bà hiền dịu và họ đã là bạn thân của nhau từ lâu. Nhưng ông đã gặp Dorla và lập tức bà này khiến ông ưng ý.

— Tôi biết chuyện ấy, - Mason nói. - Sao anh không gọi bà ta là thím Dorla?

— Không.

— Tại sao?

— Vì bà ta yêu cầu tôi đừng gọi bà ta như vậy. Bà ta nói điều ấy làm bà ta có cảm tưởng là... Ồ, bà ta có một danh từ rất kỳ cục.

— Danh từ nào?

— “Mất giới tính”

— Vậy là, cho đến phút cuối cùng, vì một điều gì đấy có thể xảy ra trên tàu, chú anh không muốn để bà ta ở cùng một nhà với anh trong khi ông ta vắng mặt phải không?

— Ồ! Không phải như vậy. Ông ấy muốn bà ta đi cùng, đơn giản là chỉ vì ông ấy muốn thế.

— Và bà ta không có hành lý gì mang theo.

— Không. Bà ấy sẽ mua tất cả ở El Paso.

— Anh có đưa chú, thím anh tới tận ga không?

— Có.

— Anh đi cùng với những ai?

— Cùng với ba hoặc bốn người bạn thân của chú Guthrie.

— Cô Marilyn Keith, thư ký riêng của ông Addison Balfour, có là một trong số người ấy không?

— Không hẳn là như vậy vì cô ấy tới sau cùng để mang lá thư của bác Addison chuyển cho chú Guthrie.

— Và sau đấy, cái gì đã xảy ra?

— Nhân chuyến đi của chú Guthrie, người ta đã tổ chức một bữa tiễn biệt.

— Ở đâu?

— Ở nhà bà Florence Ingle.

— Bà ta cũng chú ý đến khoa khảo cổ?

— Tôi nghĩ rằng có. Bà ta chú ý đến tất cả những gì mà chú tôi ham mê.

— Bà ta quen chú anh trước khi ông cưới Dorla?

— Ồ, vâng.

— Và những người thân thiết của chú anh đã mong là ông sẽ lấy bà ta?

— Đó là điều tôi nghe nói.

— Florence Ingle có thích Dorla không?

— Tôi cho rằng có. Bà ấy bao giờ cũng thân thiết với Dorla.

— Ted, anh hãy nhìn tôi, nhìn vào mắt tôi. Bây giờ hãy trả lời tôi, Florence Ingle có thích Dorla không?

Ted thở dài đánh sượt, sau đấy nói bằng cái giọng nghèn nghẹn:

— Bà ấy rất ghét Dorla.

— Thế có tốt hơn không. Anh đã bỏ dỡ buổi tiệc của bà Florence để đi theo chú thím anh?

— Vâng.

— Họ đi từ ga nào?

— Ga Arcade.

— Rồi anh trở lại nhà Florence Ingle?

— Vâng.

— Đáng lẽ Dorla phải rời tàu ở ga Alhambra Pasadena, anh nói với tôi như thế phải không?

— Vâng.

— Như vậy bà ta sẽ trở về bằng gì?

— Bằng tắc xi.

— Có phải Marilyn Keith cũng dự buổi tiệc đó?

— Vâng, khi bà Florence Ingle thấy cô ấy ở ga, bà mời cô ấy cùng về với chúng tôi.

— Anh có nói chuyện với cô ta không?

— Với bà Ingle?

— Không, với Marilyn Keith.

— Một đôi lời... Nhưng không nhiều. Cô ta là một thiếu nữ dễ thương và rất thông minh.

— Mọi việc xảy ra sau bữa ăn chiều?

— Vâng.

— Anh về nhà bà Ingle vào lúc mấy giờ, khoảng mấy giờ?

— Tôi không nhớ chính xác. 8 giờ rưỡi hay 9 giờ.

— Anh ở đấy có lâu không?

— Tôi nhớ rằng người ta có nhảy một lúc, nhưng những người đến sớm thì đã ra về.

— Có nhiều khách mời không?

- Khoảng hai chục.
- Anh không dùng chiếc xe thể thao lớn của mình vào tối hôm ấy à?
- Không. Tôi đã lấy một trong những chiếc xe lớn để có thể chở chú thím tôi và hành lý ra ga.
- Được. Việc gì đã xảy ra khi anh trở lại nhà bà Ingle?
- Tôi đã uống hai hoặc ba cốc rượu, nhưng không nhiều hơn. Đến khoảng 10 giờ thì tôi có dùng một cốc rượu ê cốt có pha thêm sô đa, và ngay sau khi uống xong tôi thấy khó chịu.
- Khó chịu ra sao?
- Tôi thấy hoa mắt và trong người không được khỏe.
- Anh đã làm gì sau đó?
- Tôi đã ra ngoài để dễ thở và tới ngồi trong chiếc xe của tôi... Sau đấy thì tôi không biết gì nữa. Khi tôi mơ màng tỉnh lại thì tôi thấy xe đang chạy, và điều này tôi không nói với ai, Marilyn Keith chính là người cầm lái.
- Anh có nói chuyện với cô ta không?
- Tôi có hỏi cô ấy là có chuyện gì xảy ra nhưng cô ta bảo tôi hãy yên lặng và tôi thấy dễ chịu hơn. Tôi thấy mình quá mệt mỏi và nhớ rằng tôi đã đặt đầu mình vào vai cô ấy khi tôi tỉnh lại một lần nữa.
- Tiếp theo?
- Tiếp theo tôi thấy mình đang nằm trên giường, trong buồng của tôi, lúc ấy là 4 giờ rưỡi.
- Anh có nhìn đồng hồ?
- Vâng.
- Anh có thay quần áo?
- Vâng.
- Vận quần áo ngủ?
- Anh có nhớ là tự anh thay quần áo không?
- Không.
- Anh có nhớ gì từ sau khi Marilyn Keith mang anh về nhà không?
- Tôi rất muốn biết, ông Mason ạ. Tôi không nói với ai một lời nào rằng tôi không phải là không nhớ gì cả.
- Cái gì làm anh chú ý?

- Tôi thấy chiếc chìa khóa xe trong túi quần.
- Có phải anh thường để chìa khóa xe trong túi quần không?
- Có. Khi rút chìa khóa ra, tôi thường cho vào túi quần một cách tự động. Nhưng tôi không tin là Marilyn Keith đã làm việc ấy.
- Anh không để chìa khóa trong các xe khi chúng đã ở yên trong nhà để xe rồi à?
- Không. Chúng tôi có mỗi chìa khóa cho mỗi xe.
- Anh có hiểu rõ Marilyn Keith không?
- Tôi có thấy cô ta nhiều lần ở văn phòng của bác tôi, thế thôi.
- Anh không bao giờ đi chơi với cô ta à?
- Không.
- Anh thấy cô ta dễ thương chứ?
- Bây giờ? Phải. Nhưng những lúc ấy thì tôi không chú ý đến cô ta. Ông đã biết cô ấy chỉ đơn giản là thư ký của bác Addison, khi gặp tôi, cô ấy cười và nói là tôi có thể trực tiếp vào phòng của bác tôi. Rồi đến hôm có bữa tiệc, chúng tôi có hoàn cảnh gặp nhau, nhưng cũng rất... xã giao, nếu tôi có thể nói được như vậy. Sau này tôi bị mệt giữa bữa tiệc... Biết nói với ông như thế nào, ông Mason, tôi dựa vào cô ấy... tôi... tôi rất buồn, còn cô ấy tỏ ra rất êm dịu, rất dễ thương và hết sức tận tâm.
- Cô ta đặt anh lên giường?
- Cô ấy giúp tôi đi về phòng.
- Và đột nhiên anh thấy cô ta rất dễ thương đối với anh?
- Vâng.
- Anh hãy nói thêm một chút về Florence Ingle... Bà ta đã có chồng khi chú anh quen biết bà ta?
- Vâng.
- Người chồng sau này ra sao?
- Ông ấy chết vì một tai nạn máy bay.
- Bà Ingle trở nên góa bụa. Việc ấy xảy ra trước khi thím Martha của anh mất bao lâu?
- Hình như sáu hay bảy tháng gì đó.
- Sau đấy, Florence Ingle trở nên rất thân mật với chú anh?

- Vâng.
- Rồi Dorla đến và chiếm lấy chú anh?
- Tôi cho rằng đúng như vậy, nhưng tôi không rõ về mọi việc.
- Còn điều gì cần biết và có ích cho tôi nữa hay không?
- Có. Chiếc đồng hồ chỉ quãng đường đã đi của ô tô.
- Điều gì khiến anh chú ý đến chiếc đồng hồ?
- Nó chỉ thêm nhiều kilômét vào sáng hôm sau.
- Có chuyện gì?
- Tôi đã nhìn nó khi tới nhà ga. Đó là lúc phải xem lại đồng hồ xe và chú tôi đã nhắc tôi. Lúc ấy nó chỉ đúng 10.000 kilômét, và sáng hôm sau, đáng lẽ phải chỉ thêm chừng 20 hoặc 25 kilômét thì nó đã chỉ thêm gần 50.
- Anh đã nói chuyện ấy với ai chưa?
- Chưa.
- Kể cả với ông Howland?
- Cũng không.
- Anh không nói gì với ông ta về tất cả những cái ấy chứ?
- Không, thưa ông. Ông ấy đã nói với tôi là ông muốn tôi không cần nói gì với ông khi ông thấy chưa cần thiết hỏi. Ông ấy thích tiến hành công việc theo cách chỉ ra những sai lầm của bên buộc tội. Cuối cùng, nếu cần thì ông ấy sẽ đề ra những câu hỏi và nghe trả lời khi cần thiết.
- Anh không nói cho ông ta nghe một điều bí mật nào?
- Không, giản đơn là tôi chỉ nói với ông ấy rằng, tôi không cần phải ai bằng chiếc xe của tôi. Và đó là tất cả.
- Vì anh thấy có chiếc chìa khóa xe trong túi quần và vì đồng hồ xe chỉ thêm nhiều kilômét hơn là anh đã đi, nên anh nghĩ rằng anh có thể bị nghi ngờ?
- Vâng.
- Ai nói với anh là Marilyn Keith trực tiếp đưa anh về phòng? Ai nói với anh rằng cô ấy đã không đi xe tới chỗ nào đấy với hy vọng là anh nhớ lại những chuyện trước khi cô ấy dẫn anh về nhà?
- Vâng. Điều ấy chắc chắn là có thể. Tôi đã không ở trong trạng thái minh mẫn để nhớ lại tất cả.

— Rất tốt, - Mason xác nhận. - Anh đã cho tôi biết điều tôi mong muốn.

— Sẽ xảy ra điều gì, ông Mason? Liệu ông chánh án có trả tự do cho tôi nữa không?

— Tôi không nghĩ đến điều ấy.

— Ông Mason, ông có nghĩ rằng... rằng tôi có thể giết người ấy không?

— Tôi không rõ. Một người nào đấy đã lấy khẩu súng trong tủ kính của anh, giết người kia, thay những vỏ đạn và trả lại khẩu súng vào tủ kính.

Ted Balfour đặt một tay lên trán.

— Tôi không thể giải thích được điều ấy. Tôi... tôi hy vọng hết lòng rằng tôi không bị nghi ngờ...

— Nếu anh đã làm chết người, chắc chắn là anh không cầm khẩu súng.

Mason ngạc nhiên vì sự im lặng của chàng trai.

— Anh nghĩ rằng anh đã làm việc ấy? - Ông hỏi bằng một giọng khô khan.

— Tôi không biết gì cả.

— Anh đã có khẩu súng ấy trong người?

— Nó được để chỗ ngăn trong bảng điện ô tô.

— Sao?

Balfour gật đầu xác nhận sự việc.

— Tại sao anh lại để khẩu súng ấy trong ngăn đựng găng tay ô tô?

— Vì tôi sợ.

— Lý do gì?

— Tôi đã chơi bài... Tôi đã thua nhiều hơn số tiền tôi có và người ta đã đe dọa tôi. Họ nói là họ sẽ đưa một tay đòi nợ thuê đến gặp tôi. Ông hiểu điều ấy có nghĩa là như thế nào, ông Mason... Lần thứ nhất, hãn sẽ cho ông một trận đòn mê tơi. Sau đó... sau đó thì phải trả nợ, thế đấy.

Cái nhìn của Mason lộ ra sự giận dữ.

— Giỏi nhỉ? Tại sao anh không nói với tôi ngay từ đầu?

— Vì tôi xấu hổ.

— Anh đã thú nhận với cảnh sát là anh có khẩu súng cỡ nòng 22 trong xe chưa?

Balfour lắc đầu.

— Anh có nói với họ về món nợ mà anh thua bạc không?

— Không.

— Và chiếc đồng hồ trong xe hơi chỉ quá nhiều kilômét? Hay là việc anh đã thấy chiếc chìa khóa xe trong túi quần?

— Cũng không.

— Anh đã lấy khẩu súng từ ngăn đựng găng tay trong xe để cất vào tủ kính vào lúc nào?

— Tôi không biết. Tôi rất muốn nhớ lại. Đó là một lý do nữa để tôi nghĩ rằng tôi bị nghi ngờ với chiếc xe sau khi Marilyn Keith đưa tôi về nhà. Sáng hôm sau thì khẩu súng đã được đặt vào chỗ cũ của nó trong ngăn kéo của tủ. Không phải là Marilyn Keith có thể làm được như vậy.

Mason nhú lông mày.

— Anh có biết rằng rất có thể là anh đang ở vào hoàn cảnh xấu không?

— Ồ, vâng. Tôi có thấy.

— Tốt. Bây giờ anh hãy nghe tôi. Không nói chuyện với ai, không trả lời các câu hỏi của cảnh sát có thể đặt ra cho anh. Tôi không nghĩ là bây giờ họ tìm cách khai thác ở anh nhiều điều chính xác nữa. Bao giờ cũng vậy, nếu họ có hỏi, thì anh nói với họ là họ đi gặp tôi, vì tôi là luật sư của anh.

— Ông không nghĩ rằng ông chánh án cho tôi được tự do những điểm về pháp luật mà ông vừa nêu ra?

— Không. Chắc chắn là không.

— Như vậy thì tại sao ông lại nêu lên?

— Để tạo ra sự lúng túng cho bên kết tội. Bây giờ, họ hiểu là có chiếc gậy trong bánh xe, nhưng nó có thể dẫn họ đến một sự thất bại bất cứ lúc nào.

— Nếu tôi có thể biết được những gì đã qua! Ôi! Cái gì đã là tôi không thể nhớ lại được những chuyện ấy. Nhưng tôi chỉ thấy là tôi không thể giết người ấy được, đó là tất cả.

— Hãy can đảm lên, chàng trai! Đừng để cho mình bị đánh bại. Và đừng nói với ai điều gì khi không có mặt tôi. Sẽ gặp lại nhau lần sau.

Cuối giờ nghỉ, ông Chánh án Caldwell đến ngồi vào ghế, và cuộc họp lại tiếp tục.

— Rất ngạc nhiên về luận cứ pháp luật của bên bị cáo, ông Chánh án Caldwell tuyên bố. Cái đó không phải là không có giá trị. Tòa thực sự bị một vụ đột kích khi nhận ra một bị cáo cũng có thể tìm ra những cách để trốn tránh tội lỗi. Bao giờ cũng vậy, căn cứ vào chữ nghĩa của luật, có hai điều phải xem xét. Một mặt, có thể cho rằng hoàn cảnh này đã được một sự xúi giục để trốn tránh một sự kết tội giết người. Mặt khác, đó là, theo tôi, thuộc về một quyền xét đoán cao hơn. Nếu tôi chấp nhận sự không thể xét xử được thì bị cáo được tự do. Nếu tôi từ chối, vụ này tự nhiên được đặt dưới sự xét đoán cao hơn. Xét hậu quả có thể có, tòa từ chối đơn “không xét xử được” và bị cáo được giao về dưới quyền canh giữ của ông quận trưởng.

Rời khỏi phòng họp, nét mặt Mason trở nên khó hiểu. Khi ông ra tới hành lang thì Paul Drake bắt gặp.

— Tôi đã thành công trong việc tìm ra ai là người đã mua chiếc máy ghi âm. Tôi đã ghi số máy có đóng dấu của hãng sản xuất, họ chỉ cho tôi đến cửa hàng đại lý, ở đấy đã cho tôi biết tên của người mua chiếc máy ấy.

— Là ai vậy?

— Một bà tên là Florence Ingle. Điều này có khiến anh suy nghĩ gì không?

— Tôi đã nghĩ đúng. Anh đã biết được những gì về bà ấy?

— Có chứ. Những cái chúng tôi nắm được chắc chắn sẽ làm ông thích thú. Bà Ingle trước tiên đáp máy bay đi Miami, sau đó đến thành phố Atlantic với cái tên Florence Ingle không phải là cùng một người.

— Anh có biết những đặc điểm của bà ấy không?

— Florence Ingle khoảng 38 tuổi, tóc nâu, rất đẹp và lịch sự, cao khoảng 1,55 mét, nặng 58 ký lô, dễ thương nhưng có vẻ buồn rầu. Người đàn bà giả danh kia thì nặng nề hơn, thiếu những thói quen xã giao tuy cố tỏ ra nhưng vậy. Mụ ta kết thúc bằng cách biến mất không để lại dấu vết gì. Mụ ta đã để lại ở khách sạn rất nhiều hành lý, nhưng như bảng kê tiền ứng trước, những hành lý ấy sẽ được cất giữ.

— Tất cả những cái ấy không quan trọng. Điều mà tôi muốn biết, nếu người của anh đã khám phá ra, thì bà Florence Ingle hiện nay đang ở đâu?

— Vâng, những điều vừa kể không phải là không đáng lưu tâm. Ông

Mason, ông có biết rằng...

— Tôi biết, tôi biết. Hiện nay bà ta ở đâu?

— Bà ấy nghỉ tại khách sạn Mission ở Riverside, California, dưới cái tên là Florence Landis, là tên thời con gái của bà. Bà ta giả làm một người đàn bà góa, giàu có, từ miền tây đến.

— Tốt, như vậy thật là may. - Mason nói.

CHƯƠNG 14

Sau khi đã đi lang thang một lúc ở gian phòng lớn của khách sạn, Perry Mason uể oải ra bãi cỏ có bể bơi, ngồi trên một cái ghế tựa căng vải và duỗi dài chân ra.

Một phụ nữ tóc nâu, xinh đẹp, mặc bộ đồ tắm đang ngồi cạnh ông. Bà ta nhìn trộm chiều ngang mặt ông qua cặp kính đen. Một lát sau đấy quay lại nhìn những người đang bơi lội.

— Bà muốn rằng chúng ta nói chuyện ở đây hay là nói chuyện ở trong phòng bà, bà Ingle? - Mason hỏi với một giọng như thể đang nói chuyện nhưng không quay mặt về phía bà ta.

Người đàn bà giật mình, đứng lên toan chạy trốn, nhưng rồi lại ngồi xuống ghế.

— Tên tôi là Florence Landis, - bà ta nói.

— Đó là cái tên bà ghi ở đây, là tên của thời con gái, nhưng thật ra bà là Florence Ingle và bà đang dự tính nghỉ hè tại Atlantic. Bà muốn rằng chúng ta nói chuyện ở đây hay ở phòng của bà?

— Tôi không có gì để nói cả.

— Tôi nghĩ là có đấy. Tên tôi là Perry Mason.

— Ông muốn biết gì?

— Tôi là luật sư của Ted Balfour, điều tôi muốn biết là bà có thể cung cấp cho những gì bà biết có liên quan đến Ted.

— Tôi ngờ rằng mình chẳng có gì để đem lại thuận lợi cho Ted cả.

— Thế tại sao bà lại chạy trốn và muốn xóa dấu vết của mình?

— Vì rằng, thưa ông Mason, tôi biết những chuyện chỉ làm rắc rối thêm cho Ted và tôi muốn ẩn náu là để khỏi phải nói chuyện với anh ấy. Xin ông đừng hỏi gì tôi, tôi đảm bảo rằng ông sẽ thấy hối tiếc đấy.

— Tôi rất buồn, nhưng tôi phải nói rằng bà có biết. Tôi là luật sư của Ted nên những chuyện bà nói với tôi không phải như bà khai với các người

luận tội.

— Cái gì đã làm cho ông nghĩ rằng tôi có biết một vài chuyện nào đấy?

— Khi một người làm chứng chạy trốn, tôi muốn tìm ra người ấy và do đâu mà họ chạy trốn.

— Được, rất tốt. Tôi sẽ làm cho ông rõ câu chuyện. Ted Balfour đã giết chết người ấy, rồi anh ta cố gắng là cho mọi người tưởng rằng đó là một vụ tai nạn ô tô.

— Tại sao bà lại nghĩ như vậy?

— Vì Ted đang ở trong tình trạng lo lắng. Anh ta chỉ có phụ cấp hàng tháng và không thể có nhiều hơn. Thế là muốn có nhiều tiền, anh ta đã đi đánh bạc, đánh lớn và anh ta đã bị thua to. Anh ta không có gì để trả nợ, nhưng người cho vay thì lại tốt. Ông có biết không, người ta chịu cho anh ấy nợ, nhưng nếu ông chú và ông bác biết rằng anh ta đánh bạc, Ted sẽ mất quyền thừa kế... hoặc ít nhất là anh ta đã nghĩ như vậy. Riêng tôi thì tôi cho rằng chính anh ta nghĩ thế. Tôi biết là chú, bác anh ấy chỉ nói như vậy để anh ta sợ thôi chứ không khi nào là truất quyền thừa kế của anh ta.

— Xin bà tiếp tục, - Mason nói, - tôi đoán rằng Ted đã chạy đến tìm bà.

— Vâng, đúng như vậy.

— Anh ta đã nói với bà như thế nào?

— Anh ta nói mình cần 20.000 đôla và nếu không có đủ số tiền ấy thì là điều kinh khủng cho anh. Anh ta đã đưa cho tôi xem một bức thư về vấn đề này.

— Một bức thư của ai?

— Bức thư không có chữ ký, nhưng Ted đã biết ai là người “gửi nó” cho anh. Người ta nói với anh ta là không thích những người trả nợ chậm trễ, và nếu như anh ta không trả tiền ngay thì người ta sẽ cử một người đòi nợ thuê đến gặp.

— 20.000 đôla, đó là số tiền lớn.

— Không bao giờ Ted dám mơ đến một số tiền lớn đến như vậy nếu họ không kích thích anh ta, ông hiểu chứ?

— Và bà đã cho anh ta vay số tiền ấy?

— Không. Bây giờ thì tôi lấy làm tiếc. Lúc ấy tôi cho rằng Ted cần một

bài học. Tôi tự bảo là nếu tôi kéo anh ta ra khỏi thì anh ta lại lao vào cờ bạc với ý nghĩ là kiếm tiền để trả nợ cho tôi. Ôi, ông Mason, bây giờ thì tôi rất muốn đưa cho anh ta số tiền ấy.

Người đàn bà trẻ đưa tay lên trán và nói tiếp:

— Ted bị ốm vì chuyện này. Anh ta nói với tôi là anh ta có một khẩu súng để nơi ngăn đựng găng tay trong xe và không ngần ngại dùng nó khi cần thiết. Anh ta sẽ không để mình bị đánh đập vì anh biết chắc chắn rằng mình sẽ có số tiền ấy, vấn đề là thời gian thôi. Thực ra thì khi bố mẹ anh ấy chết có để lại cho anh ấy một gia tài nho nhỏ, anh ta chỉ được tiêu dùng với số tiền lãi, nhưng anh ta nghĩ rằng mình sẽ có được 20.000 đôla trên số gia tài ấy, ngặt là người quản lý số tiền kia lại đi nghỉ hè, Ted phải đợi đến khi ông ta trở về.

— Tốt, - Mason nói. - Chuyện gì xảy ra tiếp theo?

— Thế là cái chết đến với tên đòi nợ thuê nổi tiếng đó, - bà Ingle giải thích. - Ông biết chứ, Ted đã giết tên này và cố gắng để người ta tưởng rằng hẳn là nạn nhân của một vụ tai nạn xe hơi.

Mason có vẻ suy nghĩ và nhìn người đàn bà trẻ.

— Bà nói với tôi chuyện ấy mà bà không cầu nguyện sao?

— Đó là sự thật.

— Tôi đã biết rõ sự thật. Tôi chỉ muốn lưu ý là bà đã nói chuyện đó mà không cầu nguyện.

— Tôi bị bắt buộc phải làm như vậy vì ông đã tìm ra những dấu vết của tôi.

— Thôi được. Và bây giờ xin bà nói cho tôi biết rõ lý do thật sự đã khiến bà sợ hãi khi bị chất vấn.

— Tôi đã nói với ông tất cả những điều tôi biết.

— Thế còn chiếc máy ghi âm?

— Máy ghi âm nào?

— Cái máy mà bà đã mua... với cái tai nghe có thể gắn vào tường.

— Tuyệt đối là tôi không biết chuyện ấy.

— Thôi, đừng nói nhảm nữa.

— Ông Mason, ông không có quyền nói với tôi bằng giọng như thế. Tôi

thành thật với ông và ông đã nhầm tưởng rằng vì tôi là phụ nữ nên có thể bắt tôi phải yên lặng.

Thò tay vào túi áo vét tông, Mason lấy ra một mảnh giấy, gấp tư, và ném xuống đầu gối của bà Ingle.

— Cái gì vậy? - Bà ta hỏi.

— Giấy mời bà đến khai báo như một nhân chứng trong vụ án của Balfour. Bà đừng quên là phải có mặt đúng giờ giấc và địa điểm theo như trong giấy đã ghi, nếu không như vậy thì bà sẽ được đặt trong sự truy nã của pháp luật. Tôi rất tiếc là đã bị bắt buộc phải tới đây, nhưng chính bà đã khiến tôi phải làm thế. Tạm biệt, bà Ingle.

Mason đứng lên và đi một vài bước thì người phụ nữ liền gọi lại:

— Xin chờ, xin chờ! Vì tình yêu của Thượng đế. Ông Mason, ông đừng đi như vậy!

Luật sư dừng bước và ngoái cổ lại nhìn bà ta.

— Tôi... tôi sẽ nói sự thật với ông. Ông không nên làm tôi phải như vậy, ông Mason ạ.

— Bà phải như thế nào?

— Ra hầu tòa trong vụ này.

— Tại sao?

— Vì nếu ông bắt buộc tôi làm nhân chứng. Tôi... ôi điều ấy sẽ rất ghê gớm.

— Bà hãy giải thích cho.

— Tôi không dám nói chuyện này với ai. Ôi! Tôi không thể.

— Vì lý do gì?

— Tôi bảo đảm với ông... cái đó không có ích gì cho ông đâu, ông Mason... và cái đó hết sức ghê gớm.

— Tốt, tốt. Bà sẽ có lời khai trước tòa. Chúng ta sẽ gặp nhau ở tòa án.

— Nhưng không thể để tôi phải khai báo, ông Mason. Nếu tôi nói điều mà Ted Balfour đã yêu cầu tôi làm, nếu người ta biết anh ta cần tới 20.000 đôla và người đòi nợ thuê kia.

— Nếu bà nói chuyện ấy thì chưa chắc là ai đã tin lời bà. Tôi đã đưa cho bà một giấy mời ra trước tòa để khai báo vì bà đã chạy trốn. Tôi nghĩ là

cách duy nhất khiến bà phải lên tiếng. Tôi muốn tìm ra sự thật, nếu bà biết một vài điều gì đấy dẫn tới việc bà phải lẩn tránh cùng có những biện pháp đề phòng để người ta không tìm thấy bà thì tôi muốn biết cái đó là cái gì.

Bà Ingle hình như sắp ngất, nhưng bà đã cố gắng gượng lại một cách khó nhọc, bà nói:

— Xin mời ông vào phòng nhảy. Chúng ta có thể nói chuyện ở đó mà tôi không bị lộ...

— Và bà nói với tôi về sự thật?

Bà ta xác nhận bằng cái gật đầu.

— Thế thì chúng ta vào đây. - Mason nói và đi vào phòng nhảy.

Bà ta đứng dậy theo Mason.

— Thế nào? - Ông nói lúc bà đã ngồi và người hầu bàn đã đi xa sau khi phục vụ.

— Ông Mason, tôi đã tìm cách để bảo vệ một người.

— Tôi đã nghĩ như vậy.

— Một người mà tôi yêu tha thiết.

— Guthrie Balfour? - Mason nói.

Sau một lúc yên lặng, bà Ingle như sắp chối nhưng rồi bà lại ngẩng đầu lên một cách kiên quyết, đôi mắt loáng ướn.

— Như vậy thì bây giờ bà hãy nói cho tôi nghe sự thật... cái sự thật ấy.

— Tôi không biết nói dối, ông Mason, và tôi cũng ít khi làm như thế, - bà Ingle nói rồi tháo cặp kính đen để lộ một khuôn mặt với đôi mắt mất ngủ và đầy nỗi lo lắng.

— Cái gì đã xảy ra?

— Ông Mason, Dorla Balfour là một người đàn bà tham lam và độc ác nhưng lại có ảnh hưởng lớn đến Guthrie Balfour, một sự ảnh hưởng mà tôi cho là gần như một phép thôi miên. À ta không phải là con người mà anh ấy từng mong muốn, nhưng anh không thể thoát ra khỏi sự ràng buộc với ả... như là... như thể là đã chặn ngang anh ấy, như là anh ấy bị cột chặt vào ả vậy.

— Xin tiếp tục.

— Tôi sẽ nói hết với ông, ông Mason ạ. Tôi chỉ xin ông nghe mà không

nên cắt lời tôi, vì đây là câu chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, riêng tôi, tôi thật không chút hài lòng về vai trò tôi đã tham gia, nhưng... cuối cùng nói ngắn gọn lại, cái đó giải thích cho ông rõ nhiều chuyện.

— Tôi đang lắng nghe bà nói.

— Dorla bao giờ cũng là một con người dĩ hòa. Ắ ta bòn rút tối đa Guthrie Balfour, nhưng những khi anh ấy đi vắng, tôi bảo đảm với ông là ắ ta không bỏ mất một chút nào để hiển cái thời cơ quý báu cho những gã đàn ông khác... Tất nhiên là Guthrie dần dần cũng nhận ra điều ấy và muốn ly dị, nhưng anh lại bị bắt buộc phải mất một số tiền lớn về trợ cấp nuôi dưỡng. Dorla hẳn không từ chối ly dị nếu ắ lợi dụng được món béo bở, ắ phải chờ để thu xếp sao cho có phần lớn nhất của chiếc bánh ga tô.

— Và bà đã tham gia vào công việc, phải không?

Bà Ingle vội cụp mi xuống.

— Có hay không? - Mason gặng hỏi.

— Có, - bà ta nói khẽ, - nhưng giữa chúng tôi hầu như không có gì ngoài... ngoài sự thân mật.

— Nhưng bà đã không thể chứng minh được điều đó.

— Ắ ta tìm mọi lời nói bóng gió để chúng tôi có thể bị bôi nhọ do tai tiếng...

— Tốt. Tôi bắt đầu hiểu rõ thêm. Bà cứ tiếp tục.

— Như vậy rồi Guthrie đi Chihuahua. Ít nhất đó là điều anh đã nói với Dorla. Còn trên thực tế thì tuy lấy vé đi Los Angeles nhưng anh ấy lại xuống ga Alhambra Pasadena.

— Ông ta xuống đấy ư?

Bà Ingle xác nhận sự việc bằng cái gật đầu.

— Nhưng đó là việc Dorla phải làm kia mà? - Luật sư ngạc nhiên hỏi lại.

— Tôi biết rõ việc này. Đó là kế hoạch do Guthrie bày ra. Khi xe lửa đỗ ở ga Alhambra Pasadena, anh đã kêu ắ vào trở lại buồng của mình. Nhưng đến lúc tàu sắp chạy thì Guthrie đã xuống ga và đi ngược chiều với ắ. Anh đã thuê sẵn một chiếc xe hơi, không thuê người lái và chỉ yêu cầu người ta mang xe tới chỗ ấy. Anh ấy có thể dễ dàng đi theo Dorla khi ắ ta lên một chiếc xe tắc xi sau lúc ra khỏi nhà ga.

— Nếu tôi hiểu thì con tàu tiếp tục chạy mà không có Dorla lẫn Guthrie ở trên tàu.

— Vâng, đúng như thế đấy.

— Tốt, bà cứ tiếp tục cho. Sau đấy thì cái gì đã xảy ra?

— Guthrie đã theo dõi Dorla.Ồ, ông Mason, tôi đã van anh ấy đừng làm như vậy! Tôi đã nói với anh ấy không thể nhớ là bao nhiêu lần nữa, rằng nên giao việc đó cho một thám tử tư nhân. Đây là công việc của họ, nhưng anh ấy lại muốn tự mình làm lấy. Dorla có một ảnh hưởng như vậy tới anh Guthrie nhưng anh ấy thì không lường hết được những khó khăn để có thể trông thấy ả ta bằng chính mắt của mình. Anh ấy biết rằng ả ta có thể làm cho anh chỉ nắm bắt những quả bóng bay của những chuyện vô vị, còn anh thì lại muốn bắt được ả với một chứng cứ... Nhưng anh ấy còn muốn chỉ một mình anh nắm được chứng cứ đó cho dù một phần ba của nó đã sờ sờ rồi. Đây là lý do tại sao anh ấy đã nhờ tôi mua hộ chiếc máy ghi âm. Anh ấy muốn ghi lại một cái gì đã xảy ra sau đó, nói gọn lại là sau khi ả ta gặp lại người đàn ông kia.

— Rõ. Và Dorla đã làm gì?

— Chiếc tắc xi đã đưa ả về thẳng khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”, ở đấy ả đã gặp tình nhân của mình.

— Còn Guthrie lúc ấy ở đâu?

— Anh ấy đã thuê một phòng ở chéo góc với phòng Dorla. Anh ấy đã dùng tai nghe gắn vào tường để có thể ghi hết vào máy ghi âm. Trời, quả là điều ấy đã phá hủy mọi việc anh ấy muốn làm.

— Nhưng tại sao bà biết tất cả những việc ấy?

— Guthrie đã gọi dây nói cho tôi.

— Từ Chihuahua?

— Không... Tôi xin ông. Ông hãy để tôi kể cho ông nghe theo cách của tôi.

— Được, xin bà nói tiếp.

— Sau một lúc, Dorla đi ra khỏi khách sạn để trở về nhà nhằm làm cho Ted có thể chứng nhận là ả không rời khỏi phòng mình nhưng rồi ả sẽ quay lại khách sạn lúc đêm khuya.

— Sao nữa?

— Thế rồi Guthrie đã làm một việc ngu ngốc nhất trong đời. Anh ấy nghĩ rằng có thể đột nhập vào phòng bên cạnh chạm trán với gã đàn ông đó - tên mà hắn ghi ở khách sạn là Jackson Eagan - với những chứng cứ mà anh vừa thu thập được và bắt buộc hắn ký vào một bản thú nhận những việc đã làm. Thật là điên rồ.

— Chuyện gì xảy ra tiếp theo?

— Tên Eagan ấy ở trong khách sạn đèn sáng lờ mờ. Khi Guthrie tìm cách bật đèn lên, anh liền bị chói mắt do ánh sáng mạnh của chiếc đèn bấm cầm tay mà kẻ kia đang chiếu vào mình. Eagan, hắn ta, trông thấy anh hoàn toàn rõ và nhận ra có lẽ đấy là Guthrie. Hắn sợ sự giận dữ của người chồng bị cấm sừng nên ném vội một chiếc ghế vào chân anh, nhưng Guthrie cũng đã làm cho hắn hoảng sợ bởi khẩu súng của Ted mà anh đã lấy ở ngăn để găng tay trong ô tô. Họ vật lộn nhau để giành lấy khẩu súng. Khi đánh nhau, súng nổ, và Eagan đã ngã xuống. Chỉ nhìn thấy cách ngã của hắn, Guthrie biết là hắn đã chết. Lập tức anh thấy rõ tình huống. Sợ rằng một người nào đấy vừa nghe thấy tiếng súng nổ và sẽ báo cho cảnh sát, anh đã vội vàng ra khỏi phòng, vào xe hơi và phóng hết tốc độ.

— Sau đấy?

— Sau đấy thì Guthrie đã nảy ra ý định. Hiểu rõ rằng không có ai ngoài tôi biết là anh đã rời khỏi xe lửa, anh bèn gọi dây nói cho tôi kể lại những chuyện vừa xảy ra. Anh báo cho tôi là sẽ đáp máy bay để đuổi kịp xe ở Phoenix và anh sẽ gọi điện cho Dorla tới gặp anh ở Tucson. Bằng cách ấy, Dorla sẽ cấp cho anh một chứng nhận là ngoại phạm. Anh yêu cầu tôi thuê một chiếc máy bay, bay theo giờ, để đến Phoenix mang chiếc máy bay kia về. Anh cũng nói riêng với người thợ máy để tôi nhận lại chiếc máy bay ấy không gặp khó khăn gì, và với cách đó không ai biết được việc anh đã làm.

— Vâng, rồi sau đấy?

— Sau đấy là công việc của tôi. Sau khi về với chiếc máy bay. Tôi mang chiếc xe hơi mà Guthrie đã thuê để trả lại cho chủ.

— Và Dorla đã gặp ông ta?

— Dorla đã gặp anh ấy, nhưng vẫn dưới cái vẻ là ả đang ngồi trong toa

xe lửa. Nhưng tôi, tôi biết đó là sự dối trá, vì Guthrie đã nói hết với tôi về sự việc xảy ra. Ông hiểu chứ, ông Mason. Anh ấy gọi ả đến là để anh có một nhân chứng về sự ngoại phạm. Anh không nói với ả những gì đã xảy ra vì điều đó chẳng ích gì. Khi Dorla trở lại khách sạn ngay đêm hôm ấy, ả ta đã trông thấy Eagan, tình nhân của ả nằm chết ở trong phòng. Vào những trường hợp như vậy tôi biết rằng Dorla có thể làm gì, và quả nhiên ả ta đã làm như vậy.

— Ả đã gọi đây nói cho Banner Boles. Chính hẳn thường là người được gọi đến mỗi khi một thành viên trong gia đình Balfour có việc khó giải quyết. Hẳn ta được trả lương năm “để thu xếp các công việc”. Chắc chắn là Boles đã tính toán rằng, thà đó là vụ ngộ sát đối với Ted còn hơn đây là một vụ cố sát đối với Guthrie. Hẳn ta là con người rất xảo quyết và khéo léo. Hẳn đã làm mọi việc và Dorla đã đáp máy bay đi Tucson. Ở đây ả kịp lên xe lửa. Guthrie đã buộc ả phải thề rằng đã cùng anh đi xe lửa suốt chặng đường. Và chắc chắn Dorla đã nhận lời vì điều này hợp với ý đồ của ả, từ nay ả sẽ hút máu Guthrie cho đến chết. Cũng có thể là sẽ chấp nhận cuộc ly hôn vào lúc ả tìm được một người chồng giàu có sau khi đã bòn rút ở Guthrie tất cả những cái gì có thể bòn rút được. Bây giờ thì ông đã hiểu vì sao tôi phải tránh né. Nếu không có sự trùng hợp trong vụ này, sự trùng hợp mà đối với Ted không phải là một việc gì lớn lao lắm như kinh nghiệm đã chỉ rõ, đã được tạo ra khi người ta không thể chất vấn tôi được.

— Bà có những tin tức gì về Guthrie từ khi ông đến Mêhicô không? - Mason hỏi.

— Đúng là cái này. - Bà Ingle trả lời bằng cách đưa cho Mason một bức điện tín nhàu mà bà vừa lấy trong túi xách tay ra.

Mason mở tờ giấy ra và đọc:

Không được nói một lời nào về việc đã xảy ra. Stop, Dorla và tôi đã đi đến một thỏa thuận. Stop. Hãy nghĩ rằng mọi việc từ nay sẽ tốt đẹp. Stop. Guthrie.

— Bức điện tín này được đánh đi từ Chihuahua?

Người đàn bà trẻ xác nhận.

— Và từ đó?

— Từ đó, ồ không cần nói đến nữa! Dorla đã đi với anh ấy, và chỉ có trời mới biết là ả ta đã hành hạ anh ấy như thế nào...

— Guthrie có phải là loại người có thể để mặc cháu mình bị kết tội là đã giết người không?

— Ồ! Không. Dứt khoát là không. Nếu cần, anh ấy sẽ nói ra tất cả. Mà thực ra, ông Mason ạ, anh ấy giết người vì sự tự vệ chính đáng.

— Hẳn là rất khó khăn để chứng minh như vậy.

— Cuối cùng thì ông đã biết tất cả, ông Mason. Bây giờ ông sẽ làm gì?

— Tôi chỉ có thể làm một việc, vì tôi là người bào chữa cho Ted Balfour.

— Ông muốn rằng ông sẽ nói ra tất cả?

— Vâng, nếu cần thiết phải như vậy.

Bà ta nhìn ông với một vẻ giận dữ.

— Tôi đã thật thà với ông, ông Mason.

— Còn tôi, tôi có trách nhiệm với thân chủ của mình.

— Được. Nhưng nếu ông xem tôi như một kẻ khờ khạo thì ông đã lầm, ông Mason ạ. Dù cho ông làm gì, ông cũng không thể buộc tôi nhắc lại những điều mà tôi đã nói với ông... Tôi nói cho ông biết để ông làm thế nào giải quyết tốt công việc. Ông hãy hiểu rằng ông đang làm việc cho gia đình Balfour! Họ rất giàu. Ông có thể nhận được một khoản tiền thù lao mà chưa bao giờ ông...

— Tôi đã trả lời bà rồi, - Mason cắt ngang lời bà ta và đứng lên.

— Ông muốn gì? Câu trả lời của ông là thế nào?

— Mảnh giấy lúc này bà đã bỏ vào túi xách tay và bà sẽ khai báo như một nhân chứng trong vụ án Balfour.

CHƯƠNG 15

Chúng ta đang gặp những chuyện phiền phức, Della Street báo tin khi ông chủ của mình về tới văn phòng.

— Những chuyện phiền phức thế nào? - Mason hỏi.

— Tôi không rõ, nhưng ông Addison Balfour đã gọi đây nói tới.

— Tự ông ta?

— Vâng, tự ông ấy.

— Và ông ta muốn gì?

— Ông nói với tôi rằng công việc trở nên phức tạp, rằng thế lực của gia đình Balfour đang gặp sự đe dọa. Ông ấy tin tưởng ở ông sẽ làm tất cả những việc cần thiết và báo cho biết là cánh tay phải của ông ấy, ông Banner Boles, sẽ tới gặp ông để thăm và để ông có thể bàn bạc với ông ta.

— Ông ta có nói rõ với cô về tính chất của những sự “phức tạp” ấy không?

— Không.

— Như vậy, chúng ta chỉ còn có việc là ngồi đợi Banner Boles thôi.

— Còn bà Florence Ingle? - Della Street hỏi.

— Tôi đã có cuộc nói chuyện với bà ấy.

— Hình như việc ấy đã làm ông không mấy hài lòng?

— Thật là vậy.

Chuông điện thoại reo và Della Street tới cầm máy trả lời.

— Vâng... Xin chờ một chút, ông Boles, tôi tìm xem.

Cô ấn nút bấm ở máy nhưng chưa kịp nói đó là việc gì vì ông luật sư đã nhắc máy đặt trên bàn.

— Vâng, a lô... Perry Mason đây.

— Tôi là Banner Boles, ông Mason, một giọng thân mật vang lên ở đầu dây bên kia. Ông Addison đã gọi đây nói cho ông về công việc của tôi rồi chứ?

— Tôi vừa tới văn phòng. Tôi đã nghe người thư ký của tôi nói lại là ông ấy vừa gọi đây nói.

— Tôi cần gặp ông, ông Mason ạ.

— Vậy xin mời ông tới ngay.

Một lúc yên lặng, rồi Boles nói:

— Đây là một việc khá tế nhị, ông Mason.

— Tôi không nghi ngờ gì về điều ấy, vì chúng ta không thể thảo luận việc này ở đây nói.

— Cũng không phải ở văn phòng của ông, tôi ngại.

— Tại sao vậy? - Mason ngạc nhiên.

— Tôi không bao giờ thảo luận những công việc thuộc loại này ở bàn giấy của một người khác.

— Vì lý do gì?

— Vì một người nào đó dễ dùng máy ghi âm.

— Tôi ấy à?

— Bất kỳ ai.

— Được, trong điều kiện như vậy, ông muốn chúng ta gặp nhau ở đâu?

— Trên một mảnh đất trung lập, - Boles trả lời với một tiếng cười dịu dàng, cố gây cảm tình. - Việc này tôi sẽ cố thực hiện, ông Mason. Tôi sẽ đến tìm ông và chúng ta cùng đi. Chúng ta sẽ đi bộ chừng nào còn thấy thích thú và khi chúng ta dừng bước, chúng ta sẽ thuê một chiếc tắc xi đầu tiên đi tới. Chính trong chiếc xe này sẽ diễn ra cuộc thảo luận thật sự của chúng ta.

— Đồng ý, như ông muốn. - Mason nói và đặt máy.

Rồi ông quay sang người thư ký.

— Khi Boles đến thì cô tìm tôi, vì ông ta thấy nói chuyện ở đây không đảm bảo bí mật.

— Ông chủ, tôi rất sợ là loại người ấy sẽ tìm cách chơi xấu với ông nếu ông không làm theo ý họ. Họ rất mạnh và lợi ích của họ đang bị đe dọa nghiêm trọng.

— Đấy cũng là cảm nghĩ của tôi, - Mason nói và bước đi thong thả trong phòng.

— Ông tìm hiểu được gì qua bà Ingle chứ ạ?

— Có đấy.

— Gì vậy?

Ông tiếp tục bước trong một vài giây đồng hồ rồi mới nói:

— Để tôi suy nghĩ một lát. Tôi muốn biết tất cả những cái gì có thể có để tìm ra tung tích của Jackson Eagan.

— Ông ta đã chết.

— Điều ấy không ngăn trở việc tôi muốn tìm hiểu rõ hơn về người này. Hiện nay, chúng ta mới chỉ biết một số điểm ghi trong giấy phép lái xe và những điều trong bức điện do các cộng tác viên của Paul cung cấp. Vẫn chưa đủ. Tôi muốn biết người ấy đã sống như thế nào, bạn bè với những ai, đã chết ra sao, người ta đã mai táng người ấy như thế nào..v.v. Tóm lại, tất cả những cái gì để có thể hiểu rõ về con người ấy.

— Ông ấy đã chết ở Yucatan, Mêhicô, - Della nói.

— Drake phải tìm cho ra là những ai đã biết ông ấy chết và anh ta phải kiếm cho tôi bản chụp giấy xin phép lái xe của Eagan, vì tôi muốn so sánh dấu tay trong giấy ấy và dấu tay của người chết.

Della Street ngồi trước máy đánh chữ và đánh bảng danh mục những danh sách mà luật sư cần.

— Tôi sẽ mang ngay sang cho Paul tất cả những yêu cầu đó, - cô nói.

— Không, cô hãy đưa từng ít một thôi. Tôi muốn rằng cô ở đây khi Boles tới, cô sẽ quan sát ông ta ở phòng đợi, rồi cho tôi biết nhận định của cô trước khi dẫn ông ấy vào.

Della Street mang bảng danh mục công việc vừa đánh máy vào phòng thư ký và một lúc khá lâu thì quay trở lại.

— Tôi đã nhờ Gertie đến chỗ Drake, - cô nói, - và Boles, khách của ông, đã tới khi tôi ở đấy. Tôi nói với ông ta là tôi vào báo tin cho ông.

— Đây là loại người như thế nào? - Mason hỏi.

— Một người to, cao, đẹp trai, tóc hung, mắt xanh biếc, lịch sự và rất quả quyết. Người ta có thể nói rằng ông ta có phong cách của một nhà ngoại giao.

— Phải. - Mason xác nhận. - Những công việc của ông ta phải đảm

nhiệm vì lợi ích của công ty Balfour đều cần thiết đến phong cách ngoại giao và sự khéo léo. Thôi, cô dẫn ông ta vào, Della. Ông ta có mang theo cặp da không?

Người phụ nữ trẻ lắc đầu.

— Được, mời ông ta vào.

Della Street trở ra gặp Boles, khi vào tới cửa văn phòng, ông ta nở một nụ cười thoải mái và thân mật bắt tay luật sư.

— Tôi rất lấy làm phiền lòng là đã đưa ông vào một tình huống khá phức tạp. Thưa ông, nhưng chắc ông đã hiểu thế nào là nghề nghiệp như nghề nghiệp của tôi... Chúng ta đi chứ?

— Vâng, nếu ông cần. Nhưng tôi có thể bảo đảm với ông là văn phòng này rất kín đáo.

— Không, không. Tôi muốn nói rằng chúng ta nên đi ra.

— Tôi thấy là ông không mang theo cặp da?

Boles lắc đầu và cười.

— À vâng, ông quả thật là một con người tinh quái, ông Mason. Tôi thú thật là định mang theo máy ghi âm để trong cặp da, nhưng tôi không làm vì sẽ gặp một người có tầm cỡ như ông. Khi tôi làm việc với một người như ông, tôi luôn luôn thẳng thắn. Tôi không muốn ông ghi âm lại cuộc nói chuyện nên tôi cũng sẽ không là như vậy.

— Như vậy là đúng, - Mason xác nhận trước khi quay sang người thư ký của mình. - Della, tôi sẽ quay về vào lúc... Quý thật. Chiếc đồng hồ đâu rồi? Máy giờ rồi, Boles?

Boles vội xem chiếc đồng hồ quả quýt của mình và trả lời:

— 3 giờ kém 10.

— Ông đã làm đồng hồ chạy chậm đi à?

— Không, không. Chính xác là 3 giờ kém 10.

— Nhưng đồng hồ của ông chỉ 12 giờ rưỡi.

— Ôi! Không, không, không phải như thế. - Boles tỏ ra phật ý.

— Nhưng đúng là như thế. Ông hãy bỏ đồng hồ ra và xem lại.

— Tôi đã nói là ông nhầm, - Boles khẳng định và không mỉm cười nữa.

— Hai trường hợp chỉ nên chọn một, - Mason nói. - Hoặc là anh cho tôi

xem chiếc đồng hồ hoặc là không có cuộc gặp gỡ nào cả.

— Tốt, thôi được, - Boles nói và lấy bao da đựng chiếc đồng hồ ra, kèm theo chiếc đồng hồ là hai sợi dây thò từ ống tay áo kéo theo. - Tôi tin là tôi không nên làm như vậy đối với ông, - ông ta nói thêm và lấy các thứ trong túi áo vét tông ra.

— Không có chiếc máy ghi âm nào nữa chứ, - Mason hỏi. - Có thể nó ở phía sau chiếc caravat của ông chẳng?

— Ông tự xem lấy.

Mason lật chiếc caravat của người đối thoại, sau đấy sờ nắm các túi phía trên của áo vét tông và kéo từ đó ra một chiếc máy ghi âm nhỏ, rồi nói:

— Bỏ dây ra khỏi nguồn điện, như vậy tôi mới yên tâm.

— Chúng ta sẽ là tốt hơn, - Boles đề nghị. - Ông cầm lấy chiếc máy ghi âm cho vào túi mình, còn tôi, tôi giữ cái micrô có dạng chiếc đồng hồ.

— Tốt, - Mason xác nhận. - Còn bây giờ thì chúng ta đi.

— Ông muốn đi về phía nào? - Boles hỏi sau khi họ đi ra hè phố.

— Tùy ông.

Họ đi khoảng 200 mét, Mason chợt dừng lại.

— O.K. Bây giờ chúng ta sẽ lên chiếc tắc xi đầu tiên đi qua

Họ phải đợi chừng hai hoặc ba phút trước khi thấy một chiếc xe chưa có khách.

— Đi đâu ạ? - Người lái xe hỏi sau khi hai người đã ngồi yên trên chiếc ghế dài phía sau xe.

— Đi hết con phố này, rồi thì cho chúng tôi đi qua những phố vắng. Chúng tôi sẽ hạ tấm kính ngăn xuống vì chúng tôi cần nói chuyện.

— Các ông không muốn gì hơn chứ? - Người lái xe hỏi.

— Không. Anh cứ lái xe chạy tùy ý cho đến lúc chúng tôi nhắc anh quay về chỗ cũ.

Người lái xe đẩy tấm kính che xuống và hai người đã ở trong một ngăn riêng biệt sau chiếc xe. Mason quay về phía Boles:

— Nào, bây giờ tôi nghe ông.

— Tôi đảm nhiệm, theo quy tắc chung, việc cho dầu mỡ vào các bánh xe để công ty Balfour được chạy đều, - Boles giải thích. - Guthrie Balfour đã

gọi đây nói cho tôi là phải đáp máy bay sang gặp ông ấy ở Chihuahua.

Mason gật đầu tỏ vẻ bằng lòng.

— Những điều mà tôi nói với ông bây giờ, - Boles tiếp tục, - đều rất bí mật và ông không được nhắc lại với ai.

— Nói với tôi, - Mason trả lời, - là ông nói với người luật sư đang chịu trách nhiệm biện hộ cho những lợi ích của khách hàng mình. Tôi không thể hứa với ông điều gì.

— Vâng. Nhưng, - Boles nhấn mạnh với một giọng nói rất dễ mất cảm tình, - nhưng ông không nên quên là ông được trả công do công ty Balfour.

— Người ta trả công cho tôi để bảo vệ một khách hàng. Trả công vì công việc ấy thì ai trả không quan trọng.

Boles nhìn ông một lúc yên lặng.

— Điều đó có làm thay đổi hoàn cảnh công việc không? - Mason hỏi.

— Tôi sẽ phó thác cho ông vài điều, - Boles trả lời. - Nếu ông khôn ngoan, ông nên làm những gì tôi nói. Nếu ông cố gắng làm khác đi, ông có thể bị thất bại.

— Tốt, câu chuyện của ông là gì?

— Ông không được nhắc lại một lời nào những chuyện tôi nói với ông cho bà Guthrie Balfour.

— Bà ta không phải là thân chủ của tôi, nhưng tôi đã nói là tôi không có lời hứa nào.

— Thôi được. Chúng ta hãy vào việc. Ông cần có tin tức về Jackson Eagan phải không?

— Tôi đang tìm cách để có được những cái ấy, phải.

— Như vậy, - Boles nói và cho tay vào túi áo vét tông, - đây là giấy phép lái xe của Jackson Eagan. Đây là bản sao hợp đồng ông ta đã ký thuê xe. Đây là tờ hóa đơn người ta đã đưa cho ông ấy ở khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Đây là chiếc ví với những giấy tờ căn cước, thẻ câu lạc bộ và khoảng 275 đôla. Còn đây là chiếc chìa khóa và chiếc đồng hồ quả quýt đã vỡ mặt kính. Đồng hồ đã không chạy nữa vào lúc 1 giờ 32 phút.

Boles trao tất cả những thứ này cho Mason và luật sư hỏi:

— Tôi phải làm gì với những thứ này?

— Bỏ chúng vào túi ông.

Luật sư do dự một lúc nhưng rồi ông làm theo và hỏi:

— Làm thế nào ông có được những thứ này?

Boles ném một cái nhìn về phía người lái xe, đang chăm chú lái, rồi nói:

— Công ty Balfour là một tổ hợp xí nghiệp lớn gồm những cổ phiếu hoàn toàn nằm trong tay những người trong gia đình. Những người này chỉ nắm cổ phiếu, họ đã đưa tất cả gia sản vào công ty.

Mason ngẩng cao đầu và Boles tiếp tục.

— Là luật sư, ông cần hiểu điều đó mang ý nghĩa gì. Nếu có việc nào xảy ra hoặc nếu có một người nào đấy ngoài gia đình nắm được vụ xét xử gì chống lại một thành viên trong gia đình Balfour thì những cổ phiếu của người Balfour ấy bị mất. Bằng cách này thì sẽ có một cổ đông không phải là người trong gia đình, trừ trường hợp công ty tìm ra một cách dàn xếp. Mọi người không muốn có một cổ đông là người ngoài gia đình.

— Ông nghĩ tới ai khi đưa ra giả thiết ấy? - Mason hỏi.

— Dorla Balfour.

— Ông giải thích cho tôi về điều ấy đi.

— Addison Balfour là bộ óc của toàn công ty, - Boles nói. - Théodore, cha của Ted là cánh tay phải của ông, nhưng Guthrie không phải là nhân vật quan trọng trong công cuộc kinh doanh. Đúng là khi Guthrie lấy vợ một lần nữa với một người phụ nữ như Dorla, Addison rất không bằng lòng. Ông ấy có dự đám cưới, có chúc tụng, có hôn cô dâu, nhưng sau thì ông dự kiến lập một quỹ đen cho cái ngày phải bồi thường cho Dorla.

— Rồi. Ông cứ tiếp tục đi. - Mason nói.

— Nhưng Dorla không có trí thông minh để chờ đợi. Á ăn chơi phóng đãng và vô ích, nếu tôi nói về các chi tiết. Tự nhiên, tuy không mong có những chuyện như vậy, Addison đã hình dung ra sự ngẫu nhiên đó và giao cho tôi giám sát Dorla. Tôi đã thu thập tương đối đủ những chứng cứ để giải phóng cho Guthrie khỏi con người liều lĩnh kia khi ông này chắc chắn đã nghe được tình hình và tự mình thu thập các chứng cứ ấy. Chỉ cần ông này có ý định tìm đến tôi, tôi có thể chỉ cho ông những bức ảnh trong khách sạn, ở đây Dorla và Eagan đã tìm gặp nhau hàng tá lần. Nhưng như một kẻ

điên rồ, Guthrie lại muốn tự mình làm lấy. Trước khi quyết định đi Mêhicô, ông ấy nói với Dorla rằng ả phải đi theo ông đến ga Pasadena Albraham để nhìn thấy ông đang ở trong xe lửa và ả sẽ yên tâm.

— Rồi chuyện đó xảy ra như thế nào? - Mason hỏi như thể chưa biết chuyện gì.

— Thật là hay! Trong lúc ả rời khỏi tàu thì Guthrie cũng liền xuống ga và đi theo chiều ngược lại, đến mức ông ấy có thể đuổi theo với một chiếc xe hơi đã cẩn thận thuê từ trước. Dorla thì chỉ có một sự vội vàng đến gặp tình nhân của ả là Jackson Eagan ở khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Thế rồi sau một hồi gặp mặt rất là nồng nặc. Dorla đã trở về nhà trong một vài tiếng đồng hồ để đánh lừa Ted. Mở đầu một cuộc theo dõi, Guthrie đã chuẩn bị cho mọi sự ngẫu nhiên, và ông ấy có được may mắn là có một máy ghi âm rất nhạy, ông đã gắn nó vào bức tường ngăn hai căn buồng. Ngoài ra ông còn có một máy đặc biệt cho phép nghe được tiếng động do máy kia ghi được và ghi vào máy.

Mason lại một lần nữa ngẩng đầu lên tỏ rõ là mình đang chú ý.

— Tôi để cho ông tự suy nghĩ là ông đã nghe được những gì. Khi Dorla vào xe hơi của Eagan để làm một cuộc đi khứ hồi về nhà thì Guthrie đã làm một việc nhảm nhí lớn nhất. Ở máy ghi âm, ông ấy đã có tất cả những chứng cứ ông cần, nhưng ông lại muốn trực tiếp đóng vai trò người chông bị làm nhục trước mặt Jackson Eagan và tính bắt anh ta phải ký và một giấy thú nhận. Nhưng khi ông ấy vào căn phòng kế bên, Eagan đã làm quáng mắt ông bằng cách chĩa vào ông ánh sáng của một đèn điện bấm và họ xông vào đánh nhau. Guthrie có lẽ đang có trong mình một khẩu súng cỡ nòng 22 mà ông đã lấy ở ngăn đựng găng tay trong xe của Ted trên đường lúc xe chạy ra ga. Lúc hai người đánh nhau, súng nổ, và Eagan ngã xuống, đầu đạn cắm vào sọ. Bấy giờ Guthrie rất sợ hãi, chạy ra ngoài và gọi dây nói cho tôi từ trạm điện thoại đầu tiên ông thấy trên đường đi. Ông ấy nói với tôi rằng ông ở khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” và đang có những chuyện lo phiền nghiêm trọng. Tôi khuyên là ông đợi tôi, tôi sẽ gặp ông trong chốc lát. Guthrie ngồi trong chiếc xe thuê, run rẩy như chiếc lá. Còn tôi, khó khăn lắm mới làm cho ông kể lại những gì đã xảy ra, cuối cùng thì tôi hiểu được.

— Ông đã làm những gì sau đó? - Mason hỏi.

— Chỉ có một việc. Guthrie đã ở trong xe lửa trên đường đi Chihuahua. Không một ai biết ông ta đã rời bỏ con tàu ấy. Tôi đã nói với ông rằng, nên gặp lại con tàu ấy ở Phoenix bằng cách mượn máy bay của công ty và tôi sẽ giải quyết tiếp việc còn lại. Ông ấy đã làm như vậy.

— Ông ta biết lái máy bay à?

— Chắc chắn là thế, và ông ấy có chìa khóa trạm để máy bay. Như vậy là về phần của ông ấy, tất cả được coi như trót lọt êm xuôi. Tôi, tôi phụ trách các phần việc tiếp sau.

— Ông đã làm gì?

— Ông không nghi ngờ về việc ấy chút nào sao? - Boles hỏi và mỉm cười. - Tôi mang xác chết ra khỏi khách sạn và buộc nó sau chiếc xe hơi của tôi để kéo cái mặt trên đường, sau đấy tôi đã đập vỡ sọ để che giấu vết thương do viên đạn bắn vào. May mắn là viên đạn được bắn ra ở khẩu súng cỡ nòng nhỏ và chỉ làm chảy rất ít máu. Máu chảy ra ngấm xuống tấm thảm trải nhà. Tôi mang tấm thảm ấy xuống xe rồi đem đốt cháy hết. Tôi thay vào đó bằng tấm thảm ở phòng của Guthrie. Trong khi tôi làm việc ấy thì Dorla quay trở lại.

— Rồi anh làm gì?

— Tôi nói với ả là tôi có nhiệm vụ theo dõi ả, rằng tôi biết mọi hành vi của ả, tôi đã ghi vào máy những chứng cứ về sự không trung thành của ả. Tôi cam đoan là tôi có bản thú nhận do Jackson Eagan ký, nhưng sau khi đưa tôi tờ giấy ấy, hăn liền nhảy vào đánh tôi và buộc tôi phải đánh lại trong tình trạng bảo vệ chính đáng. Tôi giải thích cho ả là ả phải giúp tôi hủy cái xác chết để cho người ta nghĩ hăn là nạn nhân của một tai nạn giao thông. Rồi ả đáp chuyến bay thứ nhất đi Tucson và ở đấy ả lên xe lửa tìm gặp Guthrie. ả phải nói chuyện với chồng là đã lái xe sau khi quá chén và đã cán chết người. ả mong chồng che chở cho ả cùng đi theo ông và ả không rời chuyển tàu lúc nào cả. Bằng cách ấy, không chỉ Dorla ở trong tình trạng phạm pháp ngập tới cổ mà tôi còn làm cho ả tưởng rằng Guthrie không rời khỏi tàu và chỉ có một mình tôi là biết được những gì xảy ra sau khi ông ấy vắng mặt.

— Chính bà ta là người giúp ông tạo ra vụ tai nạn? - Mason hỏi.

— Vâng, chúng tôi giấu xác chết ở một chỗ kín, rồi tôi nói với Dorla là chờ ở nhà đến khi Ted lái xe về. May mắn là anh ta đang say bí tỉ. Marilyn Keith giúp anh ta về buồng mình và tôi giả thiết là đã đặt anh ấy lên giường. Thật ra, tôi phải ngả mũ chào Marilyn, đó là một cô gái đầy thiện ý. Cô ấy đã giữ gìn không gọi tắc xi từ cổng vila. Cô phải đi ra tận đường quốc lộ và đã đón xe ô tô buýt để về nhà. Bằng cách ấy, không một ai có thể thấy cô ở trong phòng của Ted, với một mình Ted, vào lúc đêm khuya. Tôi sẽ chú ý cho cô ấy được tăng lương tương xứng sau khi giải quyết xong vụ việc này.

— Và tiếp theo?

— Ô! Chỉ còn lo giải quyết tỉ mỉ những chi tiết. Dorla đã lái xe và cán xác kẻ ấy do tôi ném dưới bánh xe. Chúng tôi đã để lại một vài dấu vết. Xong việc thì ả mang xe về nhà để xe. Sáng hôm sau, tôi gọi dây nói cho cảnh sát, không nêu tên tôi, xúi họ để ý đến nhà để xe của gia đình Balfour. Vậy là tôi đã nắm được cô ả Dorla. Tôi đã thu xếp để tất cả đều hướng vào việc chứng tỏ rằng chính ả đã lái chiếc xe khi tai nạn xảy ra. Nhưng trước khi đi Tucson, ả đã nhét chiếc chìa khóa xe vào túi quần Ted. Anh này đang ngủ say như chết. Cô Keith đã đặt anh lên giường và tháo giày cho anh. Dorla lại cởi quần áo của anh và mặc bộ pijama, sau đấy ả lại sắp xếp để anh tưởng là mình đã đi khỏi nhà vào đêm đó và gây ra tai nạn. Ông Mason, tôi nghĩ rằng bây giờ ông đã được thưởng thức toàn bộ tình huống với những gì lý thú nhất của nó đấy chứ.

— Xin nêu một câu hỏi, - Luật sư nói. - Myrtle Anne Haley đóng vai trò gì trong tất cả những việc kia?

— Một vai trò được sáng tạo ra hoàn toàn. Tôi có một xác chết trên tay và tôi muốn chắc chắn rằng Dorla là thủ phạm của vụ tai nạn. Ít nhất là ả thuyết phục cho Guthrie xác nhận cho ả bằng chứng ngoại phạm. Bằng cách ấy, ả hoàn toàn thuộc quyền của chúng tôi. Nhưng Ted đã nói quá nhiều khi những người điều tra hỏi anh về Dorla đã đi đến chung cục với Guthrie, đến mức chỉ còn lại Ted là người phải thanh toán những cái lọ vỡ. Tôi không dự kiến trước điều này, nhưng Ted không phải chịu một hình phạt nào về việc ấy nếu không có tay Howland ngu ngốc tới làm hỏng cả việc.

Tôi có Myrtle Anne, một cô gái đang làm việc ở công ty Balfour, cô ta tính vốn ranh mãnh nhưng lại rất tận tâm với các ông chủ. Tôi đã chạy đến nhờ cô ta với 1.000 đôla để cô sẵn sàng khai báo theo những điều tôi đã kể với cô ta. Tôi biết là tôi đã làm một điều đại dột. Đáng lẽ nên thanh toán cho ông luật sư Howland theo ngày thì tôi đã thỏa thuận với ông ta về món tiền toàn bộ. Như vậy đã làm cho ông ta đốt cháy giai đoạn khi ông ta có khả năng thỏa thuận với bên kết tội để kết thúc nhanh chóng vụ án. Bây giờ thì ông đã biết tất cả đấy, ông luật sư thân mến ạ.

— Và ông chờ đợi gì ở tôi? - Mason hỏi

— Ông đã được một điểm xuất phát tuyệt vời bằng cách nêu ra điểm tranh chấp ấy. Ông hãy tiếp tục đi theo con đường đó bằng cách giữ chặt lấy quan điểm là người ta không thể bị kết tội hai lần của cùng một tội ác. Tôi thấy điều đó thật là tuyệt vời. Đây cũng là nhận xét của một nhà nghiên cứu luật pháp mà tôi đã hỏi ý kiến. Ông ta đã nói với tôi rằng, ông là con át chủ bài khi ông nhấn mạnh điều ấy và ông sẽ thành công trong việc ngăn trở họ nêu ra những chứng cứ mà họ nắm được.

— Đối với tôi điều ấy khó thể có khả năng. - Mason nói.

— Ông muốn nói gì?

— Rằng ông chánh án có thể tuyên bố là lý lẽ đó không có giá trị. Và phòng chưởng lý khu còn muốn đi sâu vào vụ án mới.

— Vâng, chắc chắn là như vậy. Trong trường hợp như thế, ông sẽ phải thụ động. Ông cứ ngồi và mặc họ làm theo ý muốn của họ, từ chối chất vấn những nhân chứng của họ, kể cả những người làm chứng của ông. Ông giữ chặt lấy lý lẽ duy nhất của mình là người ta không thể xét xử hai lần trong cùng một vụ. Bằng cách này, nếu tòa đi đến một phán quyết là có tội, ông sẽ kháng án lên tòa án tối cao vì thân chủ của ông bị xét xử hai lần trong cùng một vụ việc.

— Có phải ông đang nói chuyện với tôi là tôi phải giải quyết công việc như thế nào không? - Mason hỏi bằng một giọng khô khan.

Một sự yên lặng trong chốc lát và cặp mắt xanh của Boles bỗng lộ ra một vẻ cứng rắn đến lạnh lùng.

— Hoàn toàn là như vậy. Chính chúng tôi là người thanh toán các chi

phí, phải không?

— Có thể là ông thanh toán các chi phí như ông nói, nhưng chính tôi có trách nhiệm bảo vệ khách hàng của tôi. Còn giả định là tòa án tối cao y án, anh Balfour sẽ bị kết tội là giết người.

— Kể ra, nếu chuyện đó xảy ra, để Ted bị kết tội giết người gián tiếp còn hơn là để cho gia đình Balfour bị rung chuyển do sự bê bối ghê gớm hơn là tội giết người trực tiếp đánh vào Guthrie. Hơn nữa, chúng tôi có thể dễ dàng làm cho tội của Ted mang tính chất tự vệ chính đáng mà cái đó thì không thể thực hiện được với Guthrie.

— Trước hết, tôi phải có trách nhiệm với thân chủ của mình. - Mason khẳng định.

— Trước hết là ông có bốn phạm làm tất cả những gì tôi nói với ông đã. Chính chúng tôi thanh toán tiền, và chính tôi có trách nhiệm thu xếp công việc này. Ông hãy cố gắng một chút để chúng tôi trả gấp đôi số tiền thù lao của ông, nếu không, trong thời gian cuối đời còn lại, ông sẽ thấy hối tiếc. Ông là một con người tinh quái, biết mọi đầu mối, nhưng nếu ông đã đảm đương một nửa công việc của tôi, ông sẽ thấy rằng ông chưa hiểu biết nhiều lắm. Ông đừng tưởng rằng đây là vụ giết người đầu tiên mà người ta giao cho tôi thu xếp, và những vụ kia thì chẳng khó khăn gì.

— Thật là đầy đủ. - Mason tuyên bố. - Bây giờ thì tôi biết rõ vị trí của ông và ông cũng biết rõ vị trí của tôi. Đến lượt tôi, tôi xin nói với ông vài điều. Tôi không thể tạo ra sự làm chứng giả cũng như những mưu mô thuộc loại ấy. Tôi làm việc chỉ trên sự thật. Đây là loại vũ khí tốt hơn cả.

— Như vậy là ông đã ném 100.000 đôla qua cửa sổ, và...

— Quý tha ma bắt số tiền của ông đi. Tôi bảo vệ thân chủ của tôi, và tôi làm những cái gì tôi thấy là tốt nhất cho lợi ích của thân chủ mình.

Boles cúi về phía trước và gõ lên tấm kính chắn. Người lái xe quay đầu lại.

— Dừng lại ở đây. - Boles nói với người lái xe. - Tôi xuống.

Rồi hắn nói với Mason:

— Trong điều kiện như thế này, tôi để cho ông trả tiền chuyển đi.

Mason lấy mẫu giấy trong túi và nhét vào tay người đồng hành đúng lúc

chiếc xe tắc xi đỗ sát bên lề đường.

— Cái gì vậy? - Boles hỏi.

— Một tờ trát đòi ra tòa trong vụ Balfour như là nhân chứng bên biện hộ, - Mason trả lời.

Sự ngạc nhiên làm cho Boles cứng miệng trong một vài giây đồng hồ, bỗng hăn kêu lên:

— Đồ đều!

Hăn xuống xe và đóng mạnh cửa sau lưng mình.

— Anh hãy quay trở lại, - Mason nói với người lái xe. - Mang tôi về chỗ mà anh đã đón chúng tôi ấy.

CHƯƠNG 16

Perry Mason nhìn lá thư do Della Street đặt lên trên tập giấy tờ công việc.

— Cô nói rằng bức thư này được gửi bằng lối bảo đảm và phát ngay phải không?

— Vâng, - người phụ nữ trẻ xác nhận, - họ không để mất thời gian đấy nhỉ.

Mason đọc to:

Ông thân mến!

Chúng tôi xin báo cho ông qua thư này, rằng ông được miễn mọi trách nhiệm trong việc biện hộ cho Théodore Balfour từ khi nhận được thư. Việc này từ nay được ông Mortimer Dean Howland đảm nhiệm. Ông cần kê những khoản đã chi tiêu cho phòng kế toán của chúng tôi với tất cả những chứng từ kèm theo.

Nhận được thư này ông đừng chi tiêu gì nữa cho tài khoản của công ty Balfour. Chúng tôi thanh toán mọi khoản tiền phạt, tối đa là 250 đôla/ngày cho mọi sự mất thời gian của ông.

Thân ái.

Công ty Balfour

TUQ. Addison Balfour

— Thật là chính xác phải không? - Mason hỏi.

— Nhưng còn Ted Balfour... Ông có bị bắt buộc rút lui một cách đơn giản chỉ vì...

— Chỉ vì Addison Balfour đã ra lệnh như vậy. Không, nhưng cô hãy ở vị trí của Ted. Boles sẽ tìm đến anh ta nói rằng tôi không làm theo ý muốn của họ khiến họ mất hết tín nhiệm đối với tôi và họ không muốn chi nhiều tiền hơn cũng như phải mất thêm nhiều thời gian nữa để bào chữa cho anh nếu tôi đảm nhiệm. Ngược lại, nếu ông Mortimer Dean Howland làm việc này

thì họ sẽ hỗ trợ tối đa. Cô sẽ phản ứng như thế nào trong trường hợp ấy?

— Thế ông sẽ làm gì?

— Tôi hầu như chưa biết phải làm gì cả. - Mason nghĩ ngợi và trả lời. - Nếu tôi tìm đến Ted và nói cho anh ta biết về sự thật thì Howland sẽ la lối rằng tôi không theo đúng quy tắc đạo đức của nghề nghiệp, rằng tôi tìm cách tranh khách hàng của ông. Hơn nữa, nếu tôi xin được gặp Ted, chắc chắn người ta sẽ báo cho tôi biết là anh ấy đã thay đổi luật sư... Tuy nhiên, Della, tôi thấy chúng ta cần phải liều một phen.

— Và ông sẽ nói gì với Ted?

— Tất cả.

Máy điện thoại trên bàn Della bỗng reo vang và cô vội vã cầm lấy máy.

— Vâng... khoan, Gertie, - cô nói trước khi quay lại với Mason, - cô khách hàng đầu tiên của ông Marilyn Keith, tới đây. Cô ấy xin được gặp ông gấp đấy.

— Mời cô ta vào.

Rõ ràng là Marilyn Keith đã khóc, nhưng thái độ của cô thể hiện một sự quyết đoán và cô cũng không tránh né cái nhìn dò hỏi của Mason. Marilyn Keith nhìn lướt về phía bàn giấy của luật sư và nói:

— Tôi biết là ông đã nhận được lá thư báo cho hay là ông không còn làm việc cho Ted nữa.

Mason xác nhận.

— Ông Mason, tôi lấy làm buồn vì ông đã có quan điểm trái ngược với Boles. Hẳn... con người ấy có cánh tay rất dài và rất khéo léo...

Một lần nữa Mason lại xác nhận.

— Tôi biết tất cả, - cô gái trẻ nói tiếp với một cử chỉ hướng về phía bàn giấy, - vì ông Addison đã đọc cho tôi viết bức thư ấy và bảo tôi đem ra gửi ngay ở bưu điện để kịp tới tay ông vào đầu giờ hôm nay.

— Cô Keith ạ, - Mason nói, - cô làm việc cho công ty Balfour và những việc mới xảy ra đem lại ít nhiều thuận lợi cho Ted Balfour lại đối lập với những lợi ích của các ông chủ cô. Tôi không muốn là...

— Xin thông báo với ông, ông Mason ạ, là tôi không còn làm việc ở công ty Balfour nữa.

— Cái gì đã xảy ra vậy? - Mason hỏi.

— Qua những việc làm của tôi, tôi bị tố cáo là đã không thành thật, đã lợi dụng nghề nghiệp để lấy những tin tức bí mật.

— Cô vui lòng cho tôi biết chính xác hơn. - Mason hỏi và vẻ mặt của ông đã dịu lại. - Cô ngồi xuống đây, mời cô. Tôi đã không sắp xếp thời gian để gặp cô, nhưng tôi rất muốn nghe những điều cô nói với tôi.

— Tôi vừa đến gặp Ted Balfour trong buồng giam.

— Cô đã đi gặp Ted, - Mason kêu lên.

Cô gái xác nhận bằng cái gật đầu.

— Cô đã nói gì với anh ta?

— Tôi đã nói với anh ấy rằng, công ty Balfour không muốn ông đảm nhận việc bào chữa, và từ nay ông Howland sẽ thay ông làm việc ấy. Nhưng tôi cũng đã nói với anh ấy là công ty Balfour sẽ sẵn sàng ném anh cho đàn chó sói để cứu lấy tấm da của họ và rằng nếu anh vẫn kiên quyết yêu cầu ông là luật sư, tôi chắc chắn là ông sẽ bảo đảm biện hộ cho anh một cách trung thực, những lợi ích của anh sẽ được giải quyết một cách tốt nhất.

— Anh ta phản ứng ra sao?

— Anh ấy nói với tôi là anh ấy đặt hoàn toàn dưới sự bảo vệ của ông, nếu anh có một cách nào để trả tiền thù lao cho ông.

— Anh ta nói với cô như vậy à?

— Vâng.

— Thế rồi cô làm gì?

Cô gái vội mở túi xách tay của mình ra.

— Tôi đã viết cho ông một tờ séc là 525 đôla. Đó là tất cả số tiền tôi hiện có. Tôi không biết chắc là khi nào ông sẽ nhận thêm được nữa và tôi cũng biết rằng số tiền này không là bao nhiêu so với tiền thù lao ông vẫn thường nhận...

Mason cầm tấm séc, ngắm nghía nó và nghĩ ngợi.

— Nhưng, - cô nói, - tôi đang thu xếp để tìm chỗ làm mới, ông Mason, mỗi tháng tôi sẽ để lại một tỉ lệ phần trăm nào đấy trong số tiền công của tôi. Tôi xin ký với ông một tờ giấy biên nợ biết ơn và...

— Cô không thể kiếm được việc làm mới nếu công ty Balfour tố cáo cô

đã lợi dụng những tin tức bí mật của họ.

— Tôi không đến nỗi ngốc nghếch mà đi xin việc làm ở đây, - cô trả lời và nước mắt ràn rụa. - Tôi sẽ đi tỉnh khác và không kể lại với ai rằng mình đã làm việc cho công ty Balfour.

— Cô có nghĩ rằng Ted hãy còn muốn tôi cộng tác sau khi Boles đã nói với anh ấy?

— Đó là lý do tại sao tôi đến đây để yêu cầu ông đi gặp Ted ngay lập tức. Ông hãy nói với anh ấy là ông sẽ tiếp tục công việc, nhưng xin ông đừng nói lại là tôi đã đưa cho ông tờ séc... Ôi! Tôi biết rất rõ là số tiền trên thật là ít ỏi, nhưng tôi xin hứa với ông...

Mason cầm tờ séc và xé nó ra làm đôi, rồi làm bốn, ném những mảnh vụn vào sọt giấy loại, rồi đi vòng quanh bàn giấy tới năm hai vai Marilyn Keith.

— Ôi! Cô gái khốn khổ, - ông nói một cách thân ái. - Tôi sẽ đến để nói với Ted rằng tôi luôn luôn ở bên cạnh anh ta. Còn cô, cô hãy giữ lấy số tiền này, cô rất cần để bảo đảm cuộc sống cho tới khi cô tìm được việc làm mới.

Cô gái nhìn thẳng vào ông, hết vẻ cứng cỏi, cô ngã vào vai người luật sư và khóc nức nở.

Trông thấy cảnh ấy, Della Street tế nhị bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 17

Ông Chánh án Caldwell kết thúc lời mở đầu bằng cách nói thêm:

— Cuối cùng thì tòa quyết định không chấp nhận lời phản đối của bên bào chữa, tòa chỉ làm việc này sau khi đã cân nhắc thận trọng vì các bằng chứng rất là nặng nề. Song, sẽ trái với tinh thần luật pháp nếu người ta dùng luật pháp để trốn tránh sự trừng phạt dành cho một tội ác. Nhưng vì còn có nhiều ý kiến khác nhau, vụ án này có thể được đưa ra trước tòa thượng thẩm. Do đó, chúng tôi muốn rằng những lợi ích của bị cáo không bị tổn thương, đây là tại sao tòa quyết định không chấp nhận lời phản đối của bên bào chữa.

Ông Phó Chương lý Roger Farris nói ngắn gọn vài lời, tiếp theo là lần lượt các nhân chứng, bắt đầu là lời khai của bác sĩ pháp y. Ông này nói rằng, sau khi khám nghiệm tử thi, ông đã đi đến kết luận đây là một vụ giết người chứ không phải là một tai nạn chết người do xe hơi gây ra.

Mason tuyên bố là không có câu hỏi gì đặt ra đối với người làm chứng.

Một khẩu súng cỡ nòng 22 được đưa ra, số súng đã được tìm thấy và khẩu súng cũng đã được xác nhận là đã bán cho bị cáo.

Một lần nữa, Mason cũng không đưa ra câu hỏi nào.

Roger Farris mời tiếp một chuyên gia về súng đạn, người này đã xác nhận rằng đầu đạn gây nên cái chết đã được bắn đi từ khẩu súng vừa được công nhận là tang vật.

Đến lúc này Mason vẫn không hỏi câu nào khiến ông Chánh án Caldwell phải chau mày hỏi ông:

— Có phải bên biện hộ quyết định không chấp nhận mọi sự can thiệp vì tòa đã không chấp nhận lời phản đối của họ không? Nếu như vậy thì tòa xin nhắc ông Mason là ông tới đây để thực hiện sự bảo vệ cho bị cáo, và nếu ông không làm công việc ấy, một người biện hộ khác có thể được chỉ định chức vụ.

— Tôi biết rất rõ trường hợp của tòa, thưa ngài, - Mason trả lời. - Nếu tôi không chất vấn những nhân chứng đó thì đó là vì tôi không có câu hỏi nào đặt ra cho họ cả. Nói một cách khác, ý định của tôi là sẽ tham gia tích cực vào việc xét xử.

— Tốt. - Ông Chánh án Caldwell nói nhưng đôi lông mày của ông vẫn còn cau lại tỏ ra ông không thích câu trả lời vừa rồi.

— Thưa ngài, - Roger Farris tiếp lời, - cô Myrtle Anne Haley là nhân chứng trong vụ ngộ sát hiện nay không thể dùng được. Vì không thể gặp trực tiếp được cô ta và biết rằng cả hai bên hiện tại cũng là hai bên của vụ án trước, tôi đề nghị không đọc lời khai của cô Haley.

— Không phản đối chứ? - Ông Caldwell hỏi.

— Không có lời phản đối nào, thưa ngài. - Mason mỉm cười trả lời, - với điều kiện là bên luận tội trước hết nên xác nhận rằng nhân chứng này là không dùng được. Việc bên luận tội đã dùng bản cung khai ở một vụ án khác, chứng minh lời phản đối của chúng tôi nêu ra là vững chắc.

— Nhưng bên trong phiên xử hiện nay cũng là những bên trước kia, - Farris bẻ lại, - nhưng tội ác thì lại khác.

— Thật vậy, điều đó có chiều hướng củng cố cho sự phản đối được nêu lên của bên biện hộ, nhưng tòa đã quyết định, và chúng ta phải theo đúng quyết định ấy.

Farris gọi một thám tử của phòng chương lý khu, người này cho biết rằng Myrtle Anne Haley đã rời khỏi chỗ ở cũ mà không để lại địa chỉ mới, những bạn bè của Haley mà anh có thể hỏi cũng không biết chị ta lúc này ở đâu. Hiện tại chị ta đã bỏ việc ở một chi nhánh công ty Balfour mà không báo trước và cũng không lĩnh số tiền công còn lại.

Lời khai đó chỉ rõ rằng, chắc chắn có một sức ép của gia đình Balfour đã bắt buộc nhân chứng quan trọng này của bên kết tội phải biến mất.

— Chất vấn nhân chứng? - Ông Chánh án Caldwell quay về phía Mason và hỏi.

Mason lắc đầu.

— Không, thưa ngài, tôi không có câu hỏi đặt ra với người làm chứng.

— Trong trường hợp như vậy, tòa cho phép bên luận tội đọc những lời

khai của Myrtle Anne Haley với điều kiện là hai bản giống nhau.

Bản cung khai được một viên lục sự đọc, tiếp theo như một người đang muốn làm nổi bật vai trò của mình, Roger Farris nói bằng một giọng vang vang:

— Mời ông Banner Boles lên để khai báo.

Banner Boles giơ tay thề và cúi đầu theo thủ tục, rồi ngồi thoải mái trên ghế của những người làm chứng.

— Ông có quan hệ như thế nào với bị cáo Théodore Balfour, - Farris hỏi.

— Có, tôi quen anh ta từ mười năm nay.

— Ông làm việc gì vào ngày 19, tháng chín vừa qua?

— Tôi làm việc ở công ty Balfour.

— Ông có nhiệm vụ cụ thể gì vào ngày hôm ấy?

— Ông Guthrie Balfour đi El Paso, rồi từ đấy đi Mêhicô và tôi có nhiệm vụ lo liệu coi sóc cho ông ấy lên xe lửa được an toàn.

— Ông đã theo ông ta lên tận chỗ ngồi trên tàu?

— Vâng.

— Ông ta đi một mình?

— Không, ông ta đi với vợ là bà Dorla Balfour.

— Bà ta đi cùng tàu hỏa với chồng?

— Vâng.

— Ông ta đã đi đâu trước khi ra ga?

— Đến dự một buổi tiệc, một loại gặp gỡ nhỏ để tiễn biệt, tổ chức ở nhà bà Florence Ingle, bà này là bạn của gia đình Balfour.

— Và ông đã làm gì sau khi đã theo ông ta đến tận chỗ ngồi trên xe lửa?

— Tôi đợi tàu chuyển bánh và tôi trở về văn phòng của tôi.

— Văn phòng đặt trong tòa nhà của công ty Balfour?

— Không, tôi chỉ có một văn phòng trong cơ quan của công ty Balfour, văn phòng này ở trong phố, mở cửa 24/24 giờ.

— Vì lý do gì?

— Để người ta có thể tìm gặp tôi khi cần.

— Và người ta có gọi ông trong đêm 19, tháng chín không?

— Không.

— Không? Tôi tưởng... Ồ! Xin lỗi, hẳn là muộn hơn, buổi sáng ngày 20. Người ta đã gọi cho ông vào lúc ấy có phải không?

— Vâng.

— Ai gọi?

— Bị cáo Théodore Balfour.

— Từ đâu?

— Tôi không rõ. Tôi chỉ biết rằng anh ấy gọi tôi đến một bến xe ở góc giữa quốc lộ và phố Highway. Bến xe đã đóng cửa nhưng anh ấy đang ở một trạm điện thoại.

— Vì sao anh ta gọi điện thoại cho ông?

— Để tôi đến gặp anh ấy gấp vì anh đang có nhiều chuyện lo lắng.

— Ông đã làm gì?

— Tôi đã nhảy vào ô tô của tôi và đến gặp anh ấy.

— Mất bao nhiêu thời gian để gặp anh ta?

— Khoảng hai mươi phút đồng hồ, hình như thế.

— Ông có dặn dò gì anh ta qua điện thoại không?

— Tôi đã có nói với anh ấy là nên đợi tôi bên trạm điện thoại.

— Và anh ta đã ở đó khi ông đến?

— Không. Tôi đã đi một lát với chiếc xe...

— Cái ấy không cần thiết. Ông hãy nói cho chúng tôi biết là cuối cùng ông gặp anh ta ở đâu?

— Ở nhà anh ấy.

— Tức là tòa nhà của ông bà Guthrie Balfour?

— Vâng, đó cũng là nhà của anh ấy.

— Với chức năng của ông, ông có chìa khóa để có thể vào nhà các ông chủ của công ty Balfour?

— Tôi có những chìa khóa vạn năng và tôi có thể dùng trong những trường hợp cần thiết.

— Và ông đã dùng một trong các chìa khóa đó để vào nhà của ông Guthrie Balfour?

— Vâng.

— Rồi ông làm gì?

— Trước hết, tôi nhìn vào nhà để xem thử chiếc xe mà bị cáo đã dùng tối hôm ấy có ở đấy không.

— Ông có xem xét chiếc xe ấy không?

— Có, vì sự hốt hoảng của bị cáo qua máy nói đã cho tôi nghĩ rằng có thể...

— Chúng tôi không hỏi ông những điều có thể nghĩ mà chỉ hỏi những việc ông đã làm.

— Tôi đã xem xét chiếc xe.

— Và ông đã nhận thấy những gì?

— Tôi đã nhận thấy là đèn pha bên phải bị vỡ, tai xe bên phải bị bẹp, và có những vết máu trên thanh chắn đằng trước, phía bên phải. Tôi phải giả thiết là máu vì nó giống như thế.

— Tiếp đó thì ông làm gì?

— Tôi đã rời nhà để xe, và với chiếc chìa khóa vạn năng, tôi vào trong nhà từ cửa trước. Rồi tôi lên lầu một, vào căn phòng của bị cáo.

— Ông đã có dịp đến căn buồng ấy?

— Ồ! Vâng, thường đến.

— Rồi ông làm gì nữa?

— Tôi gõ cửa và nói “Banner Boles đây, Ted, mở cửa.”

— Ông có nghe thấy tiếng trả lời không?

— Không.

— Tiếp theo.

— Tôi vào phòng ngủ và tôi thấy bị cáo đang trong tình trạng có thể gọi là “sự ngây ngất do rượu”, mặc quần áo nằm dài trên giường.

— Anh ta có đi giày không?

— Anh ấy có đi giày.

— Lúc ấy là mấy giờ?

— Khoảng 2 giờ sáng. Tôi rời bến ô tô lúc 2 giờ kém 10, tôi ở trong nhà chứa xe khoảng 5 phút để xem xét chiếc xe.

— Khi ông nói chiếc “ô tô” hay chiếc “xe hơi” là ông nói chiếc xe nào vậy?

— Đó là chiếc ô tô mang biển số GMB.665 với những bức ảnh đã chụp

xem nó là tang vật.

— Khi ông ở trong phòng, vào lúc 2 giờ sáng, ông có nói chuyện gì với bị cáo không?

— Có.

— Có mặt ai nữa không?

— Không có ai cả, chỉ có hai người.

— Cái gì xảy ra sau đấy?

— Tôi rất khó khăn trong việc đánh thức Ted. Tôi cởi áo vét tông, áo sơmi, rồi áo lót của anh ấy. Một lát, tôi lấy khăn mặt tẩm nước lạnh áp vào bụng, vào cổ anh ta, rồi tôi để anh ta ngồi trên giường và lấy khăn lạnh áp lên mặt, lên vai anh ta. Nhờ cách chữa đó, anh ấy đã tỉnh lại.

— Anh ta có nhận ra ông không?

— Có. Tôi đã hỏi anh ấy là anh cần gì ở tôi. Anh ấy trả lời là anh ấy đang ở trong một hoàn cảnh tồi tệ, nhưng đã qua được bằng cách giải quyết riêng của mình. Anh ấy giải thích cho tôi là anh ấy đã đánh bạc ở một câu lạc bộ, đã bị thua, và khi anh không còn tiền, người ta đã đề nghị ứng tiền cho anh, và anh tiếp tục chơi. Anh ấy đã nhận tiền nhưng lại tiếp tục thua và rồi hai cú điện thoại bắt buộc anh ấy phải trả những khoản tiền đã vay. Anh ấy còn nhận được một bức thư nặc danh báo trước là sẽ có người đòi nợ thuê đến gặp anh.

— Anh ta có nói với anh rằng điều đó có nghĩa là như thế nào không?

— Có. Anh ấy nói với tôi rằng, người đòi nợ thuê là một người được chủ nợ cử đến để đánh đập những người thiếu nợ. Đó chỉ là một cách cảnh báo trước. Nếu sau đấy vẫn không trả được nợ, anh có thể bị thủ tiêu, mọi người sẽ không bao giờ trông thấy anh nữa.

— Xin ông tiếp tục, - Farris nói và ném một cái nhìn đầy vẻ chiến thắng về phía các quan tòa lúc này đang cúi người về phía trước như nuốt lấy từng lời của Boles. - Bị cáo còn nói gì với ông nữa?

— Anh ấy nói là anh muốn kiếm 20.000 đôla để trả nợ. Anh không dám hỏi ông bác là Addison Balfour, nhưng có thể hỏi ông Guthrie Balfour trước khi ông này đi Mêhicô. Chỉ có điều là anh sẽ phải trả lời nhiều câu hỏi với những tình tiết rắc rối, anh thấy chưa có hoàn cảnh thuận lợi để làm việc đó.

Rồi anh cho tôi biết là cha mẹ anh chết đi đã để lại cho anh một số tiền, nhưng lâu nay anh chỉ hưởng lãi, anh hy vọng sẽ nhận được ở người quản lý tài sản của anh số tiền mà anh cần. Nhưng người quản lý ấy lại đang đi nghỉ hè, do đó anh phải nấn ná để chờ người ấy về.

— Anh ta có nói với ông là anh ta đã thăm dò ý tứ một người nào khác để xin tạm ứng cho anh ta số tiền ấy không?

— Có, một người bạn của cha anh ấy, bà Florence Ingle.

— Người đứng ra tổ chức bữa tiệc tiễn biệt phải không?

— Vâng, chính bà ấy.

— Anh ta có nói với ông là anh ta đã nêu vấn đề kia với bà này vào lúc nào không?

— Có. Chuyện này xảy ra vào đêm hôm ấy. Anh ta đã hỏi vay bà 20.000 đôla, nhưng bà ấy không thể hay không muốn cho anh ta vay.

— Xin tiếp tục.

— Anh ấy đã nói với tôi là anh ấy đã quá chén đến nỗi anh thấy mình hoàn toàn say sau 10 giờ đêm hôm đó. Một người phụ nữ trẻ đã lái xe đưa anh về nhà và để ô tô của anh vào nhà xe.

— Anh ta có nói với ông về tên của người phụ nữ đó không?

— Anh ấy nói là anh ấy không nhận ra người này, nhưng tôi có cảm giác ngược lại. Tôi nghĩ rằng...

— Ông Boles, - Farris mạnh mẽ ngắt lời hẳn ta, - ông đã biết quy tắc của thủ tục tố tụng. Xin ông đừng đưa ra những kết luận cá nhân. Ông chỉ nên nhắc lại những lời ông đã nói với bị cáo và những điều anh ta đã nói với ông.

— Vâng, đồng ý.

— Vậy, bị cáo đã nói gì với ông về người phụ nữ đó?

— Anh ấy nói với tôi rằng người ấy dẫn anh về nhà, giúp anh cởi giày và đưa anh nằm lên giường. Sau khi người đó đi rồi, vì buồn nôn nên anh phải đi vào phòng tắm. Lúc này anh cảm thấy dễ chịu hơn và nhớ rằng người quản lý, người mà anh có thể lấy số tiền anh cần, ông ta là người có tuổi, thường mỗi khi đi nghỉ về vào buổi tối thích dừng lại nghỉ đêm tại một khách sạn vùng ngoại ô. Sự thật là ông này vốn mắt kém, cho rằng không

nên lái xe vào thành phố lúc ban đêm. Ted quyết định dùng ô tô đến khách sạn để xem may ra ông ấy đã về.

— Và thế nào nữa?

— Thế là anh ấy lại đi giày và vào nhà để xe lấy ô tô. Tuy nhiên, vì có những lời đe dọa đối với anh ta và cũng vì quá khuya rồi nên anh lấy một khẩu súng cỡ nòng 22 trong tủ kính mang đi theo.

— Xin ông tiếp tục. Cái gì xảy ra tiếp theo?

— Ted nói với tôi rằng, khi đến nhà để xe, anh bỗng thấy một bóng người nhưng anh cho rằng do mình say rượu nên đã nhìn thấy như vậy chẳng? Nhưng khi anh sắp bước vào trong nhà xe thì một kẻ nào đấy đã đứng đằng sau nắm lấy vai anh và nói “O.K cậu nhỏ. Tôi đến để đòi tiền đây.”

— Được.

— Ted nói với tôi là lúc ấy anh như tê liệt vì sợ hãi, rồi thì kẻ kia liền đâm một quả rất mạnh vào giữa ngực anh khiến anh bật vào tường nhà để xe và nói: “Đây chỉ là hàng mẫu thôi. Bây giờ thì lên xe và cả hai chúng ta sẽ làm một cuộc dạo chơi ngắn. Tôi sẽ dạy cho anh về việc không trả nợ, anh bạn.”

— Sao nữa?

— Ted đã kể với tôi rằng do bản năng hầu như không còn ý thức nữa, anh đã rút súng và bắn vào kẻ ấy. Là một người bắn giỏi, anh đã bắn ngay vào đầu người ấy. Người ấy loạng choạng, ngã vào cửa nhà xe, chưa chết nhưng cũng ngất đi. Hiểu rằng mình đã bất chợt làm một việc gì đấy, Ted nói với tôi rằng anh đã vội kéo người ấy lên ghế trên của xe và lái đi ngay sợ rằng có người nào đó xung quanh đã nghe thấy tiếng súng nổ. Anh ấy đi ra đến quốc lộ, sau rẽ trái, rồi dừng xe chỗ bến xe đã đóng cửa. Ở đây, anh gọi dây nói cho tôi từ trạm điện thoại và yêu cầu tôi cấp tốc đến gặp anh để giúp anh biết phải chạy chữa cho người bị thương ở đâu. Nhưng sau khi bỏ máy trở về chiếc xe, anh nhận ra là nạn nhân đã tắt thở.

— Bị cáo có nói với ông là anh ta đã làm gì sau khi đưa ra nhận xét như vậy không?

— Có, anh ấy nói rằng điều này phải đi đến một công việc là đơn giản

hóa hoàn cảnh. Cơn choáng váng đã giảm, anh đã lấy trong túi áo của người ấy tất cả những giấy tờ cần cước. Rồi thì anh quay ra quốc lộ. Tại đây, anh đặt xác chết trên thanh chắn ngang phía trước của xe, cho xe chạy hết tốc độ trước khi hãm xe một cách bất thành linh. Xác chết rớt xuống đường và xe Ted đã nghiêng nát cái đầu. Anh lại quay xe, cho xe chạy đè lên xác chết nhiều lần. Anh ấy không chỉ muốn làm cho xác chết không được nhận ra mà còn muốn cho người ta không thể thấy vết thương trên đầu của người chết.

— Anh ta nói với ông về vết đạn bắn?

— Vâng. Anh ấy nói với tôi là anh ấy nghĩ rằng đầu đạn đã đi qua sọ và đang nằm ở chỗ nào đó trong nhà để xe.

— Tốt. Xin ông tiếp tục.

— Bị cáo yêu cầu tôi là nên nắm lấy tình hình để giải quyết. Tôi đã trả lời anh ấy rằng, cách khôn ngoan nhất là phải tìm lại xác chết để báo cho cảnh sát biết là mình đã làm như vậy chỉ để tự vệ vì sợ rằng kẻ kia sẽ giết mình. Tôi bảo anh ấy ở nhà để tôi đi tìm xác nạn nhân. Nhưng khi tôi đến nơi Ted dạn, tôi thấy là đã quá muộn, một chiếc xe cảnh sát đã đậu ở đấy. Thế là đáng lẽ phải tới chỗ ấy, tôi đã dừng lại chờ và suy nghĩ.

— Để thảo luận tình huống với các ông chủ của ông?

— Tôi nghĩ gần hơn. Tôi nghĩ làm thế nào để giải quyết tốt hơn.

— Ông nghĩ là ông có thể tiếp xúc ngay với cảnh sát?

— Vâng.

— Nhưng tại sao ông không làm?

— Vì người ta đã trả tiền cho tôi để mọi công việc được giải quyết một cách êm thấm. Vì có người bạn trong ngành cảnh sát, tôi muốn gặp anh ta để hỏi xem công việc nên sắp đặt như thế nào cho đúng quy tắc, không để việc đó vỡ lở dẫn tới việc bắt giữ bị cáo.

— Tốt, và sau đấy?

— Tôi quay về nhà Balfour, ở đấy tôi giúp Ted cởi quần áo và mặc bộ pijama vào người. Khi anh ấy muốn uống nữa, tôi không ngăn cản, nghĩ rằng việc đó giúp anh quên việc vừa xảy ra. Rồi tôi về nhà ngủ mang theo những thứ Ted đã lấy ở nạn nhân của mình.

— Và hôm sau?

— Hôm sau tôi dậy muộn và biết là cảnh sát đã rõ sự việc. Không hiểu do đâu, rằng chiếc xe của Ted đã tham gia vào việc gây tai nạn, rằng người ta đã thẩm vấn Ted, và anh ấy bị tố cáo là đã giết người vô ý.

— Rồi ông làm gì?

— Không làm gì cả. Đến lúc này tôi thấy là không thể làm gì được nữa...

Như một nhà đạo diễn truyền hình biết kết thúc chương trình của mình một cách đúng lúc, Farris nhìn đồng hồ treo tường và nói:

— Thưa ngài, tôi thấy là đã quá trưa rồi.

— Phải, nhưng tòa còn một câu hỏi trước khi nghỉ phiên xử, - ông Chánh án Caldwell trả lời. - Ông Boles, ông đã nói với chúng tôi là ông đã mang những vật mà bị cáo đã lấy nơi túi của nạn nhân, phải không?

— Vâng, thưa ngài.

— Rồi ông làm gì?

— Tôi đã giữ chúng một thời gian.

— Chúng hiện giờ ở đâu?

— Theo tôi biết thì ông Perry Mason đang giữ.

— Sao? - Ông chánh án kêu lên một tiếng và đứng nhồm dậy. - Ông đã đưa các thứ ấy cho ông Perry Mason à.

— Vâng, thưa ngài.

— Ông Perry Mason có giao các thứ ấy cho phòng chưởng lý khu không? - Ông Chánh án Caldwell hỏi Roger Farris.

— Không, thưa ngài.

— Ông giao các vật chứng ấy cho ông Mason vào lúc nào? - Ông Chánh án Caldwell hỏi người làm chứng.

— Tôi, tôi không nhớ chính xác ngày, giờ. Tôi đã đưa cho ông ấy khi có sự thay đổi người biện hộ cho Ted Balfour. Trong lần xử thứ nhất, người biện hộ là ông Mortimer Dean Howland.

— Nhưng ông không nói việc này cho ông Howland?

— Không, thưa ngài.

— Cũng không nói cho ai ngoài ông Mason?

— Vâng, thưa ngài.

— Tòa tạm nghỉ buổi xử cho đến 2 giờ chiều. Ngay lập tức, tôi muốn hội ý với đại diện của cả hai bên. Xin nhắc các quan tòa là không được phát biểu quan điểm về vụ này trước khi tòa hỏi đến. Các quan tòa không được bàn bạc vụ này với người thứ ba, cũng không cho phép người ta bàn bạc trước mặt các quan tòa. Buổi xét xử nghỉ và làm việc lại lúc 2 giờ chiều.

Mason và Farris tiến về phía tòa, nhưng ông Chánh án Caldwell yêu cầu các quan tòa ra khỏi phòng hết rồi mới hỏi:

— Ông Mason, có đúng không?

— Tôi nghi ngờ, thưa ngài.

— Tôi muốn hỏi đến những giấy tờ cùng các vật khác mà ông Boles đã đưa cho ông giữ.

— Thật đúng là có một vài giấy tờ người đã đưa cho tôi.

— Do ông Boles?

— Vâng, thưa ngài.

— Và ông ta có nói với ông là ông ấy đã lấy ở bị cáo hay là được bị cáo đưa cho ông ấy?

— Không, thưa ngài.

— Các giấy tờ ấy hiện nay ở đâu?

— Chúng hiện có ở đây thưa ngài.

Mason lấy từ trong cặp ra một phong bì to, được niêm phong, rồi đưa nó cho ông chánh án. Ông này lập tức mở phong bì ra xem xét những giấy tờ trong ấy.

— Ông Mason, - cuối cùng ông nói, - thật là nghiêm trọng.

— Vâng, thưa ngài.

— Các giấy tờ trong phong bì này là một trong những chứng cứ rất quan trọng đã tìm thấy trong vụ này.

— Chứng cứ của cái gì? - Mason hỏi.

— Trong các lời khai, - ông chánh án nói với giọng khàn khàn, - chứng tỏ câu chuyện của ông Boles đưa ra là đúng.

— Nếu ngài cho phép tôi nhận xét về câu chuyện đó thì tôi thấy nó cũng giống như câu chuyện về một người đã giết một con hoẵng cách xa 300 mét. Người ấy nói rằng con vật từ trên một cây sồi rơi xuống và nếu ai

không tin được câu chuyện đó thì người này có thể chứng minh bằng cách trèo lên cây sồi.

— Ông nghi ngờ lời khai của người làm chứng, là Boles?

— Vâng, thưa ngài.

— Nhưng bây giờ ông không thể chối cãi được rằng những giấy tờ ấy có một tầm quan trọng đặc biệt? Xem này, đây là giấy phép lái xe của Jackson Eagan.

— Tôi chưa thấy sự quan trọng có thể có của những giấy tờ ấy trong vụ này.

— Sao? Người ta đã muốn làm cho xác người ấy trở nên không thể nhận ra được và những giấy tờ này chứng minh người ấy là Jackson Eagan.

— Nhưng ông Jackson Eagan đã chết, - Mason cãi lại, - chết cách đây đã hai năm.

— Do đâu mà ông biết là như vậy? Đây là hợp đồng thuê xe hơi do ông ta ký. Ông cho rằng nó đã mất đi sự quan trọng chẳng?

— Không, thưa ngài.

— Ông cho rằng những giấy tờ này là hợp thành của nhiều bằng chứng quan trọng?

— Vâng, thưa ngài.

— Là luật sư, bốn phận của ông là chuyển những cái ấy cho cơ quan chịu trách nhiệm điều tra. Phá hủy hoặc giấu giếm những chứng cứ của công việc quan trọng không chỉ là một sự phạm tội mà còn là sự thiếu trách nhiệm nghiêm trọng về bốn phận luật sư của ông.

Mason cố chịu đựng cái nhìn của ông chánh án.

— Tôi sẽ trả lời về sự kết tội ấy, thưa ngài, khi nó được nêu ra vào một lúc và ở một nơi thích hợp.

Mặt ông Chánh án Caldwell đỏ lên.

— Ông nói khéo léo rằng, tôi sẽ không đề cập đến vấn đề này.

— Thưa ngài, tôi nói rằng tôi sẽ trả lời sự kết tội ấy ở một nơi và vào một thời gian thích hợp.

— Tôi không biết rằng cái đó có phải là sự chống lại tòa hay không, nhưng chắc chắn là ông đã không làm tròn trách nhiệm.

— Đó là quan điểm của ngài. Tôi xin nhắc lại rằng, tôi đã sẵn sàng để thanh minh cho tôi trước những lời kết tội lúc thấy cần phải làm việc đó. Trong thời gian chờ đợi, tôi xin phép được hỏi ngài, khi một vụ án đang tiến hành và khi nhận xét về sự thiếu trách nhiệm trong bốn phạm nghề nghiệp của luật sư biện hộ, có thể giữ các quan tòa gặp gỡ với bị cáo không?

— Bốn phạm của tòa là không biểu lộ quan điểm của mình về các vấn đề đang cần được chú ý trước khi có sự phán quyết. - Ông Chánh án Caldwell thở dài rồi nói. - Ông Mason, cá nhân tôi, tôi chú ý đến những cái mà bị cáo không chịu nhận sự hướng dẫn do luật sư của mình. Nhưng còn việc ông đã phạm một lỗi nghiêm trọng là giấu giếm những giấy tờ quan trọng với tòa. Boles đã cố gắng sửa chữa lỗi bằng cách cuối cùng là kể tất cả với phòng chương lý khu. Còn ông, rõ ràng là ông đã không làm gì hết.

— Tôi chỉ có việc là cố gắng bảo vệ những quyền lợi của thân chủ tôi và tôi vẫn bảo vệ những quyền lợi đó theo khả năng của mình. Quan điểm về những bốn phạm của người luật sư của ông chắc chắn khác với những quan điểm của tôi. Đó là những cái có thể nói vào lúc này.

— Tôi đang nghĩ về vấn đề ấy và tôi có thể sẽ nghiêm khắc kết luận khi tòa họp tiếp.

CHƯƠNG 18

Perry Mason, Della Street, Marilyn Keith và Paul Drake đang ngồi trong phòng của một khách sạn nhỏ. Ở đây, luật sư thường dùng bữa khi ông có việc ở tòa án.

— Thế nào, - Drake hỏi. - Ông Perry, ông nghĩ sao về những lời cung khai của Boles.

— Tôi cho rằng đó là một sự việc chứng gian dối nhưng khôn khéo một cách quỷ quái mà tôi đã gặp được trong đời nghề nghiệp của mình.

— Tôi đã nói với ông rằng, hắn là một con người rất khôn khéo và rất có thể lực, - Marilyn Keith kêu lên.

— Phải, hắn đã nghiên cứu pháp luật và cũng biết như tôi về những sợi dây của sự chất vấn nhân chứng. Lời nói của hắn nhằm chống lại tôi bằng cách dùng tòa án, nêu ra một câu chuyện có những phụ lục cụ thể với những sự việc có thể sờ mó được.

— Nhưng chẳng phải là chính hắn đã giấu giếm những giấy tờ đó sao?

— Chắc chắn là như vậy rồi phải không? Lỗi, nhưng đã biết thú nhận coi như là đã được tha một nửa, phòng chưởng lý khu nói với hắn là không thể tiếp tục làm như vậy. Cái nghiêm trọng nhất là câu chuyện của hắn khai rất có thể được thừa nhận đến nỗi bản thân tôi gần như tưởng nó là thế.

— Ông có thể làm được điều gì nữa?

— Tôi có một thứ vũ khí, - Mason trả lời, - nó rất mạnh mẽ. Nhưng dùng nó nhiều khi lại rất nguy hiểm và người ta chưa biết lấy nó ở đâu ra.

— Đó là vũ khí gì? - Della Street hỏi.

— Sự thật, - Mason trả lời.

Tất cả yên lặng một lát, Paul Drake hỏi:

— Ông có chất vấn gã Boles không?

— Có chứ, nhưng cái ấy không có lợi ích gì cho chúng ta cả. Bây giờ người ta có thể lấy cái gì để tin chắc? Tờ giấy phép lái xe của Jackson

Eagan chưa chứng minh được điều gì cả. Trên tờ giấy phép đó, dấu ngón tay cái không phải là ngón tay của xác chết.

Mason lấy ra một loạt ảnh mười dấu vân tay.

— Xem này, đây là dấu vân tay của xác chết còn kia là dấu vân tay trong giấy phép lái xe. Anh có thể thấy là chúng không giống nhau.

— Jackson Eagan đã được chôn cất từ lâu, - Paul Drake lưu ý ông, - nhưng không ai đã biết đích xác về căn cước của ông ta. Xác của ông được đưa từ Yucatan tới Mêhicô và đã được người vợ góa của ông ta xác nhận.

— Anh hãy kể lại việc đó một cách chi tiết hơn đi, - Mason gợi ý.

— Eagan là một nhà văn đã đi tham quan nhiều nơi nhằm tìm những đặc điểm của địa phương. Không một ai biết đích xác vì sao ông ta chết. Bị tắt huyết hoặc một bệnh gì thuộc loại ấy, có thể là như vậy. Xác ông ta được một nhóm các nhà khảo cổ phát hiện và báo chính quyền địa phương rồi được mang về Mérida ở Yucatan, người ta dùng điện tín báo cho vợ ông đến. Bà đáp máy bay tới để nhận diện chồng và chứng kiến việc mổ tử thi. Đám ma được tổ chức ở đây, quan tài chôn người chết có gắn chì.

— Có thể giả định là, - Mason suy nghĩ rồi nói, - Eagan muốn có được sự tự do hoàn toàn hay được lĩnh hội một vài khoản tiền bảo hiểm nào đấy. Điều này dẫn tới việc người vợ đã khẳng định xác chết đó là chồng của mình.

— Đúng là có sự khác nhau của các dấu vân tay. - Drake nhận xét. - Nhưng nếu ta so sánh chữ ký thì chúng lại giống nhau.

— Paul, anh đã nhận được bản chụp đơn xin giấy phép lái xe do Guthrie Balfour ký chưa?

— Tôi trông đợi nó từng phút vì tôi hy vọng nội trong sáng nay sẽ nhận được nó. Chấn chấn là nó sẽ tới với chuyến thư thứ hai trong ngày và một trong những người của chúng tôi sẽ mang đến đây.

— Tôi muốn xem nó ngay sau khi anh nhận được.

— Ông có ý định gì đối với phiên tòa chiều nay? - Drake hỏi.

— Anh bạn, nếu cứ như cú vừa qua sẽ trói anh với công việc thôi. Tôi đã dự kiến là họ tìm cách để đùn cho tôi những việc rất khó khăn, nhưng tôi không nghĩ rằng cái đó sẽ khiến mình chấp nhận việc làm chứng gian. Paul,

- Mason nói tiếp, - số chiếc tắc xi mà tôi và Boles cùng đi hôm nọ là 647. Tôi muốn anh tìm hộ người lái xe ấy. Tôi nghi ngờ là điều đó có thể giúp ích gì cho tôi được chẳng hay cuối cùng chỉ là sự mong muốn.

— Tôi sẽ nói với người của mình làm việc ấy ngay thôi.

— Như vậy thì tôi chỉ còn việc quay lại tòa và nghe khiển trách thôi, - Mason nói. - Những cái này đã đến với tôi nhiều lần nhưng chúng không làm tôi rối trí.

— Đúng như vậy. - Della Street gợi ý. - Ông có lợi thế là biết được một số việc đã xảy ra. Chẳng hạn như việc Guthrie Balfour đã giết Eagan. Ông ta đã thú nhận khi gọi dây nói cho Florence Ingle.

— Vậy tại sao ông lại không sử dụng điều ấy? - Marilyn Keith hỏi.

— Không thể được.

— Tại sao vậy?

— Guthrie Balfour đã nói với Florence Ingle rằng cái chết kia là một tai nạn, rằng phát súng được bắn đi trong khi đánh nhau.

— Và ông không thể sử dụng được điều ấy?

— Không thể.

— Tại sao?

— Vì điều ấy chỉ là một sự nghe, nói. Nếu chúng ta có Guthrie Balfour ở đây, chúng ta có thể buộc ông ấy phải đứng ra làm chứng. Chúng ta sẽ gọi Florence Ingle tới để nói ngược lại những điều của người làm chứng trước. Nhưng pháp luật không cho phép nhân chứng chỉ đơn giản nhắc lại những lời người khác đã nói với mình ở máy nói.

— Nhưng họ đã để cho Banner Boles được nhắc lại những cái mà Ted nói với hắn ở máy nói đấy thôi. - Marilyn Keith không vừa lòng phản đối.

— Phải, vì Ted là bị cáo. Người ta có thể nói nhiều chuyện về bị cáo đã nói. Nhưng khó khăn cho chúng ta là Guthrie Balfour không phải là bị cáo trong vụ này.

— Người ta có thể gặp ông ấy được không? - Marilyn hỏi.

— Tôi đã giao cho Paul công việc này, - Mason trả lời. - Nhưng cô đừng quên rằng hiện nay ông Guthrie đang ở tại những vùng đất xa xôi, chưa khai thác. Anh có tin gì mới về việc này không Paul?

Người thám tử lắc đầu.

— Guthrie Balfour, - anh nói, - đã ở Chihuahua một thời gian. Nhưng sau khi đã gọi dây nói và cử vợ đến gặp chúng ta, ông ấy đã đi sâu vào vùng Tarahumare. Theo tôi, ông ấy đã xử sự rất hay, đi theo một đoàn khảo cổ, nhưng việc này cũng có thể khiến người ta hiểu là ông đã trốn tránh. Tôi cho rằng Guthrie Balfour không có ý định quay trở về trước khi vụ án kết thúc. Chắc chắn là ông ấy không hiểu về những biến cố đã xảy ra mà vẫn tiếp tục nghĩ rằng cháu ông ta đơn giản đã bị xử về tội giết người một cách vô ý, mà tội này chỉ có thể bị phạt tiền hoặc bị kết tội nhưng cho hưởng án treo.

CHƯƠNG 19

Khi phiên tòa nhóm họp lại, Roger Farris nói:

— Tôi không có câu nào đối với nhân chứng nữa, ông có thể chất vấn ông ấy. - Ông ta nói thêm với Mason.

— Ông Boles, - Mason lên tiếng. - Ông có nhớ là ông đã gọi đây nói đến văn phòng của tôi hay không, trong thời gian gần đây thôi?

— Vâng, có. Đúng là như vậy. - Boles trả lời với giọng dễ mến.

— Ông đến văn phòng của tôi để bày tỏ là ông muốn có cuộc thảo luận với tôi.

— Vâng.

— Tôi đã mời ông tới văn phòng, và ông cho rằng ông không muốn chúng ta cùng làm việc ở đây.

— Đúng như vậy, vâng.

— Chúng ta cùng đi ra phố và cuộc gặp mặt diễn ra trên một chiếc tắc xi?

— Vâng.

— Ông nhớ rõ chuyện ấy chứ?

— Chắc chắn! Tôi không chỉ nhớ rõ mà còn đề phòng bằng cách ghi số xe của chiếc tắc xi đó, để người lái xe có thể đến xác nhận lời khai của tôi trong trường hợp ông chất vấn và có khả năng làm tôi lúng túng hoặc chối cãi việc tôi đã đưa cho ông những tờ giấy nọ.

— Ông đã đưa các thứ ấy cho tôi trong lúc chúng ta đang ở trong tắc xi?

— Vâng, rõ ràng là như vậy.

— Và ông đã kể lại toàn bộ câu chuyện khi đưa các thứ ấy cho tôi?

— Đó cũng là những chuyện mà tôi đã trình bày khi cung khai vào sáng hôm nay.

— Ông không nói với tôi rằng Guthrie Balfour đã thú nhận với ông là ông ta đã bắn và người chết là một người nào đấy trong khách sạn “Nghĩ

ngơ tốt” chứ?

Boles nhìn Mason với một vẻ quá đổi kinh ngạc.

— Ông nghĩ rằng tôi đã nói như vậy?

— Ông không nói chứ?

— Trời! Không! - Boles kêu lên. - Xin đừng có lối bịch như thế, ông Mason. Tại sao, nhân danh chúa trời, tôi lại có thể nói một chuyện như vậy được. Hãy xem, ông Guthrie Balfour đã đi đến Mêhicô vào lúc ấy. Tôi đã đưa ông ta tới ga xe lửa.

— Còn máy bay của công ty Balfour thì sao? Người ta có thể dùng máy bay để đuổi kịp xe lửa ở Phoénix chẳng?

— Ở Phoénix hay ở Tucsen, phải... nhưng đây là vào thời gian trước. Một trong những người làm việc của công ty đã mượn máy bay vì có công việc khẩn cấp, rồi để nó ở đây để đi tiếp theo con đường vận chuyển hàng hóa về phía tây. Tôi không nhớ chính xác những chi tiết, nhưng nếu ông cần, tôi có thể xem lại sổ sách của công ty, ông Mason. Tôi chắc chắn là sẽ khẳng định những lời mình nói.

— Tôi cũng không nghi ngờ gì về điều đó, - Mason nói giọng khô khan.

Yên lặng chừng một lát, rồi người luật sư lại hỏi:

— Ông có đến khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” trong đêm 19, rạng ngày 20, tháng chín không?

Boles lắc đầu.

— Cũng xin đừng nói những chuyện nhảm nhí như vậy! Không một ai biết được chiếc xe hơi bị bỏ trước khách sạn ấy cho đến khi, tôi nghĩ như thế, cảnh sát tìm thấy dấu vết của nó nhờ vào chiếc chìa khóa xe. Nhưng đó là phần việc của những người điều tra mà ông phải hỏi để có những tin tức về điểm này.

— Ông trông thấy Guthrie Balfour lần cuối là vào lúc nào?

— Khi chiếc xe lửa rời khỏi ga Arcade.

— Sau đó ông không gặp ông ta lần nào nữa?

— Không.

— Cả tin tức của ông ta?

— Có. Ông ta đã gọi điện cho tôi.

— Lúc nào vậy?

— Tôi cho rằng đó là ngày Ted Balfour bị xét xử về vụ xe hơi gây tai nạn. Tôi nghĩ như thế nhưng không chắc chắn lắm. Ông Guthrie Balfour đến thành phố để mua sắm và nhận thư từ, khi biết được tin cháu ông bị bắt giữ, ông gọi đây nói cho tôi báo tin là ông ấy sẽ gọi điện thoại cho ông. Và vợ ông ấy, bà Dorla sẽ đáp máy bay về để gặp ông.

Người làm chứng trả lời thật tự nhiên, đến nỗi người ta tưởng hẳn là thật thà.

— Ông nhận ra tiếng của Guthrie Balfour chứ?

— Chắc chắn là như vậy.

— Việc chất vấn sẽ được tiếp tục vào lúc khác, - Mason tuyên bố. - Tôi có thể gọi lại nhân chứng này.

— Chúng tôi ghi nhớ điều ấy, - ông Chánh án Caldwell nói. - Người làm chứng tiếp theo?

— Bà Florence Ingle, - Roger Farris báo tin.

Florence Ingle sau khi đã thề theo thủ tục thì nghe tiếng Roger Farris hỏi:

— Bà đã được biết là bà phải khai báo như là nhân chứng của bị cáo, phải không?

— Vâng.

— Bà có trông thấy bị cáo vào đêm 19, tháng chín vừa qua không?

— Có. - Người làm chứng trả lời với giọng yếu ớt.

— Anh ta ở trong tình trạng như thế nào?

— Vào lúc nào ạ?

— Vào lúc cuối cùng của đêm hôm ấy.

— Ồ, vào lúc đó, tôi thấy anh ấy đã uống rượu.

— Anh ta có nói với bà là anh ta đang mắc nợ do đánh bạc bị thua không?

— Có... thực ra anh ấy nói vào lúc sớm hơn.

— Lúc ấy có những ai?

— Ồ, có rất nhiều người đang ở trong nhà, nhưng họ không để ý nghe khi chúng tôi nói chuyện.

— Như vậy cuộc nói chuyện ấy chỉ là giữa hai người?

— Vâng, anh ấy hỏi tôi cho anh vay 20.000 đô là để trả món nợ do đánh bạc vì người ta đe dọa là sẽ gửi đến chỗ anh một tên “đòi nợ thuê” nếu anh không trả ngay lập tức.

— Anh ta có giải thích cho bà là anh ta đã hiểu về “người đòi nợ thuê” theo một nghĩa nào không?

— Vâng, đó là một người đi đánh nhau hay đại loại là như thế.

— Và anh ta có nói với bà là anh ta dự định sẽ làm gì nếu người đòi nợ thuê đó tới đánh mình?

— Anh ấy tuyên bố là sẽ không để cho hắn làm như vậy, anh ấy sẽ tự vệ.

— Anh ta có nói là sẽ tự vệ bằng cách nào không?

— Anh ấy nói với tôi là luôn thủ sẵn khẩu súng.

— Bên biện hộ được chất vấn nhân chứng, - Farris nói.

— Ngày hôm ấy bà có cuộc nói chuyện với Guthrie Balfour, chú của bị cáo không? - Luật sư Mason hỏi.

— Phản đối! - Farris nói lớn. - Cái đó không liên quan tới vụ đang xét xử, và như vậy không phải là chất vấn nhân chứng.

— Thưa ngài, tôi muốn nhân chứng trả lời câu hỏi vừa nêu, - Mason bướng bỉnh, - vì tôi muốn nó sẽ hợp thành một tổng thể bao gồm cả những cái sau này.

— Không! - Farris phản đối. - Chúng ta sẽ đi đến đâu nếu bất cứ ai ngồi trên ghế nhân chứng cũng được nói những chuyện có quan hệ với người thứ ba mà những người này thì lại chưa tuyên thệ.

— Điều đó là đúng, ông Mason, - ông Chánh án Caldwell lên tiếng. - Tòa muốn tỏ ra là không thiên vị bên nào, nhưng thực ra ông không nên đưa vào việc chất vấn nhân chứng về cuộc nói chuyện mà người ấy đã tiến hành với một người không ở trong vụ tranh chấp. Tòa chỉ cho phép ông đặt những câu hỏi có liên quan đến cuộc nói chuyện mà nhân chứng đã cung khai. Lời phản đối có giá trị.

— Không có những câu hỏi khác, - Mason tuyên bố.

— Nhân chứng tiếp theo là bà Guthrie Balfour, - Farris nói.

Khi ở Dorla lên ghế của những người làm chứng thì Paul Drake đi đến

gần Mason đưa cho ông mảnh giấy và thì thầm.

— Đây là bản chụp đơn xin giấy phép lái xe do Guthrie Balfour làm.

Mason ngẩng đầu tỏ vẻ tán thành, mở tờ giấy ra, nhìn vào đấy một lúc, rồi nhìn lần nữa và gấp tờ giấy lại.

Dorla Balfour đang cố tạo cho các vị quan tòa một ấn tượng mạnh về mình. Về người thanh nhã, đôi mắt to và chăm chú, rõ ràng là ả đang muốn thu hút cảm tình nơi các vị này, cũng như muốn tỏ ra cho mọi người nhận thấy sức sống tự nhiên của mình, ngay cả trong lúc phải tỏ ra nghiêm trang. ả tuyên thệ theo thủ tục, rồi ngồi xuống ghế nhân chứng, quay nhìn Farris và các quan tòa trước khi khiêm tốn cụp mắt xuống.

Lúc này, hình như có một sự đồng cảm trong phòng xử án, và ông Hamilton Burger, trưởng phòng chương lý khu lại ngồi vào ghế tham dự phiên tòa. Chỉ nhìn dáng điệu thỏa mãn của ông này cũng đủ đoán ra chiều hướng thất bại của Perry Mason và sự kêu cứu của luật sư.

Dorla chắc chắn là người làm chứng cuối cùng và sau ả thì Perry Mason phải đi đến một quyết định đã được biết trước là kết tội hay không kết tội bị cáo.

Nếu gọi Ted Balfour ra để cung khai và những sự việc liên hệ trùng hợp với những lời khai của Boles thì anh có thể may mắn thuyết phục tòa rằng mình ở trong tình trạng phải tự vệ chính đáng. Nhưng nếu như vậy thì cá nhân Mason có nguy cơ bị khiển trách là đã giấu giếm các giấy tờ mà Boles đã đưa cho ông. Nếu câu chuyện bị cáo kể ra khác với câu chuyện của Boles khai thì không có lấy một phần trăm may mắn là tòa tin được.

Tìm cách để làm nổi bật mình trước cấp trên, Farris hỏi nhân chứng:

— Bà Balfour, bà hẳn nhớ buổi tối 19, tháng 9 vừa qua chứ?

— Ồ! Có, rất nhớ.

— Tối hôm ấy bà có nói chuyện với bị cáo không?

— Thưa có.

— Ở đâu?

— Trong bữa tiệc do bà Florence Ingle tổ chức vì danh dự của chồng tôi.

— Đó là một bữa tiệc tiễn biệt hay cái gì tương tự như thế?

— Vâng, và chồng tôi lên xe lửa đi ngay trong ngày hôm ấy.

— Và bà cũng đi theo ông nhà?

— Vâng, thoát tiên tôi phải đi theo ông ấy đến ga Pasadena Alhambra, nhưng vào phút cuối ông ấy lại yêu cầu tôi cùng đi với ông trong chuyến này.

— Tốt, điều này không quan trọng lắm, - Farris nói, - tôi muốn biết là ở đâu và vào lúc nào có cuộc nói chuyện kia và có những ai tham gia?

— Cuộc nói chuyện giữa tôi và bị cáo?

— Phải.

— Có những người khác trong phòng, nhưng chúng tôi nói chuyện ở một góc, cách xa mọi người.

— Và anh ta đã nói với bà những gì?

— Anh ấy nói với tôi là hiện mình bị mắc nợ do đánh bạc bị thua và phải trả gấp món nợ ấy vì sẽ gặp một sự nguy hiểm nếu anh không trả. Anh đã nhận được những lời đe dọa về vấn đề này.

— Anh ta có hỏi vay bà số tiền ấy không?

— Đúng vậy, anh ấy đã yêu cầu tôi, trong khi ra tàu, có thể giúp anh ấy bằng cách hỏi chồng tôi để Guthrie cho anh ta vay 20.000 đôla mà anh ta rất cần.

— Ông có thể tiến hành chất vấn, - Farris cúi đầu nhẹ nhàng về phía Mason và nói.

— Và bà có giúp anh ấy hỏi với chồng bà không? - Mason hỏi.

— Sau này thì có.

— Sau này là vào lúc nào?

— Thế này ạ, tôi phải rời tàu ở Pasadena Alhambra, nhưng đến phút cuối thì Guthrie đã yêu cầu tôi cũng đi theo. Anh ấy là người giàu tình cảm và muốn tôi luôn ở bên cạnh.

— Và bà đã làm y lời?

— Phản đối. Cái đó không ở trong khuôn khổ của sự chất vấn nhân chứng vì nó không liên quan đến cuộc nói chuyện mà nhân chứng đang cung khai. Hơn nữa, tất cả mọi việc suy đoán về cuộc nói chuyện của nhân chứng với chồng mình chỉ là sự nghe-nói.

— Phản đối có giá trị, - ông Chánh án Caldwell tuyên bố.

— Bà có xuống tàu khi tới Pasadena Alhambra không? - Mason hỏi.

— Phản đối. Cái đó cũng không ở trong khuôn khổ của sự chất vấn.

— Bây giờ tôi cho phép đặt câu hỏi đó vì tôi muốn tạo mọi sự dễ dàng cho bên biện hộ để tiến hành sự chất vấn một cách tỉ mỉ. Cái mà nhân chứng đã nói với chồng mình là một chuyện, nhưng những hành động đều có thể đề cập trong khi chất vấn. - Ông chánh án giải thích và tiếp. - Nhân chứng hãy trả lời câu hỏi. Bà có xuống tàu khi đến Pasadena Alhambra không?

— Chắc chắn là không. - Dorla trả lời.

— Đêm hôm ấy bà có tới khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” không?

—Ồ! Thưa ngài, - Roger Farris phản đối. - Điều này chứng tỏ rõ ràng là bên biện hộ chỉ muốn làm rối loạn sự kiện bằng cách đặt ra những câu hỏi không liên quan gì đến những lời khai của người làm chứng.

— Nhân chứng đã tuyên bố là cùng đi với chồng, - ông Chánh án Caldwell nhận xét, - và vì muốn cho bên biện hộ một phạm vi tối đa, tôi cho phép nhân chứng trả lời câu hỏi đó. Đêm hôm ấy, bà có đến khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” không?

— Chắc chắn là không. - Dorla tỏ ra phật ý. - Và ông không có quyền đặt ra cho tôi câu hỏi như thế, ông Mason, vì ông biết rõ là tôi đã không làm những việc tương tự.

— Bà có nhớ rằng chồng bà đã gọi đây nói cho tôi ở Chihuahua?

— Có.

— Bà ở cạnh ông ta trong lúc ấy chứ?

— Vâng.

— Đó là lúc bà đã tới Chihuahua?

— Vâng.

— Đó là lúc tòa đang xét xử và bị cáo bị kết tội là giết người vô ý.

— Ngày hôm sau của phiên tòa, hoặc sớm hơn... Không, cùng ngày ấy, nhưng sau khi tòa đã kết luận.

— Bà từ Chihuahua về bằng máy bay?

— Có nghĩa là tôi đã đi máy bay từ Chihuahua đến El Paso và từ đây tôi đáp máy bay về đây.

— Bà đến gặp tôi vào sáng ngày hôm sau?

— Vâng.

— Và bà đi cùng với chồng bà khi ông ta gọi điện thoại cho tôi?

— Ồ! Thưa ngài, việc đó lại bắt đầu, - Farris bất bình. - Bao giờ cũng vậy, khi người ta tỏ vẻ dễ dãi cho bên bào chữa! Tôi không biết rõ là đối phương của tôi muốn chứng minh cái gì. Tôi chỉ biết là họ đã vượt quá những giới hạn của sự chất vấn, và hậu quả là tôi phản đối câu hỏi này.

— Tôi cũng nghĩ như vậy, - ông Chánh án Caldwell nói. - Đúng là câu hỏi đã đi hơi xa, nhưng tôi cho phép được nêu ra vì nó có thể chứng tỏ là nhân chứng vô tư không đứng về phe nào. Bà có thể trả lời, bà Balfour, bà có ở với chồng bà khi ông nhà gọi điện thoại cho ông Mason không?

— Có, thưa ngài, tôi có ở với chồng tôi vào lúc ấy.

— Và, - Mason tiếp, - và cũng ở với ông ta khi ông ấy gọi điện cho ông Banner Boles vào lúc sau đấy?

— Tôi không phản đối câu hỏi này, Farris tuyên bố, - miễn nó không phải là điểm xuất phát cho một loạt câu hỏi khác không có quan hệ gì với sự chất vấn nhân chứng.

— Đó cũng là lập trường của tòa, - ông Chánh án Caldwell xác nhận. - Bà Balfour, bà hãy trả lời câu hỏi. Bà có ở cùng chồng bà khi ông ấy gọi điện thoại cho ông Banner không?

— Có, thưa ngài.

— Như vậy, - Mason đứng lên và nói. - Bà Balfour, bà có thể làm ơn quay về phía các quan tòa và giải thích cho các vị đó rõ, làm thế nào mà bà lại có thể đi trên xe lửa tới El Paso cùng với một xác chết và cùng với một xác chết gọi đây nói cho ông Banner Boles?

— Ông muốn nói chuyện quý quái gì vậy? - Nhân chứng lấp bắp nói trước cả ông Roger Farris đang rất đổi kinh hoàng và chưa kịp có thời gian để nói lên lời phản đối.

— Đơn giản là thế này, - Mason trả lời bằng cách mở tờ giấy đang cầm ở trên tay. - Dấu vân tay của ngón cái bên tay phải của chồng bà, thể hiện ở lá đơn xin phép cấp bằng lái xe, giống hệt dấu vân tay của ngón cái bên phải của người bị giết bằng một viên đạn vào đầu, của người được xem là nạn

nhân vụ xe cán. Chi tiết ấy chứng tỏ nạn nhân là chồng bà. Bà có thể giải thích cho chúng tôi, làm thế nào mà bà lại cùng đi với người chết trong suốt chuyến đi?

— Không thể như vậy được, - Dorla Balfour kêu lên một cách kiên quyết. - Tôi đã ở với chồng tôi, tôi...

— Cho tôi xem dấu vân tay ấy, - ông Chánh án Caldwell nói bằng một giọng kiêu hãnh.

Mason đưa cho ông chánh án bản sao.

— Xin đưa cho tôi tang chứng có dấu vân tay của nạn nhân, - ông chánh án nói rồi so sánh hai dấu vân tay một lúc lâu. - Bên luận tội có muốn xem xét hai dấu vân tay này không? - Cuối cùng thì ông hỏi.

— Không, thưa ngài, - ông trưởng phòng chương lý khu là Hamilton Burger mỉm cười nói xen ngang. - Chúng tôi rất quen thuộc với những trò lắt léo của ông Mason, mong muốn chúng tôi có ấn tượng với chúng.

— Tôi cho rằng bây giờ các ông sẽ có ấn tượng với hai cái này, - ông chánh án bắt bẻ, - vì hai dấu tay ấy đều tuyệt đối giống nhau.

— Như vậy những tang chứng ấy có thể là gian lận, - Hamilton Burger khẳng định.

— Nếu tòa thấy cần, - Mason nói, - tôi có thể làm ông thấy rõ đôi điều. Trong tay tôi hiện nay có bản chụp một trang trong cuốn sổ của khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Rõ ràng là chữ ký của Jackson Eagan ở đây giống với chữ ký trong giấy phép lái xe đã cấp cho Jackson Eagan. Tuy nhiên, tôi muốn một chuyên gia xem xét về chữ viết để so sánh chữ ký ấy với chữ viết của Banner Boles. Tôi cho rằng, thưa ngài, tôi bắt đầu hiểu cái gì đã xảy ra vào đêm 19, tháng chín vừa qua.

— Khoan! Khoan! - Hamilton Burger kêu lên. - Tôi phản đối lời tuyên bố vừa rồi của bên bào chữa. Tôi phản đối việc tòa đã để cho ông Mason nói như vậy trước mặt các quan tòa. Tôi yêu cầu tòa nhắc lại các quan tòa không nên tin vào những điều ấy.

Ông Chánh án Caldwell quay về phía các quan tòa, tỏ ra ngạc nhiên.

— Tòa không để mình bị ảnh hưởng một trong các nhận xét nào được bên này hoặc bên kia đưa ra. Phiên tòa sẽ tạm nghỉ trong một tiếng đồng hồ

để tòa án có thể xem xét một số vấn đề. Tôi muốn một chuyên gia nghiên cứu về dấu vân tay ngón tay cái bên phải của Guthrie Balfour và dấu vân tay ngón tay cái bên phải của nạn nhân trong vụ này. Phiên tòa nghỉ và họp lại sau một tiếng đồng hồ.

Ông chánh án chấm dứt lời tuyên bố bằng cách gõ một nhát búa và nói thêm:

— Các luật sư của hai bên theo tôi.

CHƯƠNG 20

Trong phòng làm việc của ông Chánh án Caldwell, Chương lý khu Hamilton tuyên bố một cách giận dữ:

— Điều mà tôi muốn biết trước hết so với tất cả những điều khác là tại sao ông Perry Mason lại giấu giếm các tang vật?

— Theo tôi, cái mà tôi quan tâm, - ông Chánh án Caldwell nói một cách nghiêm khắc, - đó là ý kiến của ông Mason cho là bắt đầu thấy được những cái gì xảy ra trong vụ này.

— Với tất cả mọi sự kính trọng đối với ngài, - Hamilton Burger khẳng khái nói, - ông Mason trước hết phải tự biện hộ cho mình. Tôi không nghĩ là ông ấy có thể đưa ra những giải thích hữu hiệu cho chúng ta cũng như ông đã tạo cho mình những nghi ngờ.

— Cũng như những tình cảm ông dành cho tôi, tôi tự cho mình được nhắc ông, ông chương lý khu ạ. - Ông chánh án đáp. - Nếu đây là một vụ giết người trực tiếp, ông Mason có thể có biện pháp lý giải cái gốc gác đáng ngạc nhiên của hai dấu vân tay, tôi muốn ông trình bày ngay bây giờ.

Mason mỉm cười trước sự thất bại của ông chương lý và nói:

— Tôi cho rằng đó là điều đơn giản, thưa ngài. Chiếc xe hơi cho thuê đậu ở khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” đã được Jackson Eagan thuê, bất chấp việc Jackson Eagan đã chết cách đây hai năm. Thực ra, chiếc xe ấy đã được Banner Boles thuê. Chắc chắn là Boles đã ở Mêhicô khi người ta tìm thấy xác của Jackson Eagan. Hắn ta đã lấy giấy tờ của người chết và thấy rằng những đặc điểm về nhân dạng ghi trong giấy phép lái xe của người chết giống với những đặc điểm của hắn. Biết rằng những giấy tờ đó không còn có ích gì cho Jackson Eagan, hắn bèn giữ lấy để sau này dùng vào một việc gì hoặc là lúc hắn không muốn ai biết tên mình nữa, hắn sẽ đổi tên thành Jackson Eagan với giấy phép lái xe làm chỗ dựa. Tôi có thể chứng minh được rằng, Guthrie Balfour đã rời tàu hỏa để theo dõi vợ mình, nếu tôi được

phép làm cho mọi người biết cuộc nói chuyện giữa ông ta với bà Florence Ingle. Điều này đối với tôi không thể thực hiện được trong phiên tòa, nhưng bây giờ thì tôi có thể nói với ngài là sự việc diễn ra như thế nào. Dorla Balfour có mối quan hệ với Banner Boles.

— Như vậy đấy, - Hamilton Burger kêu lên với một cái nhún vai đầy ý nghĩa.

Ông Chánh án Caldwell cau mày.

— Hãy để ông Mason nói cho hết, đến lượt ngài, ngài sẽ nói, ông chường lý khu ạ.

— Bà Florencer Ingle đã có cuộc điện thoại với ông Guthrie Balfour, - Mason nói tiếp. - Ông này sẵn sàng ly dị với Dorla, nhưng ông phải tìm ra chứng cứ để chống lại mục đích là để khỏi phải trả cho ả một khoản trợ cấp sinh hoạt khá cao. Dorla Balfour đã rời xe lửa ở ga Pasadena Alhambra như đã định trước, và chồng ả cũng xuống ga ấy, nhưng đi ngược lại như ông ta đã dự kiến thực hiện. Một chiếc xe hơi do ông ta thuê vào lúc ban ngày đã đợi ở trước cửa ga. Ông ta leo lên xe và đi theo vợ đến khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Ở đây, ả Dorla đã gặp lại Boles trong một phòng của khách sạn. Phòng kế bên chưa có người thuê, Guthrie Balfour đã thuê phòng này, và với một chiếc micro hết sức nhạy, ông ta gắn vào bức tường ngăn cách hai căn phòng. Ông ta đã có thể ghi lại tất cả những gì xảy ra ở phòng bên vào máy ghi âm. Rồi thì Dorla trở về nhà mình trong một thời gian, với ý định sẽ quay lại khách sạn với tình nhân vào lúc đêm khuya.

Sau khi Dorla đi, Guthrie muốn rằng sẽ không còn chút nghi hoặc nào nữa khi ly dị nên quyết định chơi trò người chồng bị cầm sừng và buộc kẻ kia ký vào một bản thú nhận. Vì sự nhạy cảm của micro, các tiếng nói bị khác giọng đi một ít, và chẳng cũng không biết rõ giọng nói của Boles, nên ông ta không biết được ai là người tình của vợ mình. Gian phòng kia chỉ có một ngọn đèn nơi đầu giường soi sáng, Boles đang đợi Dorla trở lại, bất chợt thấy một người bước vào. Người này không chỉ là chồng của tình nhân mà còn là một trong những ông chủ của hãn nữa.

Nhận thấy gian phòng tối mò nên Guthrie chưa nhận ra hãn là ai. Hãn có ý định ngăn cản và làm quáng mắt ông ta bằng cách chiếu vào mắt ông một

luồng ánh sáng mạnh từ chiếc đèn điện bấm cầm tay. Lợi dụng lúc Balfour như bị mù, hắn liền ném vào ông một chiếc ghế và muốn đánh ông ngất đi để cuối cùng hắn có khả năng chạy trốn trước khi bị nhận điện. Nhưng Guthrie đã rút súng, và trong khi đánh nhau, súng đã nổ. Banner Boles lúc này đã thể hiện rõ sự khôn ngoan của mình, liền ngã sấp xuống giả vờ như đã chết vì trúng đạn. Hoảng sợ, Guthrie Balfour vội chạy trốn, nhảy vào chiếc xe hơi đã thuê chạy trở về nhà. Bằng mọi giá, ông muốn tránh sự tai tiếng, nhưng tự hỏi là phải làm gì vào lúc này. Ông ta nghĩ rằng vì không ai biết mình đã rời khỏi xe lửa, ngoài con người đã bị ông bắn chết đang nằm trong một phòng của khách sạn “Nghỉ ngơi tốt”. Một lát sau, Banner Boles đứng lên, chạy đến trạm điện thoại của khách sạn, gọi dây nói cho Dorla Balfour báo cho ả biết chuyện gì vừa xảy ra.

— Ông chắc chắn như thế à? - Ông Chánh án Caldwell hỏi.

— Tôi tiến hành một hoặc hai sự suy đoán từ những sự việc tôi đã biết.

— Từ những quả bóng bằng thủy tinh! - Hamilton chế giễu.

— Guthrie Balfour định mượn máy bay của công ty để đến Phoenix, và ở đây ông sẽ bắt kịp chuyến xe lửa của mình, - Mason tiếp tục. - Nhưng ông lại không muốn thú nhận là mình đã xuống xe lửa. Ông ta gọi điện cho bà Florence Ingle để nhờ bà này đi Phoenix bằng máy bay nhằm mang chiếc máy bay của công ty về. Ông chỉ có thể nhờ Florence Ingle, vì đây là người mà ông có thể hoàn toàn tin cậy. Nhưng Guthrie cũng không biết là vợ mình cũng đang ở trong nhà và ả thì đã biết tình hình do Boles báo tin. Dorla đã tránh mặt ông khi ông về nhà, nhưng khi thấy ông ta gọi dây nói thì ả lại gần xem ông nói gì, không nghi ngờ rằng điều ấy rất quan trọng đối với ả. ả đang tìm cách để thoát khỏi cơn bão rồi mà ả đang mắc vào.

ả đợi chồng đặt máy, bèn chạy về phía ông và nói với giọng ngạc nhiên “Guthrie! Tôi tưởng anh đang ở trên xe lửa, có chuyện gì xảy ra vậy?” Chắc chắn là Guthrie đã đặt khẩu súng của Ted bên cạnh máy điện thoại. Dorla vẫn tiếp tục thủ vai người vợ âu yếm tỏ vẻ ngạc nhiên, ả cầm lấy khẩu súng và chắc chắn đã nói: “Ồ! Tại sao khẩu súng lại ở đây?”, rồi bất thành linh ả bắn một phát vào đầu chồng.

Tiếp theo, ả gọi dây nói cho Boles ở chỗ hắn đã hẹn ả và yêu cầu hắn

đến ngay. Vậy là hắn nhảy vào chiếc xe tắc xi và đến gặp Dorla. Hắn ta điều khiển mọi công việc, cố ý làm cho xác chết không thể nhận ra được là ai cả bằng cách tạo dựng một tai nạn do người lái xe gây nên. Chúng thu xếp với một sự thận trọng nhằm làm sao cho Ted bị tố cáo là đã gây ra vụ tai nạn này. Chúng biết rõ là, nếu mọi việc không thành công thì chúng vẫn có thể buộc Florence Ingle kết luận rằng Guthrie là kẻ giết người và đang chạy trốn.

Boles bỏ lại chiếc xe mà hắn đã thuê dưới cái tên Jackson Eagan mà hắn đã thuê nơi trước khách sạn. Hắn hi vọng là xác chết sẽ không được nhận ra căn cước, nhưng nếu có một sự trắc trở nào đấy xảy ra thì chỉ cần một cú phôn vô danh báo cho cảnh sát để Jackson Eagan bước vào vở kịch. Boles đã tạo ra nhiều dấu vết giả dự phòng để đối phó với những việc chưa dự kiến hết. Sau đấy, tất cả trở nên đơn giản. Banner Boles quay trở lại bữa tiệc ở nhà bà Florence và tìm cách cho một liều thuốc mê vào cốc rượu của Ted, mạnh đến mức khiến anh này nhanh chóng bị mê man chẳng biết mình đã làm những gì. Ý định của Boles vào lúc này là dùng chàng trẻ tuổi đang nửa tỉnh nửa mê này với chiếc xe hơi, nhưng Marilyn Keith đã kịp thấy tình trạng sức khỏe của Ted, nên quyết định đưa anh về nhà và đặt anh ta nằm lên giường.

Khi cô gái đi về nhà, hai tên đồng lõa bèn lấy chiếc xe của Ted lái lúc chiều, dùng để cán nát nhiều lượt xác của Balfour, đập vỡ đèn pha ô tô và lưu lại một vài dấu vết đủ để cảnh sát có thể điều tra. Chúng gọi đây nói cho cảnh sát một cách vô danh để đặt họ vào đích là chiếc xe và thu xếp một “nhân chứng” là Myrtle Anne Haley nhằm buộc việc gây ra tai nạn vào Ted.

Rút cuộc, chúng chỉ còn việc là lên máy bay của công ty để đi Phoenix nhằm bắt kịp chuyến xe lửa. Chúng dùng tấm vé lấy được ở xác Balfour, còn Dorla thì trả tiền cho người kiểm soát vé, bằng cách kể rằng ả đã quyết định đi tiếp vào phút cuối cùng. Nhờ vào việc nghe được cuộc nói chuyện bằng điện thoại, chúng biết là bà Florence Ingle sẽ đi lấy máy bay để mang về Los Angeles vì tưởng rằng như vậy là có lợi cho Guthrie.

Rõ ràng là Boles là người từng xây dựng nên phần lớn kế hoạch đã quen thuộc theo nghề nghiệp, trong nhiều năm đã kéo các ông chủ ra khỏi những

tình huống gây cản. Hẳn đi qua biên giới với cái thẻ du lịch mang tên Guthrie Balfour, nhưng tránh việc gọi dây nói cho người nào đấy để khỏi lộ sự lừa dối. Do đó, hẳn ta đã không gọi dây nói cho Florence Ingle để báo cho bà ta biết là mọi việc đã êm thấm và cảm ơn sự giúp đỡ của bà, vì nếu làm thế tất bà sẽ nhận ra đấy không phải là giọng nói của Guthrie. Nhưng tôi, tôi chưa có lần nào tiếp xúc với ông Guthrie Balfour. Boles đã gọi điện thoại cho tôi giả danh là Guthrie, nói với tôi rằng ông ta gửi vợ về để thảo luận với tôi về vụ án của Ted.

— Tất cả những cái đó đều rất hay, - ông Chánh án Caldwell nói. - Nhưng ông làm thế nào để chứng minh?

— Tôi không đi chứng minh, - Mason đáp, - vì tôi nghĩ rằng cảnh sát sẽ có những biện pháp tìm ra. Nếu những người điều tra đi đến phòng mà Boles đã ở tại khách sạn “Nghỉ ngơi tốt” dưới cái tên là Jackson Eagan, họ có thể thấy ở đấy những dấu tay, hoặc có thể thấy trên sàn hay nơi bức tường nào đó cái đầu đạn mà vì nó ông Guthrie nhầm tưởng là mình đã giết chết kẻ tình địch kia. Rất dễ dàng nhận ra là đầu đạn đã được bắn đi bằng khẩu súng của Ted.

— Phải, đúng là như vậy, - ông Chánh án Caldwell xác nhận. - Ông chương lý khu, xin ông dùng ngay những biện pháp cần thiết.

— Nếu ông Perry Mason đã nói hết, - Hamilton Burger giận dữ trả miếng, - tôi xin được phép nhắc ngài rằng, tôi muốn biết tại sao ông Mason lại giấu giếm các tang vật đối với những người điều tra?

— Tôi không có một ý định nào nhằm giấu chúng, - luật sư trả lời. - Tôi chỉ đợi dịp cho tôi chỉ ra kẻ giết người và để đưa chúng ra trước tòa. Thật ra, trong khi nói chuyện với tôi trên xe tắc xi, Boles đã kể cho tôi nghe tất cả những gì xảy ra, duy chỉ có một điều hẳn không nói đó là chính hẳn là tình nhân của Dorla. Hẳn đề nghị trả tôi thêm 2.000 đôla nữa vào số tiền thù lao một ngày để tôi giữ cho sự thật không bộc lộ ra trong lúc tranh cãi. Đó là tại sao tôi có bốn phạn phải giữ những tài liệu đó cho tới khi tôi có thể dùng chúng để chỉ ra tên giết người thực sự và đưa hẳn ra trước pháp luật. Chính Banner Boles đã làm chứng giả, đã giữ tay tôi và buộc tôi đi sâu vào sự việc.

— Lời nói của ông không bao giờ chống lại được Banner Boles, - Hamilton Burger nhấn mạnh.

— Đúng, - Mason chấp nhận với một nụ cười, - lời nói của tôi là chống lại việc làm chứng giả cùng với âm mưu giết người.

— Ông đã đi quá xa với tất cả những cái đó, nhưng ông không thể chứng minh được điều gì, - Burger nói.

— Ông chương lý khu thân mến! Mỗi người có một nghề nghiệp riêng của mình. Để có được những chứng cứ mà tôi đã nói, ông chỉ cần hỏi Boles, sau khi đã tuyên thệ, rằng làm thế nào mà hắn có thể nói chuyện được với một người mà dấu vân tay xác nhận là người ấy đã chết trước khi cuộc nói chuyện xảy ra. Ông cũng có thể liên hệ với chính phủ Mêhicô và cho tìm tấm thẻ du lịch đã cấp cho Guthrie Balfour, ông sẽ thấy tấm thẻ ấy do Banner Boles điền vào và khi rời Mêhicô, tấm thẻ đó bắt buộc hắn phải ký vào.

Ông Chánh án Caldwell cười với ông chương lý khu:

— Tôi nghĩ rằng, việc làm của ông bây giờ là bơi ngựa trên mặt nước đấy thôi.

CHƯƠNG 21

Perry Mason, Della Street, Paul Drake, Marilyn Keith, và Ted Balfour cùng chào mừng sự kết luận tốt đẹp trong phòng của ông Chánh án Caldwell.

— Bây giờ thì anh đang sung sướng Ted, - Mason nhắc anh chàng Balfour trẻ tuổi, - vì anh vừa được trả tự do. Nhưng chú anh đã bị giết chết, với ông ấy anh vốn có nhiều tình cảm thương mến. Anh còn phải đứng trước mặt các nhà báo, và việc ấy cũng sẽ rất vất vả đấy, anh hãy tin lời tôi.

Théodore Balfour xác nhận bằng cách gật đầu.

— Rồi anh sẽ về gặp bác anh, ông Addison, nói cho ông ấy biết là cái gì đã xảy ra và yêu cầu ông ấy chú ý cho Marilyn Keith được trở lại làm việc.

— Điều đó thì xin ông cứ yên tâm, - Ted trấn an ông. - Tôi sẽ nói chuyện với bác tôi nửa giờ sau khi tôi rời tòa án.

Có tiếng gõ cửa và Mason hơi nhíu mày.

— Tôi hy vọng là các nhà báo không quấy rầy chúng ta ở đây. Tôi không muốn gặp họ khi chúng ta chưa chuẩn bị đầy đủ. Nhưng cũng không cần lắm. Tôi không muốn rằng họ sẽ cho là chúng ta lẩn tránh.

Nói xong, Mason đứng lên ra mở cửa, nhưng đáng lẽ là một nhà báo thì ông lại thấy một người mô tòa. Người này nói với ông:

— Tôi rất lấy làm buồn là đã làm phiền ông, ông Mason ạ, nhưng có một cú phen mà người ta nói với tôi là rất quan trọng.

— Đợi tôi ở đây, - Mason nói với mọi người. - Tôi sẽ quay trở lại ngay. - Suy nghĩ thêm một chút, ông nói tiếp. - Paul, anh hãy lại đây, ở đó chắc có việc cho anh. Della nữa, đi cùng với tôi.

Cả ba người cùng sang căn phòng bên cạnh, tại đây, người mô tòa chỉ cho họ chiếc máy điện thoại, Mason cầm lấy ông nghe:

— A lô!

Một giọng nói yếu ớt làm rung màn nghe của máy.

—Ông Mason, Addison Balfour đây. Ông đừng ngắt lời tôi vì tôi không còn mấy sức lực nữa. Tôi rất lấy làm phiền lòng vì đã để cho tài khoản của ông bị lợi dụng. Tôi ngờ rằng, một người chỉ có một tài khoản như ông không có tất cả những cái cần thiết để hưởng thụ nó. Tin tức về cái chết của người em trai đã làm tôi choáng váng. Nhưng than ôi! Chúng ta không thể làm gì được ở đây cả, vì tất cả chúng ta sẽ ra đi vào một ngày nào đấy... Việc còn lại đáng kể là ông đã làm được một việc rất đẹp đẽ và tự nhiên là đã tránh cho công ty Balfour một vụ bê bối ghê gớm, cũng như một tổn thất tài chính nặng nề.

— Ông đã biết được việc xảy ra ở tòa án ạ? - Mason ngạc nhiên.

— Chắc chắn là tôi biết! Tôi cũng đã biết cái gì đã diễn ra trong phòng làm việc của ông chánh án. Không phải vì ốm đau mà tôi trở thành một kẻ bất lực. Người ta đã báo cáo với tôi từng nửa giờ một. Ông sẽ sai lầm nếu ông cho tôi là kẻ ngu ngốc vì tôi đã nghe lời Boles thay ông bằng Mortimer Dean Howland. Ông cho tôi một bảng kê những khoản cần thanh toán gửi cho công ty Balfour với khoản tiền là 150.000 đôla và nói với người thư ký của tôi là trở về làm việc ngay. Tôi sẽ đền bù cho cô ấy một khoản tiền quan trọng gọi là để ăn năn về lỗi lầm của mình đã gây ra cho cô ấy do việc sa thải tạm thời. Còn về phần cháu tôi, ông bảo nó đừng lo lắng nhiều về số tiền thua bạc. Tôi hy vọng bài học như vậy đã là đủ... Và nếu ông muốn làm vui lòng một ông già hiền hậu đang chết dần, ông gọi tất cả bọn họ đến đây, nói là tôi tha thứ hết. Đó là tất cả. Tạm biệt.

Và Addison đặt máy ở đầu dây bên kia.

Mason quay lại phía Della Street và Paul Drake đang lo lắng chờ đợi sự kết luận về bài độc tấu điện thoại dài mà họ không hiểu được là chuyện gì cả.

— Ai vậy? - Della lo lắng hỏi.

— Ông Addison Balfour. Ông ấy muốn thực hiện một khoản bồi thường danh dự và đề nghị tất cả chúng ta đến chỗ ông ấy nhanh nhất nếu có thể.

— Vậy thì tất cả chúng ta hãy đến đây, - Drake nói. - Tôi cho rằng đây sẽ là sự thông báo tốt nhất nếu các nhà báo đợi gặp chúng ta sau khi tới công ty Balfour.

—Ồ! Chúng ta không thể rời tòa án mà không sửa soạn, - Mason cười, - vì chúng ta đang bị rình rập khắp mọi nơi. Chúng ta có thể nói với các phóng viên rằng, ông Addison Balfour đang đợi chúng ta, và chúng ta không bỏ dở cuộc phỏng vấn một vài phút ở đây, Paul.

Nói xong, Mason mở cánh cửa nơi Ted Balfour và Marilyn Keith lúc này đã ở lại...Ông vội lùi lại và khép nhẹ cánh cửa.

— Chúng ta hãy đợi một hoặc hai phút hãy vào, - ông nói nhỏ với những người cùng đi, - vì đôi bạn trẻ của chúng ta đang bàn những vấn đề quan trọng... rất quan trọng đối với họ.

HẾT